

ACHTERGRONDEN

AFBRAAK

JOEGOSLAVIË

1 - C

Cost of Kosovo War Goes Beyond Dollars, June 28, WSJ

By MICHAEL R. SESIT Staff Reporter of THE WALL STREET JOURNAL

LONDON -- No war comes cheap. But as brutal conflicts go, the showdown over Kosovo has proved something of a bargain.

However ghoulish it might seem, economists and market analysts are busy toting up the total cost of NATO's war against Yugoslavia. They are adding up the cost of munitions and manpower, feeding and sheltering refugees, aid for Yugoslavia's neighbors and the projected expense of rebuilding the bombed-out country. Estimates so far: \$36 billion to \$40 billion, according to Salomon Smith Barney and Merrill Lynch & Co., respectively.

That sounds like a lot of money, and it is. Viewed from another perspective, though, it is surprisingly inexpensive for a bold international initiative: \$40 billion is roughly two-thirds of what the International Monetary Fund, World Bank and wealthy countries put together to bail out South Korea during the Asian financial crisis. The price matches, give or take a couple of billion dollars, the rescue packages they assembled for Indonesia and Brazil.

In less cosmic terms, it is 64% of the value of Olivetti SpA's hostile takeover of Telecom Italia SpA; less than half the net worth of Microsoft Corp. Chairman Bill Gates and less than one-third of what AT&T Corp. has spent on acquisitions since C. Michael Armstrong became chairman on Nov. 3, 1997.

"It's a lot of money for some individual national budgets," said Holger Schmieding, co-head of European economics at Merrill Lynch. "But for the national economies as a whole and for the Western financial markets, it isn't big." Merrill Lynch's \$40 billion rough estimate works out to 0.25% of the gross domestic product of the 19 members of the North Atlantic Treaty Organization, he said.

Gauging Growth Prospects

Brokerage houses and banks are running the numbers for obvious reasons: They want to know how the war has affected the prospects for European economic growth, emerging markets, trade and the defense industry. Bottom line: The war over Kosovo cost Western economies relatively little. Trade and oil prices have been largely unaffected. Ditto for economic growth in the U.S. and Europe. There was no massive flight to safe havens in global financial markets. And the International Finance Corp.'s index of European emerging-stock markets actually jumped 19% while the bombs fell.

The military cost of the Gulf War was \$111 billion, adjusted for inflation, according to London's International Institute for Strategic Studies. The difference this time around lies in "the way it was fought," said Michael Saunders, an economist at Salomon Smith Barney. By avoiding a ground war, NATO limited its costs to "things like fuel, extra pay and munitions," he said. The result was an air campaign that cost at most \$12 billion and a projected Kosovar occupation bill of up to \$10 billion, according to Digby Waller, the institute's defense economist.

"The economic impact of this war wasn't significant at all," said Robert Hormats, vice chairman of Goldman Sachs International. "By contrast, the Gulf War had a market and economic impact because it was fought in an area that supplied a large portion of the world's oil."

Still, the biggest single economic casualty of the Kosovo conflict could be "the peace dividend," that huge economic savings that Europe and the U.S. have enjoyed since the close of the Cold War.

Crisis Spotlights Defense Spending

"The cost of the war will be relatively small, but it will trigger new arguments for raising defense spending in the U.S.," said Mr. Hormats, adding that the conflict showed European countries just how dependent they are on sophisticated U.S. weapons and U.S. logistical support. If the U.S. ends up spending loads more on defense and Europe doesn't, "that could ultimately turn out to be a point of friction between the Atlantic allies," he cautioned.

A colleague goes even further. "The crisis highlighted the risk that nearly every NATO country has cut its defense budget too far," said Sash Tusa, an aerospace and defense analyst at Goldman.

>From 1980 to 1984, European NATO countries devoted 3.6% of their total economic output to defense, according to Salomon Smith Barney, which estimates spending last year at 2.2%. Over the same period, U.S. defense expenditures fell to 3.2% of GDP from 5.4%.

With moves afoot to build an independent European defense capability, the conflict could eventually lead to higher defense spending in Europe and "an abandonment of the policy of defense-spending cuts, which have been carried out by countries throughout the 1990s," said Mr. Tusa. If it aims to attain a truly independent fighting force, Europe will need an array of hardware, including large transport planes, modern attack helicopters, high-quality all-weather military observation satellites, better antitank weapons and its own cruise missiles -- all of which are expensive, he said.

"These shortcomings have struck a chord with center-left governments in major European capitals," said Mr. Tusa. "This political spectrum possesses the rare combination of aggressive foreign-policy morality and political credibility to announce 'the death of the peace divide

26-6-99

- >The image of Western involvement in the Balkans following the Yugoslav civil
- >war is one of benign peacekeeping, an attempt to bring civilization to the
- >uncivilized. NATO's war against Yugoslavia is painted as a "humanitarian"
- >gesture. That these images should be so widely accepted, even among those
- on
- >the left, is a tribute to the efficacy of western media obfuscation.
- >Forgotten is the primary role of the West in dismembering Yugoslavia, and
- >creating and fueling the civil wars. Its involvement since the 1995 Dayton
- >peace accord has been no less significant. The demise of the Soviet Union
- >has left in its wake a unipolar world which has greatly enhanced Western
- >access to resources. It has also created the opportunity for a return to
- the
- >crudest forms of imperialism. NATO's savage bombing of Yugoslavia, the
- >culmination of western destabilization and intervention in the region, is
- >only the most visible manifestation of a larger policy to place that nation
- >in a dependent position.
- >
- >Overturning the Economic system
- >
- >The common theme running through Western policy is the further
- fragmentation
- >of Yugoslavia and the overturning of its economic system. Montenegro, one
- of
- >Yugoslavia's two remaining republics, receives support and encouragement
- >from Western leaders, who make no secret of their desire for its secession
- >from Yugoslavia. While Serbia, Yugoslavia's other republic, continues to
- >suffer under draconian Western economic sanctions, which have continued
- >unabated in one form or another since 1992, Montenegro has received a
- pledge
- >from U.S. Secretary of State Madeleine Albright to "shield" it from
- >sanctions. Already Montenegro receives \$5.9 million in aid from the U.S.,
- >and \$3.3 million from the European Union. The Prime Minister of Montenegro,
- >Milo Djukanovic, declared the entire republic to be an "offshore center,"
- in
- >which foreign businesses can benefit from an income tax of only 2.5
- percent.
- >Foreign investors are also granted a host of additional benefits.
- Montenegro
- >has embarked on a massive privatization program, in which the majority of
- >its state assets are to be turned over to private investors. No doubt it is
- >these moves which led Albright to exclaim, "The United States salutes
- >Montenegro's achievements...."¹
- >
- >Privatization in Serbia is far more limited, and many elements of socialism
- >remain. Consequently, both Serbia and the federal government of Yugoslavia
- >face unremitting Western hostility. Reports surfaced last November of an
- >American plan to topple Yugoslav President Slobodan Milosevic and his
- >Serbian Socialist Party-Yugoslav United Left-led coalition government. A
- >high-ranking DIA official disclosed that "activation of a policy of the end
- >of Milosevic and his power in Yugoslavia is very much on the table." The
- >plan calls for supporting Montenegro's secession from Yugoslavia, as well
- as
- >expanded CIA and DIA contacts with the Yugoslav right-wing opposition, with
- >the overthrow of the left-wing government as its goal. "Clinton is doing
- >this right now," said a White House source, "and it's beginning at a local
- >level."² "It's a cornerstone of our policy in the Balkans," said U.S. State
- >Department spokesman James Rubin, "to promote democracy...."- a euphemism
- >for capitalism. Along those lines, "We are spending \$15 million in the
- >Federal Republic of Yugoslavia, including \$2 million for independent TV."³
- >Most of the funds to the opposition are channelled through such

>organizations as the National Endowment for Democracy and the National
>Democratic Institute. Significant financial assistance to the opposition is
>also provided by the European Union and George Soros' Open Society
>Institute.⁴

>

>The primary component of the Western destabilization campaign is support
for

>the violent secessionist movement in the Kosovo region of Yugoslavia.

>According to a report by the Russian Federal Security Service, the CIA has

>operated in Kosovo since 1995, and the number of its operatives multiplied

>rapidly just prior to the explosion of violence in early 1998. Most of
these

>agents act "under cover of humanitarian missions and various observer

>teams," the report stated.⁵

>

>The military arm of the secessionist movement is the Kosovo Liberation Army

>(KLA), which not only engages in military operations, but has also

>assassinated several hundred pro-Yugoslav civilians of all ethnic groups,

>including Albanian. The policy of killing civilians, KLA spokesman Jakup

>Krasniqi declared, is justified because "collaborators are warned that we

>will kill them if they continue to follow the wrong path."⁶ A number of

>execution sites have been discovered, and last August, when Yugoslav police

>captured a KLA stronghold at Klecka, they discovered the charred remains of

>22 executed men, women, and children, and a handcuffed, decapitated body in

>a cellar. An examination of the remains showed evidence of torture. A

>captured KLA soldier confessed to executions, saying that "after the

>shooting the firing squad threw the bodies into the lime-pit," poured

>gasoline on the bodies and set them afire. "Some of them were still alive,"

>he added, "since whining could be heard."⁷

>

>A large proportion of the KLA's force is composed of mercenaries and
Kosovar

>Albanian expatriates, and Krasniqi has admitted that half of the KLA's

>soldiers come from abroad. Many of these mercenaries act as training

>instructors.⁸ According to a Yugoslav policeman, "The way in which [the

KLA]

>conduct their operations, prepare the ground for attack, or build

>fortifications, confirms that they are very well-organized and that they

>have very good trainers."⁹

>

>Many Kosovar Albanians living in Western Europe donate three percent of

>their income into bank accounts of the organization, "Homeland Calling."

The

>German Foreign Ministry notes that those unwilling to pay this "solidarity

>tax" are often forced to do so.¹⁰

>

>The bulk of the KLA's financing for arms purchases derives from the drug

>trade. A report in the Swedish press points out that "it is mainly Kosovo

>Albanian rings that organize heroin smuggling into the Nordic area.... They

>have pushed other groups out of competition from portions of the European

>market." Swedish police report that up to 90 percent of heroin seized in

>Sweden "can be linked to Kosovo Albanian rings."¹¹ Last June, a nation-wide

>police sweep in Italy netted 100 drug traffickers, including members of a

>Kosovar Albanian mafia. Profits from the sales of drugs were used to

>purchase arms in Italy, which were then shipped to Kosovo.¹² A report by

the

>German Federal Criminal Agency states, "Ethnic Albanians are now the most

>prominent group in the distribution of heroin in Western consumer

>countries."¹³

>

>Hundreds of tons of weapons have flooded across the border from Albania

into

>Kosovo. Many of these arms were purchased on the black market or looted from

>armories during the July 1997 uprising in Albania, but the KLA also receives

>arms through contact with Western intelligence agencies. The German >"Monitor" television program on ARD Television Network reports that the >German Military Counter-intelligence Service was involved in "several >illegal arms supplies" to Albania and that "via these channels" German >military equipment reached the KLA. In the program, a former >counter-intelligence official claimed that the arms supplies were "ordered >by the very top."¹⁴ One NATO official noted, "We have seen sophisticated >weapons like the German-designed Armbrust anti-tank weapon being used."¹⁵ >Austrian radio reported that a photograph of a KLA soldier holding a Steyr >automatic rifle "caused quite a stir." The Steyr, the report said, "is a >showpiece of Austria's military technology" and "is considered one of the >best automatic rifles in the market by military circles."¹⁶

>

>On July 2 last year, the Albanian press noted mysterious flights by U.S. >military cargo planes, flying into Albania without reporting their presence.

>"An average of two U.S. C-130 military aircraft have landed daily at >Gjadar," the report said, alarming civil aviation personnel, who worry that >the lack of notification may lead to air collisions with civil aircraft.¹⁷ >The New York Times reported that an officer in the Western observer mission >"was taken aback when a powerful U.S.-made Barret sniper rifle was brought >out for display" by a KLA soldier. "He was told the guerrillas had more of >them and additional ones would be coming in." This rifle, a NATO officer >claims, is capable "of blowing a head off from a mile away."¹⁸ Last >December, a Western journalist reported that the KLA had "acquired satellite

>communications" and "smuggled in significant amounts of anti-tank rockets, >anti-aircraft guns, shoulder-fired Stinger anti-aircraft missiles and >long-barreled sniper rifles." He was told by a KLA deputy commander, "We're >getting more and more arms every day."¹⁹

>

>Last summer, Albanian Secret Service director Fatos Klosi said that >relations with the CIA were "intensified in recent months," and that "CIA >specialists" were active in Albania, including northern Albania, a region >under the control of the KLA.²⁰ According to Yugoslav special units expert >Stojan Jovic, the entire Kosovo-northern Albania operation was "being >carried out by American Green Berets," and the KLA had "intelligence >support" from NATO's South Wing Headquarters in Naples. KLA fighters, he >said, "maintain satellite contacts with U.S. intelligence agents who conduct

>aerial surveillance...."²¹

>

>Western news reports last summer may have inflated the scale of refugee >flight to justify NATO intervention. Austrian journalist Paul Flieder >pointed out that such figures were "impossible to verify," and that he could

>find "no trace" of such large numbers of refugees in northern Albania and in

>Kosovo. "I got the impression that the refugee figures are being >deliberately exaggerated to get hold of relief supplies. An Albanian who >houses a couple of refugees told me that none of the relief supplies get >through to the refugees. Everything seems to go into arms dealing."²² This >year, the abrupt termination of the Paris peace conference by Western >leaders and NATO saber-rattling merely ignited the region into full-scale >warfare, resulting in a genuine mass refugee crisis.

>

>Last September, the Western policy of low-intensity conflict in the region
 >seemed on the point of collapse, as the KLA, forced out of most of Kosovo,
 >faced defeat at the hands of the Yugoslav police and army. NATO responded
 by
 >threatening to bomb Yugoslavia. Such threats enabled NATO to win
 >Yugoslavia's agreement to allow Western monitors to patrol Kosovo and NATO
 >spy planes permission to overfly the region. While this fell short of NATO's
 >objectives, it essentially got what it wanted: a Western presence and
 >further opportunities for meddling in the internal affairs of Yugoslavia.
 >Under terms of the agreement, Yugoslav police and army presence in the
 >region greatly diminished, and large areas of Kosovo fell into the hands of
 >secessionists—a not unintended consequence.
 >
 >NATO needed a pretext for more direct intervention, and this arrived with
 >the alleged massacre in the village of Racak on January 15. Brandishing the
 >threat of bombing Yugoslavia, western leaders brought both parties in the
 >conflict to a peace conference in Rambouillet, France, to negotiate over a
 >U.S.-drafted peace and autonomy plan. A high-ranking American official
 >admitted the plan would be "basically imposed" upon the negotiating
 >parties.²³ The attitude that a complex and difficult conflict could be
 >resolved rapidly through belligerence is stunning in its arrogance.
 >
 >The two negotiating teams presented a stark contrast. The secessionist
 >delegation consisted solely of Albanians, with heavy representation from
 the
 >KLA. The KLA's position, as stated by its spokesman Bardhyl Mahmuti a few
 >months before, was that "We will never change our position. The
 independence
 >of Kosovo is the only solution.... We can't live together [with Serbs].
 That
 >is excluded."²⁴ The composition of the Yugoslav delegation reflected
 >Kosovo's ethnic complexity, consisting not only of Serbs, but also two
 >Albanians, a Slavic Muslim, a Turk, a Goran, a Roma, and an Egyptian.
 >Serbian Prime Minister Mirko Marjanovic declared, "We want a solution that
 >guarantees equality for every national community and enables everyone to be
 >master of his own fate," but that "we are not going to allow foreign rule
 >over a single inch of Serbia."²⁵
 >
 >Farce at Rambouillet
 >
 >It is difficult to avoid the conclusion that the peace negotiations were
 >intended to fail. Repeated requests by the Yugoslav delegation for
 >face-to-face talks were rejected by Western mediators. Serbian President
 >Milan Milutinovich complained, "We have not received all the documents for
 >this conference. It is clear...there are games being played here and we
 >don't know what these games are."²⁶ He soon found out. During the 17 days
 of
 >negotiations at Rambouillet in February, the Yugoslav delegation
 >substantially accepted the Western political proposals, but they
 >understandably rejected the demand for occupation by NATO troops. On the
 >final day, just hours before the conclusion of the conference, Western
 >mediators presented a new document, containing 56 pages for the first
 >time.²⁷
 >
 >The following month, when the Yugoslav delegation arrived in Paris for the
 >resumption of negotiations, Western officials told them that no discussion
 >of the new proposal would be permitted. Western mediators would allow
 >discussion only of "implementation" of this new plan, which had never been
 >discussed. For weeks Western officials had begged the KLA to sign the plan,
 >and British Foreign Secretary Robin Cook tipped the Western hand when he
 >urged the KLA, "If you don't sign up to these texts, it is extremely

>difficult to see how NATO could then take action against Belgrade."28 Once
 >the KLA signed on, Western officials immediately aborted the Paris
 >conference. Milutinovich denounced the Paris talks as "a fraud, some sort
 of
 >deceit, a very big deceit," and pointed out that "no one consulted us
 during
 >these four days in Paris. Now we got an imposed document. We saw that we
 >have been betrayed."29
 >
 >The text of the new peace plan contains several provisions that no
 sovereign
 >nation could accept. The plan allots Kosovo a status transcending either of
 >Yugoslavia's republics and provides for direct Western involvement. A Chief
 >of the Implementation Mission (CIM), appointed by NATO, would be empowered
 >to "recommend to the appropriate authorities the removal and appointment of
 >officials and the curtailment of operations of existing institutions" and
 to
 >"issue binding directives to the parties and subsidiary bodies on police
 and
 >civil public security matters...." Western officials would also appoint the
 >chief prosecutor, and "when necessary, direct the operations of the office
 >of the Prosecutor...." Censorship would be effectively imposed, as the CIM
 >would be responsible for "allocation of radio and television frequencies."
 >The CIM would also act "as the final authority" and "his determinations"
 >would be "binding on all parties and persons." Yugoslavia, according to the
 >plan, would "invite" occupation by hostile NATO troops. A provision stating
 >that "the economy of Kosovo shall function in accordance with free market
 >principles" would ensure Western corporate interests. Additionally, the
 plan
 >provides for "the free movement of persons, goods, services, and capital to
 >Kosovo, including from international sources."30
 >
 >The plan covers a three-year transition period, at the end of which "an
 >international meeting shall be convened to determine a mechanism for the
 >final settlement for Kosovo." The fate of Kosovo would be decided by "the
 >will of the people," presumably only those residing within Kosovo and not
 >the rest of the nation, and by "opinions of relevant authorities,"
 >unquestionably a reference to NATO. State Department spokesman James Rubin
 >was clear about what is intended to follow the interregnum covered by the
 >plan. "Some Kosovar Albanian leaders are starting to understand that an
 >interim arrangement doesn't mean that the Kosovar Albanians need to forgo
 >permanently their aspirations, but rather it is an interim solution...."31
 >According to an analyst from Pax Christi, American mediators told the
 >secessionist delegation at Rambouillet that they need only "symbolically
 >disarm," and they "would be allowed to keep large parts of their weaponry,
 >provided they concealed them."32 One high-ranking official from the Clinton
 >administration indicated that "some members" of the KLA "are going to have
 >to morph into a new role" as the Kosovo police force, and another was quick
 >to assure the KLA "they can still exist" as part of the police force.33
 >
 >As revealed by a German intelligence official, "The [German] Chancellor and
 >Foreign Minister knew from the outset that no Yugoslav government could
 ever
 >sign" the Rambouillet plan. "Both understood clearly that this would mean
 >the end of Yugoslavia as a sovereign state. War was therefore inevitable."
 >The last-minute additions to the plan were so extreme that "experts of the
 >[German] Justice Ministry poked fun at these passages." 34
 >
 >Disinformation
 >
 >Western propaganda has succeeded in winning over a majority of public

>opinion in support of a blatant violation of the U.N. Charter and
 >international law. The emotional pretext for NATO's war of aggression was
 an
 >alleged massacre in the village of Racak. Yet, Western European observers
 >and an Associated Press film crew covering the police action did not
 witness
 >a massacre. The bodies of the victims did not appear until the next day,
 >several hours after the departure of Yugoslav police. Forensic tests showed
 >traces of gunpowder on 37 of the 40 bodies, indicating that the individuals
 >had been engaged in combat.³⁵
 >
 >Pentagon press conferences often focus on the suffering of refugees,
 >resorting to highly emotive and overwrought terms like "genocide" and
 "great
 >terror." No doubt abuses have taken place, and on both sides, but there is
 a
 >pattern of deliberate exaggeration and fabrication, in order to build
 public
 >support for the death and destruction that NATO is inflicting. The
 execution
 >of secessionist leaders was widely reported, including "eyewitness
 >accounts," but these same leaders achieved a remarkable resurrection when
 >they were found very much alive several days later.³⁶ Another Kosovar
 >Albanian leader, Ibrahim Rugova, was said to be either killed or in hiding,
 >and his home demolished. Inconveniently, he was found very much alive in
 his
 >intact home.³⁷ Another story charged Yugoslav police with rounding up
 >100,000 Albanians in a Pristina stadium, in preparation for a massacre. A
 >French reporter went to the stadium and found it "completely empty."³⁸
 >
 >A reporter from The Times visiting Macedonia heard two refugees relate
 >stories of their village being burned and civilians driven away. Noticing
 >their spotless white running shoes, a Red Cross worker commented, "These
 >men don't look as though they have walked 20 miles. They look as though
 they
 >arrived by Mercedes." According to the reporter, "There were so many
 >discrepancies" in the stories of refugees from the village of Kottina, "it
 >was impossible to know the truth." The same reporter noted that there was
 >speculation that villagers from Kottina had fled from the KLA, and there
 >have been reports of "forcible conscription" by the KLA, including attacks
 >on those refusing to join. The KLA issued an order for all Kosovar Albanian
 >men between 18 and 50 to join its forces. In addition to accepting
 >volunteers, a KLA officer says, "we will also use force to recruit" men,
 and
 >a KLA statement announced that "if the men refuse to join the KLA...the
 >military police will act even outside Kosovo." According to Reuters, "Some
 >refugees reaching the relative sanctuary of Albania said they were willing
 >to pay local taxi drivers hefty sums to help them escape KLA press gangs."
 >
 >There are many reasons people flee their homes, some due to abuses, and
 >some due to the all-out warfare that has erupted between the KLA and
 Yugoslav
 >forces. But NATO itself is also responsible for generating the refugee
 >crisis. When asked if Serbian police had driven her from her home, one
 woman
 >told The Times reporter, "There were no Serbs. We were frightened of the
 >bombs." Red Cross officials told the reporter that "many of the most recent
 >arrivals intend to return to Kosovo as soon as the NATO bombardment
 >stops."³⁹
 >
 >A statement released anonymously by a high-ranking German official,

>declaring he "can no longer remain silent," accused "both the entire NATO
>propaganda staff," as well as German leaders, of "unabashedly lying to the
>public with nearly every 'fact' they present about the Balkan war, while a
>willing media pack is keenly spreading these lies, unverified, as gospel
>truth." Furthermore, the German government "is cynically playing with the
>calculated misery of the refugees." NATO, he added, does not have at its
>"disposal photographic, intelligence knowledge, indications and proof
>leading to the conclusion that there is systematic expulsion or deportation
>of refugees by Yugoslav special forces, army or police." The German defense
>ministry, he claims, has determined that the following factors are equally
>responsible for refugee flight:

>
>" * Excess on the part of Yugoslav soldiers and police forces, often
>triggered in part by KLA attacks carried out under cover of Kosovar
Albanian
>civilians. Information is on hand that Yugoslav soldiers caught looting are
>summarily court martialled.

>
>* The results of the NATO bombing, such as the lack of potable water in
>nearly all cities of Kosovo, and general devastation.

>
>* Understandable fear of getting caught in the crossfire between the KLA,
>the Yugoslav military, and NATO attacks.

>
>* Constant spreading of panic and horror stories in the broadcasts of
dozens
>of small KLA, NATO or Albanian shortwave radio stations located in the
>mountains alongside the propaganda broadcasts of the KLA over Radio Tirana.

>
>* Pillaging bands of the Albanian mafia, who...extort money, search
>abandoned houses for anything of value and then burn the houses down to
>create a political effect.

>
>* KLA irregular troops, who have declared a 'general mobilization' and are
>forcing every available man into their military service. Those objecting
are
>submitted to grave physical abuse and released only upon paying a ransom,
>and having sworn under threat of vendetta, not to tell the truth but to
tell
>family and the media that they had been mishandled by Serbs

>
>* The announcement by the KLA that NATO will inevitably have to carry out a
>ground attack and that this attack is imminent." 40

>
>Transforming Low Intensity Conflict into Full Scale War

>
>NATO's bombardment has spared nothing. Not only military targets, but
>factories, public buildings, residential areas, schools, pharmaceutical
>plants, chemical plants, oil refineries, bridges, and roads have been
>destroyed. The city of Novi Sad was without a supply of water for two
weeks.

>NATO is deliberately destroying Yugoslavia as an industrial economy. Each
>day sees more factories obliterated and more workers faced with a loss of
>income. Several hundred civilians have been killed, and countless more
>wounded. This ruthless unprovoked savagery has only brought more suffering
>to the people of the Balkans.

>
>NATO and the KLA are closely coordinating operations during the bombing
>campaign. A French reporter was told by a KLA soldier, "The KLA gives
>information on targets to NATO. Tuesday I transmitted information on a
>bridge and a road used by Serbs. The bridge was bombed and destroyed

>Wednesday morning." 41 An Italian journalist visiting a KLA camp was
>surprised to see walk in an officer "from NATO special forces. He does not
>seem surprised to see me, nor worried. He sat down next to [KLA soldiers]
>and began looking at a number of military maps." 42 According to the
>anonymous German official, "NATO and the German army are logistically
>supporting the KLA. Food, uniforms and instructors are furnished mainly by
>the Bundeswehr as well as by the USA. All KLA commanders are in constant
>radio contact with NATO. 43

>
>NATO has also completed "detailed plans" for a ground invasion that is
>scheduled to take place no sooner than the end of May. The plan calls for
>80,000 troops to invade the Kosovo region, and for an additional 200,000
>troops in Bosnia, Hungary and Romania "to all but throttle Serbia and to
> cage Milosevic." A Romanian diplomat revealed that U.S. officials had
>discussed the deployment of NATO troops in Romania. According to a NATO
>officer, speaking on condition of anonymity, "There would be no point in
>just taking Kosovo. You'd have to take the whole country down." 44 Russian
>Foreign Minister Igor Ivanov claims to have obtained "reliable information"
>that the invasion would ensure the secession or splitting off of Kosovo.45

>
>"Since the first term of the Clinton Administration," the German official's
>statement states, the CIA, DIA and German BND have undertaken a covert
>action aimed at "the destruction of Yugoslavia...the last bastion of
>resistance in the Balkans." The objective of the plan "is the dissociation
>of Kosovo as the principal source of raw materials for Yugoslavia through a
>comprehensive autonomy, by Albanian annexation or total independence; the
>secession of Montenegro, its only remaining access to the Adriatic and the
>dislocation of Vojvodina, the 'bread basket' and another source of raw
>materials for Yugoslavia, leading to the total collapse of Yugoslavia as a
>viable industrial state." 46

>
>The West, U.S. Ambassador to Macedonia Christopher Hill asserts, will be
>"heavily involved" in Kosovo for decades.47 Madeleine Albright has declared
>that "NATO will be in charge of the real estate in Kosovo, just as they are
>in Bosnia."48

>
>A precedent is being set. NATO's abrogation of international law and the
>United Nations Charter will have profound ramifications far beyond the
>Balkans in the years ahead.

>
>
>

24.06.99

Kosovo and Metohija (Old Serbia) the cradle of the Serbian statehood and spiritual life

The region of Kosovo and Metohija was populated, since the early medieval ages, by homogenous Serbian population. Under the Byzantine rule, until the final inclusion in the Serbian Medieval State of the House of Nemanjici by the end of the 12th and by the beginning of the 13th century, Kosovo and Metohija was an ethnically Serbian country. This is confirmed by the historical documents (the Charters of the Serbian rulers), and especially by antroponymial (analysis of personal names) and toponomastic research; the old toponyms of Kosovo and Metohija are mainly of Slav origin. The very name of the region Kosovo and Metohija is derived from the Serbian words "kos", which would literally mean "the field of the bird kos" (blackbird) and "metoh", which means "church estate". Mobile groups of cattle breeders of Albanian nationality, mainly Roman Catholics, represented a negligible percentage, some 2% of the total population, in the western parts of the region, at the mountains of the present border region between Yugoslavia and Albania.

The situation in Kosovo and Metohija was not substantially changed during the Turkish invasion in the 'eighties and 'nineties of the 14th century. The ethnical relations remained the same, and the Serbian character of the region was not challenged. The studies of original Turkish regulations (defters) from the 15th century show that the line of the present state border between Yugoslavia and Albania, at its northern sector, mainly coincides with the ethnical border between the Serbs and the Albanians at that time. The Serbs achieved a very high degree of civilization especially in the region of Kosovo and Metohija, and their European identity is based on those achievements.

II The Kosovo Battle

IX The Persecutions of the Serbs and the Change of the Ethnic Picture of Kosovo

Three decades after the Berlin Congress, 1878-1912, were marked by planned persecutions, by the physical destruction, displacement and forced exile of Serbs from Turkey. It was only during that period that the ethnic equilibrium at the territory of Old Serbia, i. e. of Kosovo and Metohija and of Northwestern Macedonia, was definitely changed. During some thirty years some 400.000 Serbs left Kosovo and Metohija. There were records of many murders, pillages and profanations of churches and cemeteries, rapes and kidnappings of Serbian girls and women, even of small girls, attacks, plunders and robberies, all with the same objective - to weaken the Serbian people and to expel them from their own country.

Even Skopje was in the hands of the Albanian rebels in 1912, although the Albanians represented just a negligible minority at that time. A new and aggressive, Islamic, anti-Serbian state started to appear at the southern borders of Serbia, always ready to fig against the Christian Serbia.

X. The Balkan War

The Balkan War, 1912, was waged by the Serbian State, together with Montenegro, Bulgaria, and Greece, for the liberation from Turks.

At the Kosovo, i. e. Skodra War Area (1912), the allies met the open enmity of the Albanian tribes and their armed resistance. The Autonomous Albania should have been created not only at the insistence of Austria-Hungary and Italy, but also with the consent of England, France and Russia. In the complex developments in 1912-1913, Serbia had to struggle resolutely in order to assure the possession of the liberated territories of Kosovo and Metohija, which was the objective of the aspirations of the Austro-Hungarian Empire. The Serbian government was not ready to yield under the pressures in the question of Kosovo and Metohija: "There is no such Montenegro or Serbian government which would or could cede to the Albanians or to any other this "Sacred Land", of the Serbian nation", it was emphasized in the Memorandum addressed to the European powers on January 21, 1913; regarding that question, "the Serbian people does not want and can not make any concessions, transactions or compromises; no Serbian government would do such a thing".

Albania proclaimed its independence in Vafona, on November 28, 1912.

XI The London Peace Conference

The state of Albania was established at the basis of the decisions of the London Conference 1912-1913. The Albanians expressed territorial pretensions against Greece and Serbia already at that conference, although the attitude of the Big Powers was quite clear. At that platform, the Albanians built their concept of permanent endangering of those neighboring countries and of durable contesting of internationally recognized borders.

The Kosovo Committee was established in November, 1918, in Skodra, whose political and propaganda activities were directed against Yugoslavia. At the basis of these activities, terrorist bands known as "Kacaks" were active in Kosovo and Metohija between 1919 and 1924.

Even after the decision of the Ambassadors' Conference, on November 9, 1921, which recognized independent Albania, the territorial pretensions against Serbia were still expressed. Since the mid-thirties, Albania became the area of the Italian-Fascist strategic interests, and tolerated the anti-Yugoslav campaign of the Kosovo and Albanian political emigration.

XII The Creation of the Fascist Protectorate "Greater Albania"

After the occupation of Albania by Italy, in April, 1939, the joint Italian-Albanian propaganda about the imminent creation of the "new" and "greater" Albania got the dimensions of a very well organized movement. In that way, a political opinion was formed in the majority of the Albanians that Fascism would soon assure the change of the Albanian borders. With such

XIII Kosovo and Metohija During the Second World War

The majority of the Albanian minority population in Yugoslavia and Greece spent the war years in the situation of the so called "Albanian unity" in the then created Fascist protectorate, the "Greater Albania". The majority of them fought at the side of the Fascist forces; the Albanians in Yugoslavia continued to terrorize the settled and autochthonous population, and that terrorism got the dimensions of a genocide. In all regions of the "Greater Albania", the non-Albanian population simply vanished, because of permanent violence and permanent pogroms. This was done, during the Second World War, with great success, especially by the political leadership of the Second Prizren League, established on September 10th, 1943.

Under the German occupation the terror was continued by the infamous Kosovo Regiment (Regiment Kosova), devastating the areas from Pec to Djakovica and Prizren, all over Kosovo and Metohija. In the implementation of the basic aim of the Second Prizren League - the defense of "all territories populated by Squiretares" - they formed the volunteers' SS-Division "Skenderbeg", with over 11.000 Albanians in it. In the intent to link as strongly as possible the area of Kosovo and Metohija to Albania, the Albanians from those regions committed many crimes against the Serbs and Montenegrins. The demographic and ethnic picture changed also because of the permanent settlement of Albanians coming from Albania, who settled in the homes and on the estates of the exiled population. The ethnic cleansing of the Serbs got frightful dimensions.

XIV The Persecution of Serbs since the sixties until the eighties

With the strict segregation (similar to apartheid) of the Albanian people from the other peoples of Yugoslavia, with the closing inside the walls of national, and especially language and cultural exclusiveness, the Albanians in Yugoslavia were flooded by books, press, and especially textbooks from Albania, often with open anti-Yugoslav theses and concepts. Kosovo and Metohija, as an Autonomous Province of Yugoslavia, behaved increasingly in a secessionist way. In usurping the right to communicate directly and to establish various relations with the PR of Albania, to appear as the exclusive and compulsory intermediary in the contacts of all other factors and institutions in the Republic and in the Federation with that neighbor state.

The displacement of Serbs became more rapid and got the dimensions of exile. Serbian monuments and cemeteries were also the objectives of attacks, even the monuments from the anti-fascist struggle. Threats, blackmails, beatings, fires, rapes and murders created in the Serbs the psychosis of complete legal, personal and property insecurity, so that during that period, after 1968, many Serbian villages and many remaining Serbian homes in the Albanized settlements all over Kosovo and Metohija were finally emptied. The Albanians harvested wheat at Serbian estates, grabbed cattle, cut grass in the meadows, took away harvested wheat, and beat to death or killed the victims, especially if they resisted.

On November 27, 1968, there were organized massive demonstrations in Kosovo and Metohija, centered in Prishtina; the striking force of the demonstrations was composed of the youth - the Albanian students at the Prishtina University, primarily from the Philosophical Faculty. The Albanian students' youth conflicted with their Serbian and Montenegrin colleagues who were compelled to protest against the obvious discrimination in the

A new and much more dangerous explosion of the Albanian nationalism took place in 1981. The central slogan "Kosova-Republic", expressed the first stage of the program of great Albanian nationalists, backed by the secessionist aim of secession from Yugoslavia and annexation to Albania of all territories populated by Albanians.

XV The Real Objective of the Slogan "Kosovo Republic"

The entire political, economic, cultural and social development in the region of Kosovo and Metohija after the Second World War shows statistically that the separatists' ideology of the Albanians in that region was achieved in accordance with the objectives of the territorial and ethnic "Greater Albania". The Albanians took advantage of the internal riots in Yugoslavia at that time, and voted, anti-constitutionally "Kosovo-Republic", with the support of some circles in the international community, by the so-called Kacanik Constitution. The intention was to internationalize the question of Kosovo and Metohija, with no regard for the interests of Serbia and Yugoslavia, and thus to achieve, with the support of certain circles in the international community, complete political legitimacy.

The real position of the Albanians in the FR of Yugoslavia is maybe best illustrated by the fact that the highest state functions in Yugoslavia were performed by Albanians. Sinan Hasani and Fadil Hoxha were presidents of Yugoslavia, Fadil Hoxha was the President of the Communist Party of Yugoslavia, Azem Vllasi was the President of the Youth Organization of Yugoslavia. In the performance of all these, and many other state functions, they were in fact protecting the separatist movement. That situation went so far that even one part of the Yugoslav territory was ceded to Albania for the construction of a hydroelectric plant in Albania.

The insistence on the demographic picture of the Province in Europe resulted in the abuse of that fact in the request for the independence of Kosovo and Metohija. The Albanians did not accept the census in 1981 and 1991, which left a huge area for arbitrary calculations of their total number in Kosovo and Metohija. Terrorism, purchase, under pressure, of the estates of non-Albanian population, non-payment of taxes, of electricity, of utilities, the lack of citizenship, are the main elements of the ethnic separatist strategy of non-recognition of the state. Also, Islamic extremism got strength since 1991, and the influence of the Albanian narcotic mafia as well.

XVI The Islamic Extremism in Kosovo and Metohija Today

The attacks against Christians originated in the Islamic fanaticism which is spreading increasingly in Kosovo and Metohija, backed by the "missionaries" coming from Islamic countries. They not only spread hatred against the Serbs at their religious courses, but also against the non-Muslim Albanians. Almost all Albanian politicians in Kosovo and Metohija act as "good and faithful" Muslims. They address the faithful during the sermons in the mosques, emphasizing that the struggle for their objectives is at the same time the struggle for Islam - Jihad. The radicalized Islamic dogma prescribes bearing of children as a priority objective, in order to outnumber other peoples and religions - and that explains the demographic boom in this territory.

The village Prezale, Kotorë and Melitaja, September 1998 - the fate of the Serbian people
mother with sons (from) the Albanian terrorists

XVII The Import of Terrorists from Albania

The Third Prizren League, established in America in 1946, with the identical program as the two previous ones - i. e. the creation of the "Greater Albania", used all propaganda means against Yugoslavia, especially after 1948, and after the conflict with Albania in the framework of the general confrontation and conflict with the Kominform and with the USSR. The conflict between Yugoslavia and the Soviet Union in 1948, made it possible to Albania to wage against Yugoslavia a combined propaganda and diversion war.

Terrorist-diversion groups were introduced from Albania; they killed the people from security forces, they terrorized the Serbian population. They smuggled weapons, which represented, together with the weapons left by the Ball (the fascist collaborators), a permanent danger of new rebellions. During all that time, the planned actions of the Albanian nationalism were always present. They were reflected in the permanent, chronic pressure against the Serbs, forcing them to leave the region, in the encouragement of the demographic pressures and of the immigration of the Albanian population. The culmination of that process was the arrival of an enormous number of Albanian political emigrés.

'Konrád schaadt democratie'

De Hongaarse schrijver Nadás neemt zijn collega Konrád diens standpunt over Kosovo zeer kwalijk.

Door onze correspondent RENEE POSTMA

GOMBOSSZEG, 17 JUNI. Peter Nadás heeft zich niet voor niets verstopt in het uiterste zuidwestelijke hoekje van Hongarije, op een dikke drie uur reizen van Boedapest. In Gombosszeg, een dorpje van één straat waar je uit bent voor je erin bent, heeft hij de rust gevonden om te doen wat een schrijver moet doen: schrijven. „Ik vind niet dat schrijvers een speciale rol hebben in de samenleving. Ze moeten leven en schrijven en de rest overlaten aan specialisten”, zegt de schrijver van onder meer *Het boek der herinnering*.

Maar aan schrijven komt Nadás sinds een maand of twee nauwelijks meer toe. Zijn bureau ligt bezaaid met artikelen vóór en tegen de oorlog in het naburig Joegoslavië. De uitspraken van collega György Konrád voor de Berlijnse Akademie van kunsten, dat je democratie niet met bommen kunt afdwingen en dat de internationale politici zich moeten laten behandelen, hebben Nadás ontketend. Het gaat niet alleen om Joegoslavië, maar ook om Hongarije.

Nadás verwijt Konrád dubbelzinnigheid en onkunde. Dubbelzinnigheid omdat hij eerst de toetreding van Hongarije altijd openlijk heeft gesteund, en vervolgens afstand nam van de NAVO-bombardementen tegen Joegoslavië. Onkunde omdat hij het leed, aangereikt door die bombardementen, gelijk stelt met het spoor van

Gesprek met Peter Nadás

vernietiging dat Slobodan Milošević al tien jaar door het voormalig Joegoslavië trekt.

Nadás: „In de eerste dagen van de oorlog kwam ik er ook niet helemaal uit. Hongarije was nog maar twaalf dagen lid van de NAVO en toen was het oorlog. Wij zijn vanwege onze minderheden in Joegoslavië en andere landen, juist heel erg kwetsbaar in deze regio. Konrád was toch voor het NAVO-lidmaatschap. Als hij echt zo pacifistisch is als hij zich nu voordoet had hij indertijd moeten zeggen dat Hongarije neutraal had moeten blijven. Als je die verantwoordelijkheid niet neemt, dan is de democratie verloren. Als een democraat zichzelf toestaat er twee tegengestelde meningen op na te houden, is het hek van de dam.”

Nadás' zacht-blauwe ogen worden steeds feller als hij bij de kern van zijn betoog komt. De twee meningen van Konrád stammen volgens Nadás uit de communistische dictatuur toen je openlijk het ene zei en privé het andere.

„Daar gaat het namelijk om. Om te voorkomen dat we van onze lauwwarme dictatuur eenzelfde lauwwarme democratie maken. Want onduidelijkheden verzwakken de democratie en in deze regio voorspelt dat weinig goeds. Nederlandse collega's kunnen zich veroorloven om zich terug te trekken en na te denken, ik doe dat zelf ook het liefst, maar in deze zaak moet ik gewoon duidelijk stelling nemen. Daar is het te belangrijk voor. We hebben nu alweer 10 jaar democratie zonder fundamentele discussie. Daarom stel ik de vraag of je in een democratie twee me-

Peter Nadás

ningen kan hebben. En ik zeg, nee dat kan niet. Het is geen kwestie van oorlog of vrede maar of je daar twee of één mening over hebt. Dan kun je pas discussiëren. Als je er twee hebt kan dat niet. Dat bedoel ik met een lauwwarme democratie”.

Ook de opmerking van Konrád dat je met bommen geen democratie maakt, vindt Nadás te gemakkelijk. „Als de geallieerden in de Tweede Wereldoorlog niet zouden hebben gebombardeerd, zouden wij beiden nu niet in de gelegenheid geweest zijn om te discussiëren. Ik vind dat tragisch. Wij zijn allebei joods. Konrád zegt altijd dat hij zijn leven dankt aan goede mensen. Maar ik dank mijn leven aan het feit dat mijn ouders in het verzet hebben gezeten en de verschrikkingen van het fascisme niet wilden accepteren. Goedheid noch verzet waren voldoende ge-

weest als de geallieerden niet met hun bommen gekomen waren”.

Het gaat om de jonge democratie Hongarije, de regio, zijn minderheden en de historie. De levensgevaarlijk mix waar iedere Midden-Europese intellectueel zich bewust van is. Waar ook Konrád zich op beroept in het gewraakte artikel er waar Nadás zich zo over opwindt. „Konrád is met de jaren een beroeps Midden-Europeaan geworden. Hij was één van de weinigen in Midden Europa met echt plausible meningen, maar nu is hij beroeps geworden. Hij argumenteert niet, maar verkondigt. Zo geeft hij aan dat volkeren als de Albanesezen in Kosovo eigenlijk helemaal geen recht hebben op onafhankelijkheid of zelfbeschikking. Maar dat wordt natuurlijk weersproken door het handvest van de Verenigde Naties en de verklaring voor de rechten van de mens. Het is heel mooi dat iemand aan zijn tuintafel bepaalt dat de Albanesezen geen zelfbeschikkingsrecht hebben, maar dat is volkenrechtelijk gewoon niet waar.”

Een schrijversstrijd dus van tuintafel tot tuintafel, van het ene mooie plekje aan het Balatonmeer waar Konrád woont, tot het andere mooie plekje honderd kilometer zuidelijker. Overigens heeft Konrád laten weten niet met Nadás in debat te willen omdat hij niet polemisch van aard is. Ook in de Hongaarse pers leeft het debat nauwelijks.

Kenmerkend, noemt Nadás dat voor de Hongaarse maatschappij. „Sinds de dictatuur bestaat hier geen solidariteit en geen mening. Dat zijn twee wezenlijke kenmerken. Ik krijg brieven uit het buitenland maar niet van landgenoten. Niemand wil hier stelling nemen”.

Orchard Articles

30-4-44

HUMANITARIAN BOMBING, MONTH TWO

by David Orchard

For over a month Canada has been bombing Yugoslavia. Without a parliamentary resolution, without a declaration of war and without a shred of legality Canadian war planes are attacking the nation that stood at the forefront of the fight against both Hitler's Nazis and Mussolini's fascists during World War II.

The Nuremberg trial ruled that "to initiate a war of aggression... is not only an international crime; it is the supreme international crime." Yet this is precisely what Canada and its NATO allies have done.

The Canadian government said it was bombing to force the Yugoslavian government to sign the Rambouillet "agreement" - an ultimatum which provided for NATO's occupation of Yugoslavia. Yet article 52 of the 1930 Vienna Convention on the Law of Treaties, to which Canada is a signatory, states that any treaty procured by force or the threat of force, is null and void. The bombardment of Yugoslavia is a flagrant violation of the UN charter, which prohibits the use of force against a sovereign state which has not committed aggression on another state; of NATO's own charter and of international law on a number of other fronts. NATO is dropping internationally outlawed cluster bombs and using missiles hardened with depleted uranium which vapourize upon impact releasing deadly radioactive fall-out which will, as in Iraq where similar weapons were used, leave a legacy of agony in Yugoslavia for decades to come.

Canada's government said it was bombing to prevent a humanitarian crisis, genocide and "ethnic cleansing." The unvarnished truth is that the bombing has increased the humanitarian crisis a thousand-fold and knowledgeable observers have repeatedly stated that what was going on in Kosovo before the bombing began cannot be called genocide. In a recent article, "The fatal flaws underlying NATO's intervention in Yugoslavia," Lt. General Satish Narbhar, former commander of the United Nations forces in Yugoslavia, writes that he "did not witness any genocide beyond killings and massacres on all sides that are typical of such conflict conditions."

He points out that over 600,000 Serbs were driven out of Croatia and the Muslim-Croat Federation without a word of complaint from the west. Canadian Roland Keith, a former field office director of the Kosovo Verification Mission, recently returned, reported that "the clear majority" of the violence he saw in Kosovo was instigated by the Kosovo Liberation Army, and that "there was no ethnic cleansing going on that I witnessed and certainly no genocide."

The total deaths on all sides in Kosovo prior to the bombing was 2000. Yet now, in one of the defining moments of our century, NATO has launched a massive around-the-clock air bombardment on behalf of a shadowy, armed Kosovo secessionist movement seeking to break up what remains of Yugoslavia.

Despotovic, Ruza

Afzender: despot@wishmail.net
Aan: Despotovic, Ruza; office@globalreflexion.org
Onderwerp: Terrorists as KFOR's Special Force (htt
Datum: maandag 5 juli 1999 3:39

<<Bijlage bestand: FILE0001.ATT>>

www.serbia-info.com/news

CIVIL ISSUES
POLITICS
MILITARY
KOSOVO AND METOHIA
ECONOMY
CULTURE AND RELIGION
SPORT

Terrorists as KFOR's Special Force
July 03, 1999

Changed flags

Belgrade, July 3, 1999 - While they publicly proclaim their peace-keeping actions in Kosovo and Metohija, the USA and the Great Britain carry out the secret plan for the radical modifying of the UN's mandate or its failure. The terrorists from the co-called KLA have the key role in that infernal scam. They will wear the KFOR's uniforms and take the role of the Alliance's special force.

Agim Ceku and Mauro Del Veccio
- KLA Leader and KFOR Officer

The action started with the coming of the international forces in Kosovo and Metohija. A great number of the terrorists were transported in the vehicles and helicopters by the NATO into the Belacevac area. The USA and the Great Britain intelligence services selected at once more than 300 Albanians, most of them had been well-known criminals and they had been threatened by the arrest, if they would not be obedient. It was explained they would get new NATO uniforms of the KFOR and would join the special task forces with the USA and the Great Britain officers in charge.

Joint strategy - KLA and KFOR

For Canada to be bombing in favour of the breakup of a sister multi-ethnic state defies comprehension. In Iraq, our government said it was bombing to maintain the territorial integrity of Kuwait. Here, it is openly bombing to dismember a country, a founding member of both the UN and the Non-Aligned Movement and Canada's staunch ally in both world wars.

The lesson NATO is teaching the world is that from now on the only sovereign nations are those capable of defending themselves with nuclear weapons. All others apparently can be bombed and now also, it appears, blockaded - another flagrantly unlawful act by NATO.

Who exactly has ordered Canada into war? Do unelected generals at NATO now determine Canada's foreign policy, including decisions of war and peace? It is clear our Parliament does not. In a crowning abdication of responsibility, Mr. Chrétien has declared that whatever the NATO "team" decides about a ground war, Canada will go along.

Our government, through Mr. Axworthy, tells us this is a "humanitarian bombing mission." In fact, it is a campaign of terror. Over 1,4000 bombing sorties, plus hundreds of cruise missiles, have struck Yugoslavia, a country one-fifth the size of Saskatchewan. Over one hundred schools and churches, including monasteries dating back to the 12th century, have been hit; as well as power stations, chemical plants (releasing toxic clouds over Belgrade and polluting the Danube), water and sewage facilities, factories, including the Yugo car plant; trains, train stations and apartment buildings; the result is untold suffering, a human and environmental catastrophe. NATO doesn't like Yugoslavian media coverage of the damage on the ground, so it bombed the television station in Belgrade incinerating twelve young journalists, burying another eighteen, perhaps more, alive under tons of rubble.

This is not a war. It is the slaughter of a tiny, virtually defenceless nation by a vigilante gang-up of western powers. "Massive bombing," in General Nambiar's words, "intended to terrorize Serbia into submission."

President Clinton told his shocked nation after the Colorado school killings that we must teach our youth to solve conflicts with words, not weapons. And who will teach NATO's adults this lesson now that the rule of law has been thrown onto the ash heap of history?

[Back](#)

15-10-99

Kosovo en de crisis in het Atlantisch bondgenootschap

Sinds het einde van de oorlog in Kosovo komen steeds meer details aan het licht over de explosieve spanningen binnen het NAVO-bondgenootschap tijdens de oorlog.

In een uitzending van de BBC verklaarde plaatsvervangend VS minister van buitenlandse zaken Strobe Talbott op 20 augustus dat de meningsverschillen een omvang hadden bereikt "waardoor het in toenemende mate moeilijk werd om de solidariteit en vastbeslotenheid te handhaven". Indien de Joegoslavische president Slobodan Milosevic op 3 juni niet had ingebonden, dan waren de problemen niet te overzien geweest. Opperbevelhebber van de NATO, VS-generaal Wesley Clark, zei in dezelfde uitzending dat hij Duitse, Griekse, Franse en Italiaanse bedenkingen tegen aanvallen op civiele doelen - zoals televisiestations en regeringsgebouwen - ten dele heeft genegeerd. Experts op het gebied van buitenlandse politiek waren reeds tot de conclusie gekomen dat de eenheid van de NAVO op het spel stond en het voortbestaan van deze organisatie een van de belangrijkste motieven was om de oorlog voort te zetten.

Voormalig topambtenaar van het VS-ministerie van buitenlandse zaken Peter W. Rodman schreef in Foreign Affairs: "Het unanieme besluit van de NAVO om de oorlog te beginnen, sluit niet uit dat onderlinge verwijten de boventoon gaan voeren als niet snel resultaten worden geboekt. Voor het bondgenootschap staat er strategisch gezien enorm veel op het spel." Mocht het eindresultaat van de oorlog niet aan de verwachtingen voldoen, aldus Rodman, dan zal dat ontegenzeggelijk leiden tot een toename van de tegenstellingen tussen Amerika en Europa. "Al voor de crisis bewoog de EU zich in de richting van een gezamenlijke buitenlandse- en veiligheidspolitiek, die haar onafhankelijkheid van de Verenigde Staten moest bevorderen. Een teleurstelling in Kosovo zal ervoor zorgen dat dit streven zal worden versterkt." Een succes in Kosovo daarentegen zou "het belang van de NAVO voor de toekomst

van Europa veilig stellen. Dan zou er geen twijfel bestaan over de NAVO als belangrijkste instituut op het gebied van de Europese veiligheid." Het blad Jane's Defense Weekly kwam kort na het conflict tot soortgelijke conclusies: "Het valt niet zwaar om in te zien dat de teneur van wederzijdse verwijten dramatische vormen zou hebben aangenomen indien de NAVO haar doelen niet bereikt zou hebben... De politieke puinhopen van een mislukte campagne zouden de psychische puinhopen van het gebombardeerde Servië en het vernietigde Kosovo evenaren... Men zou nauwelijks tot een andere slotsom kunnen komen dan dat de NAVO over haar hoogtepunt heen is en wordt geleid door een supermacht die geen risico's wil nemen. Toekomstige dreigingen zouden onvoorstelbaar zijn geweest. De westerse invloed op internationale ontwikkelingen zou dienovereenkomstig afnemen."

Het inbinden van Belgrado, dat voornamelijk tot stand kwam via druk vanuit Moskou, heeft dus volgens bovenvermelde bronnen een ernstige crisis binnen het Atlantisch bondgenootschap voorkomen. Aan beide zijden van de Atlantische oceaan is met opluchting dezelfde conclusie getrokken. In de VS en ook in Europa is men in heersende kringen in het voortbestaan van de NAVO geïnteresseerd. Voor de VS blijft het de enige institutionele band met Europa, dat - aldus Peter W. Rodman - "voor de VS van vitaal belang blijft." Voor Europa houdt een openlijke breuk met de VS op dit moment een groot risico in. Om de politieke en economische belangen op het wereldtoneel te kunnen behartigen, is men in Europa nog steeds aangewezen op de hulp van Washington. Een uiteenvallen van de NAVO zou vroeg of laat een confrontatie met de VS zelf kunnen betekenen.

Maar, heeft het succes in de Kosovo-oorlog de spanningen in het bondgenootschap op de lange duur opgelost? Heeft de overwinning op Belgrado het Atlantisch bondgenootschap daadwerkelijk versterkt? Drie maanden na de over-

winning laten deze vragen zich met een eenduidig Nee beantwoorden. De irritaties, meningsverschillen en wederzijdse verwijten binnen de NAVO zijn weer volledig opgelaaid. De roep dat Europa zich moet bevrijden van "Het NAVO-juk" (Suddeutsche Zeitung, 17 augustus) wordt steeds luider.

De NAVO en het UÇK.

Het duidelijkst komen de spanningen binnen de NAVO in Kosovo zelf aan het licht. De gedachte dat men met een militaire bezetting het gebied zou kunnen pacificeren, is een illusie gebleken. De overwinning blijkt een Pyrrusoverwinning. Ook na het vertrek van het Joegoslavische leger blijft de provincie een kruitvat vol tegenstellingen. De systematische verjaging van Serviërs en zigeuners - van de oorspronkelijk meer dan 200.000 niet-Albanese bewoners zijn er nog hoogstens 30.000 over-

te hard tegen het UÇK op, dan zou een soortgelijk debacle als in Somalië kunnen plaatsvinden, waar de internationale troepen temidden van een bittere lokale bendeoorlog het veld moesten ruimen.

Er zijn meerdere factoren die de situatie verder compliceren. Ten eerste is het UÇK allesbehalve een eensgezinde beweging en daarom dus moeilijk te controleren. Alleen al in de provisorische regering van UÇK-leider Hashim Thaci zitten vijftien verschillende partijen. Toezeggingen, gedaan door de landelijke top worden op lokaal niveau vaak niet uitgevoerd. Ten tweede bestaan er nauwe banden tussen het UÇK en de Albanese maffia, die te boek staat als uitermate gewelddadig.

Ten derde werkt het UÇK nauw samen met de regering van het naburige Albanië, terwijl concurrent LDK van Ibrahim Rugova verbonden is met de oppositie in Albanië. Eenheden van Rugova's LDK zouden zelfs hebben meegewerkt aan een poging tot staatsgreep in Tirana. Een conflict in Kosovo kan snel invloed hebben op de situatie in

De VS hadden in Rambouillet het UÇK benoemd tot favoriete onderhandelingspartner en tegelijkertijd aan Belgrado onaanvaardbare eisen voorgelegd

gebleven - geeft de NAVO nog de minste kopzorgen. Dat was voorspeld. Het zou naïef zijn om te denken dat de top van de NAVO zich dit niet gerealiseerd heeft. De verjaging ontkracht weliswaar de officiële propaganda die het doet voorkomen als zou de oorlog zijn gevoerd voor mensenrechten en het stoppen van etnische zuiveringen. Officieel veroordeelt de NAVO dan ook dit fenomeen. Anderzijds doet zij bijna niets om het te verhinderen. Uit menig commentaar valt veeleer op te maken dat men opgelucht is dat in ieder geval dit probleem is opgelost.

Een veel groter probleem dan de verjaging van de niet-Albanese bevolkingsgroepen is vanuit het standpunt van de NAVO het UÇK, het Kosovo bevrijdingsleger. De laatste tijd komt het herhaaldelijk tot confrontaties met deze organisatie. Sinds het verdwijnen van het Servische bestuur, probeert het UÇK met alle mogelijke middelen het ontstane vacuüm op te vullen. Ze bezet bestuursposten, politiebureaus en ander openbare orde functies en eigent zich bedrijven, onroerend goed en andere goederen van de Servische staat toe. Ze erkent de autoriteit van het door de VN aangestelde bestuur slechts in beperkte mate en heeft meermalen demonstraties tegen de KFOR-troepen georganiseerd. Zoals in Kosovska Mitrovica, waar de Franse troepen het de Albanese demonstranten onmogelijk maakte om een Servische wijk te bestormen. In het door de Duitsers gecontroleerde Orahovac probeert het UÇK de stationering van Russische troepen te verhinderen.

De NAVO zit met een dilemma. Geeft zij toe aan het UÇK en staat zij toe dat deze de macht in Kosovo overneemt, dan riskeert zij een uitbreiding van de Balkan-crisis. Doel van het UÇK is namelijk een Groot-Albanië dat delen van Macedonië, Griekenland en Albanië zelf omvat. De verwerkelijking van dit ideaal zal zeker leiden tot bloedige conflicten met de buurlanden. Anderzijds, treedt de NAVO

Albanië, en omgekeerd. In het licht van deze spanningen stapelen de onderlinge verwijten binnen de NAVO zich op. De Europese machten, die in het VN-bestuur de toon bepalen, zijn niet bereid om de macht met het UÇK te delen. De houding van de VS op dit gebied is op zijn minst tweeslachtig te noemen. Het UÇK zelf beroept zich openlijk op de steun van de zijde van de VS, aan wie zij haar politieke macht te danken heeft. Tijdens demonstraties tegen Franse en Russische KFOR-troepen werden pro-Amerikaanse leuzen gescandeerd. De regering van de VS heeft weinig gedaan om de indruk weg te nemen dat zij achter het UÇK staat. De VS hadden in Rambouillet het UÇK benoemd tot favoriete onderhandelingspartner en tegelijkertijd aan Belgrado onaanvaardbare eisen voorgelegd. Tot die tijd leidde het UÇK een bestaan in de marge. In Duitsland liep er zelfs een verbodsprocedure tegen haar politieke kern, de Enver-Hoxha georiënteerde LPK (Volksbeweging voor Kosovo). Sinds Rambouillet onderhoudt Hashim Thaci nauwe contacten met James Rubin, perswoordvoerder van het ministerie van buitenlandse zaken van de VS. Thaci zou van Rubin de toezegging hebben gekregen dat het UÇK een groot deel van de toekomstige politiemacht in Kosovo mag leveren.

Het LDK van Rugova

De Europese machten zetten daarentegen steeds meer in op de rivaal van Thaci, Ibrahim Rugova van de LDK. Bernard Kouchner, de Franse chef van het VN-bestuur, overtuigde Rugova begin augustus persoonlijk om mee te werken aan een overgangsraad. Tot dusver had Rugova geweigerd om zitting te nemen in een raad waarin ook zijn rivaal Thaci zitting heeft. De raad geeft adviezen aan het VN-bestuur. Kouchner, aldus Le Monde, had Rugova nodig "als tegen-

wicht voor het UÇK." In Duitsland kreeg Rugova op 15 augustus de "Tolerantieprijs" van de stad Munster uitgereikt. In de jury zaten Wolfgang Thierse (SPD) en zijn voorganger Rita Susmuth (CDU), twee hooggeplaatste vertegenwoordigers van de Duitse staat. Tijdens een toespraak preeks Antje Vollmer van de Grünen, Rugova als de Kosovaarse Ghandi en Mandela en viel zij de VS in scherpe bewoordingen aan vanwege diens ondersteuning van het UÇK. Vollmer vond het "volstrekt onbegrijpelijk" dat "een groepering bij de diplomatieke gesprekken wordt betrokken die sinds 1997 door middel van aanslagen tegen Serviërs probeert invloed te krijgen".

Rugova is allesbehalve de vredelievende man zoals hij in Europa wordt gepresenteerd. De banden die hij onderhoudt met Sali Berisha van Albanië geven een ander beeld. Deze laatste heeft zich tijdens de periode waarin hij leider van de regering in Tirana was niet bepaald als democraat ontpopt. Inmiddels bestuurt hij een soort onafhankelijk vorstendom in het Noorden van Albanië dat als scharnierpunt voor de

de NAVO. Nadat Jeltsin's speciale afgezant "schemomyrdin" wezenlijk had bijgedragen tot de capitulatie van Belgrado, kon de NAVO de Russische wens niet weigeren om de VN het mandaat te geven tot het besturen van Kosovo. Sindsdien is het VN-bestuur vooral door de Verenigde Staten, telkenmale verantwoordelijk gesteld voor de problemen in Kosovo.

Vooraanstaande leden van de VS-regering dreigen zelfs dat de toekomst van de VN afhangt van het slagen danwel falen van de missie in Kosovo. In het tijdschrift Newsweek wordt Richard Holbrooke geciteerd met de woorden: "Presteer of ga tenonder." Holbrooke, sinds kort de Amerikaanse vertegenwoordiger bij de VN vervolgt; "De toekomstige rol van de VN tijdens internationale crises zal vooral worden bepaald naar aanleiding van wat er in Kosovo zal worden bereikt." Een andere topambtenaar dreigde volgens Newsweek: "Als zij hier falen, dan zal de VN nooit meer een belangrijke taak krijgen." Holbrooke staat niet bekend als een vriend van de VN. Volgens uitla-

Het terzijde schuiven van het geweldloze LDK behoort tot de "dirty secrets" van de voorbereidingen van de Kosovo-oorlog

mensen- en drugssmokkel fungeert. De LDK van Rugova vertegenwoordigt de oude garde, de vermogende en invloedrijke bovenlaag van de Kosovaren en was derhalve steeds in een vergelijk met Belgrado geïnteresseerd. Het UÇK daarentegen belichaamt de nieuwe rijken en de kansarmen. Voor hen is een breuk met Belgrado de beste kans om zo snel mogelijk hun positie te verbeteren. Net als de UÇK is ook de LDK een samenraapsel van verschillende fracties. Bujar Bukoshi, ooit door Rugova als premier van de ondergrondse regering benoemd, controleert de fondsen die door Albanezen uit het buitenland zijn gedoneerd. Het geschatte bedrag varieert van enkele tot vele honderden miljoenen. Bukoshi weigert vooralsnog om de gelden aan Rugova of aan Thaci's provisorische regering ter beschikking te stellen. Tenslotte gaan de meningsverschillen tussen de rivaliserende fracties en partijen niet om politieke of ideologische vragen, maar veel meer om invloed, macht en geld. Dat het toch tot heftige meningsverschillen onder de NAVO-partners leidt, geeft aan hoe gespannen de relaties inmiddels zijn.

De rol van de Verenigde Naties

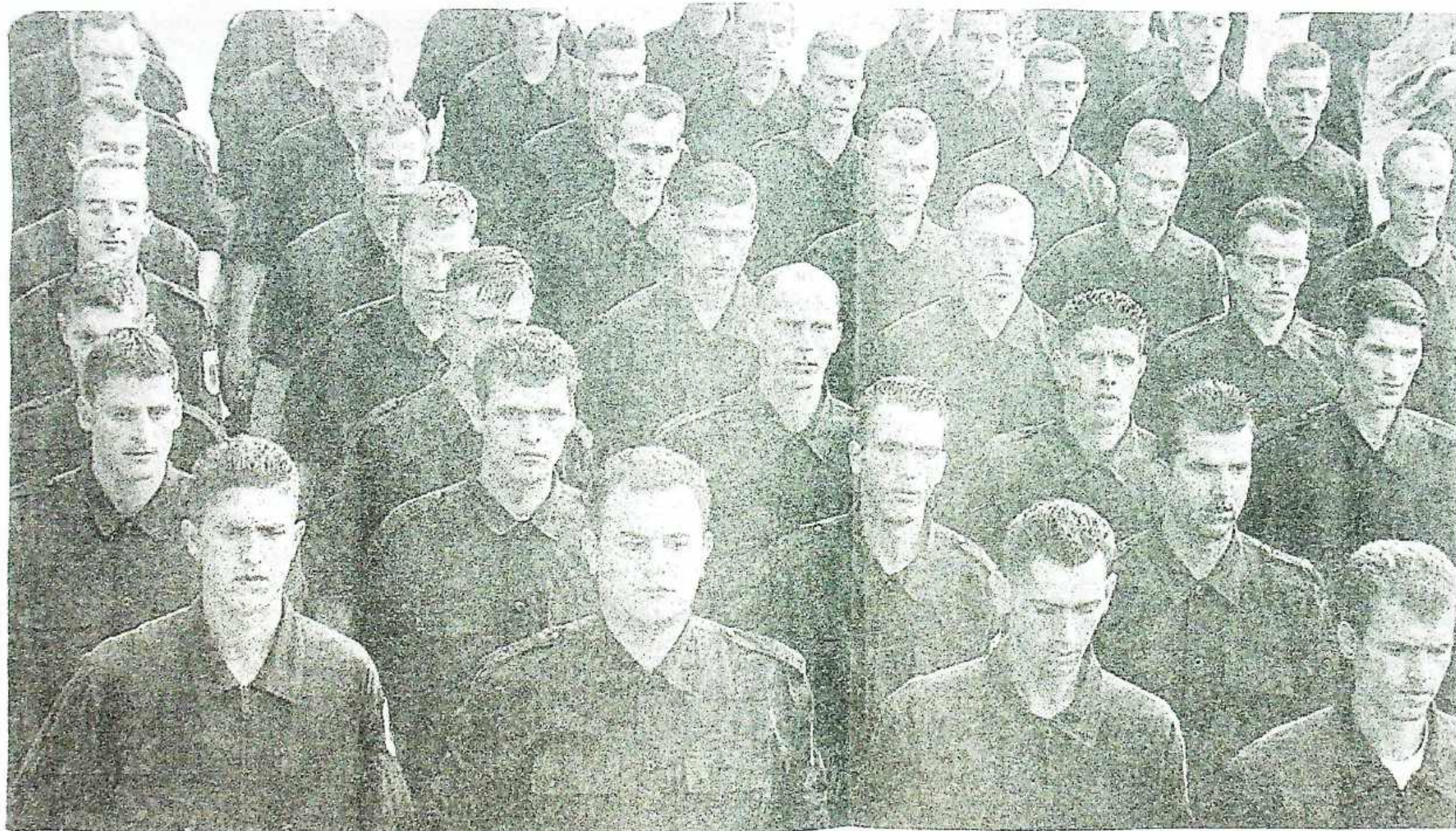
Net als tijdens de oorlog treedt ook nu weer de rol van de Verenigde Naties op de voorgrond. De NAVO was de oorlog begonnen zonder instemming van de VN- een duidelijke overtreding van het internationale recht. Gedurende de oorlog werd vooral door Duitsland aangedrongen op een grotere rol voor de VN. Zo diende een volledige breuk met Rusland te worden voorkomen nadat een veto van de Russen in de Veiligheidsraad werd omzeild. Anderzijds moest ook worden voorkomen dat de VN volledig buiten spel werden gezet. Vanuit Europees perspectief vormen de VN een tegenwicht voor de dominantie van de VS binnen

tingen van de Zweed Carl Bildt, een van de belangrijkste VN-woordvoerders met betrekking tot de Balkan mocht de naam van de organisatie van Holbrooke niet eens genoemd worden tijdens de onderhandelingen van Dayton. De Washington Post citeert Bildt: "Wat wij moesten doen om elke verwijzing naar de VN te vermijden, was werkelijk buitengewoon."

De Duitse regering heeft op de dreiging tegen de VN gereageerd door de Franse leider van het VN-bestuur te helpen met een van Joschka Fisher's naaste vertrouwelingen. Tom Koenigs neemt de verantwoordelijkheid op zich voor de opbouw van de politie en het civiele bestuur van Kosovo. Koenigs' vriendschap met Fisher dateert uit de periode van de Vietnam-oorlog. Later gaf hij leiding aan het ministerie van milieu van Fisher in Hessen en tijdens zijn bestuursperiode in Frankfurt voerde hij een beleid van extreme besparingen. Zo werd hij symbool voor de verrechtsing van de Grünen. In Kosovo zal hij vooral als harde law-and-orderman moeten optreden, om de wantrouwige Amerikanen tevreden te stellen.

Het uit elkaar groeien van de NAVO-landen

Hoewel de spanningen binnen de NAVO tijdens de Kosovo-oorlog aan het licht kwamen, liggen de oorzaken dieper. Zolang het bondgenootschap puur tot taak had om haar eigen grondgebied te beschermen, was er geen vuiltje aan de lucht. De politieke meningsverschillen konden makkelijk worden opgelost. Met de ineenstorting van het Warschaupact en de Sovjet-Unie is de rol van de NAVO fundamenteel veranderd: het is een bondgenootschap voor wereldwijde interventie geworden, dat de belangen van

UCK soldaten marcheren door Pristina

haar leden ook buiten het eigen grondgebied behartigt.

De oorlog in Kosovo is in die zin een mijlpaal. Voor het eerst werd een soevereine staat aangevallen. Tegelijkertijd ging het om een test voor soortgelijke interventies in andere regio's in de toekomst. Te denken valt vooral aan het olie-rijke gebied rond de Kaukasus en de Kaspische zee. Terwijl de NAVO-bondgenoten allen proberen vaste voet aan de grond te krijgen in deze regio, zijn de onderling verschillende strategische belangen op de lange termijn niet onder één noemer te brengen. Het is volkomen ondenkbaar dat de enorme gebieden die door de desintegratie van de Sovjet-Unie voor het internationale kapitaal toegankelijk

zijn geworden, vreedzaam onder de grootmachten zullen worden verdeeld. De vraag wie de geweldige olie- en gasvoorraden gaat exploiteren, betreft een miljardenbedrag - de geostrategische positie van het gebied als kruispunt tussen Azië en Europa nog buiten beschouwing gelaten.

Daar komt nog bij dat de krachtsverhoudingen binnen de NAVO de afgelopen tien jaar dramatisch zijn veranderd. Duitsland is met de hereniging weer de dominante Europese macht geworden en is van een geopolitiek grensgebied opnieuw in het centrum van Europa terechtgekomen. Europa als geheel met haar eenheidsmunt en haar pogingen een eigen verdedigingssysteem op te zetten, ste-

kt Amerika in toenemende mate naar de kroon.

De NAVO raakt op die manier steeds verder gespleten, hetgeen tot uitdrukking komt in de spanningen rondom Kosovo. Het handelen van enkele politici kan dit proces versnellen of vertragen, tegenhouden kunnen zij het niet. Daaruit volgt ook de daadwerkelijke reden voor de Kosovo-oorlog. Het gaat niet om het gewapenderhand verdedigen van de mensenrechten of om een stap in de richting van een verenigde wereldregering, zoals de propagandisten ons willen doen geloven. De gruwelijke realiteit in Kosovo heeft deze propaganda naar het land der fabelen verwezen. De oorlog in Kosovo is veeleer het startschot

voor een toenemend aantal oorlogen, waarin de spanningen tussen de grootmachten in toenemende mate zullen escaleren.

Het doet allemaal denken aan het begin van de 20ste eeuw. Ook toen voerden de grootmachten gezamenlijk een veldtocht ter "verdediging van de beschaving" met het neerslaan van de Bokseropstand in China. 14 Jaren later raakten zij onderling slaags en veroorzaakten het tot dan toe bloedigste conflict in de wereldgeschiedenis.

Etnische zuiveringen onder het toezicht van KFOR

Het einde van de 19de eeuw werd gemarkeerd door de opkomst van de Verenigde Staten als nieuwe koloniale grootmacht. Voor het eerst in hun geschiedenis traden de VS buiten hun grenzen, nadat zij hun 'eigen' continent (N. Amerika) van de oostkust tot de westkust hadden opengelegd. De kolonisatie van het Noord-Amerikaanse continent ging gepaard met de grootste genocide van de 19de eeuw waarvan miljoenen Indianen het slachtoffer werden. Restanten van de eens zo trotse Indianenvolken leven nu nog voort in armelijke reservaten. Gestuit door de 'Pacific' en de kusten van de Atlantische Oceaan begon het snel expanderende Amerikaanse bedrijfsleven uit te zien naar nieuwe markten buiten de grenzen van het vasteland. Het gevolg was een oorlog om de koloniale erfenis van het Iberisch schiereiland door de invasies van Cuba, Puerto-Rico en de Filippijnen van 1898 tot 1899.

Het einde van de 20ste eeuw lijkt op sommige punten een vergelijkbare ontwikkeling te tonen. Dit keer zijn de Amerikaanse speerpunten gericht op Centraal en Oost Europa. De Amerikaanse expansiedrang bekomert zich daarbij niet om het leven of de rechten van de Centraal- en Oost-Europese volkeren, net zomin als dat met de levens en rechten van de Indianen, de Cubanen, de Puerto-Ricanen of de Filippijnse bevolking het geval was. Historisch gezien is het kolonialisme, door zijn ontkenning van onafhankelijkheid en soevereiniteit, een van de grootste misdaden tegen de mensheid.

Kijken wij naar wat nu in Kosovo gebeurt, het Kosovo dat op dit moment door de NAVO wordt bezet. Terreurcampagnes tegen Kosovaarse Serviërs, zigeuners en pro-Joegoslavische etnische Albanen

zijn in volle gang. In rapporten die langzamerhand in de westerse pers verschijnen wordt gesproken over moordpartijen, martelingen en brandstichting. Alleen al in de maand augustus zijn 80.000 mensen uit Kosovo naar Joegoslavië gevlucht. Dit enorme aantal komt boven op de 70.000 vluchtelingen uit de bombardementsperiode.

Vóór op 8 juni de NAVO-bezettingmacht Kosovo binnentrok, was Belo Polje een geheel Servische stad. Nu is het nog slechts een smeulende ruïne. Volgens een reporter uit San Fransisco werden de Servische bewoners op 28 juni gedood door soldaten van het UÇK alvorens de stad werd geplunderd en platgebrand. KFOR soldaten, hoewel aanwezig, deden niets om de slachtpartij te stoppen. Het welbekende doel van het UÇK is de afscheiding van Kosovo van Joegoslavië. Hun geschiedenis van bloedige terreur is eveneens welbekend. Ondanks dat wist de zegsman inzake Kosovo van het Amerikaanse State Department in een reactie op het voorval, niets meer dan het volgende te zeggen: "Wij hebben eenvoudigweg geen informatie over enige betrokkenheid van de UÇK-leiding bij een programmatische uitroeiing of bij executies". Deze uitspraak staat niet op zichzelf. Herhaaldelijk schuiven vertegenwoordigers van de bezettingmacht alle aansprakelijkheid van zich af. Onthullend was de uitspraak van de Engelse KFOR-generaal Michael Jackson: "Wij kunnen nu eenmaal niet overal zijn".

Nu de Joegoslavische regering zich uit Kosovo heeft teruggetrokken is KFOR volledig verantwoordelijk voor de veiligheid van de bevolking. Daardoor zijn zij ook volledig verantwoordelijk voor de terreur en de moordpartijen van het UÇK die nog

steeds aan de lopende band in Kosovo plaatsvinden. KFOR, zich beroepend op overmacht, weigert echter enige verantwoordelijkheid op zich te nemen. Dat is op zijn minst verwonderlijk. De NAVO heeft zich bij talloze gelegenheden voorgedaan als dé kampioen van de mensenrechten en als de beste garantie voor de veiligheid van de bewoners van Kosovo. Is er misschien meer aan de hand?

Achter de passieve houding van de VS en de rest van de NAVO tegenover de moordpartijen kunnen politieke motieven schuilgaan. Het is aannemelijk dat Clinton en andere NAVO-politici hopen dat een nieuwe stroom vluchtelingen naar Servië de regering van Slobodan Milosevic zal destabiliseren en dat de radeloosheid van de vluchtelingen zal omslaan in woede tegen Milosevic omdat hij het akkoord met de NAVO heeft ondertekend. Dit zou getuigen van cynische berekening: een manipulatie van slachtoffers van de bombardementen in een politieke beweging tegen president Milosevic, door de machten die zich aan diezelfde bombardementen hebben schuldig gemaakt!

Deze veronderstelling is niet zo vergezocht. Hoofdprioriteit van de NAVO, zoals meermalen door de generale staf gereflecteerd, is de omverwerping van de Joegoslavische regering. De CIA heeft toestemming destabiliserende operaties uit te voeren op Joegoslavisch grondgebied, terwijl de Joegoslavische bevolking wordt voorgehouden dat zij geen cent zullen krijgen tot het moment dat zij hun regering naar huis hebben gestuurd. In feite komt dat neer op zware sancties voor een door de oorlog getormenteerde bevolking, precies dezelfde strategie die op de bevolking van Irak is toegepast en al meer dan 1.7 miljoen levens heeft

It Wasn't Your Victory, Mr. Clinton

Mary Mostert

<http://originalsource.com/>, June 11, 1999

Original Sources "Mary Quite Contrary" May 1999

It Wasn't Your Victory, Mr. Clinton

A Subject of Epic Poems:

**A Nation of 11 Million Determined People
Withstood The World's Greatest Military Power**

Clinton: My fellow Americans, tonight, for the first time in 79 days, the skies over Yugoslavia are silent. The Serb army and police are withdrawing from Kosovo. The 1 million men, women and children driven from their land are preparing to return home. The demands of an outraged and united international community have been met.

Editor: One million Kosovars have been driven from their "homes?" In the 1993 World Almanac shows the population of Yugoslavia as 10,337,000 people, after the former republics of Croatia, Slovenia, Bosnia and Herzegovina and Macedonia seceded from Yugoslavia, and indicates the ethnic Albanians in the nation to be 8% of the total. That would be 826,960 Albanians in ALL OF YUGOSLAVIA in 1993. Now Clinton tells us that there are a million refugees from tiny Kosovo alone - and they have been there for generations? If, as Clinton and the UN claim, there are now 1,800,000 "Kosovars" - one million of whom are now refugees, there have been 1 million Albanians come into Kosovo from Albania in six years. California, with a population of nearly 32 million, complains that the 1 million illegal aliens in the state are a serious financial problem. In Yugoslavia, if the World Almanacs are accurate, 10% of the population of Yugoslavia in 1997 would be illegal Ethnic Albanians.

Clinton: I can report to the American people that we have achieved a victory for a safer world, for our democratic values, and for a stronger America.

Our pilots have returned to base. The airstrikes have been suspended. Aggression against an innocent people has been contained and is being turned back.

When I ordered our armed forces into combat, we had three clear goals: to enable the Kosovar people, the victims of some of the most vicious atrocities in Europe since the Second World War, to return to their homes with safety and self-government; to require Serbian forces responsible for those atrocities to leave Kosovo; and to deploy an international security force, with NATO at its core, to protect all the people of that troubled land, Serbs and Albanians alike.

Editor:In his March 24, 1999 speech, in which he announced the bombing campaign, Clinton claimed the goals of the bombing, which was started without the approval of Congress or the United Nations:

Clinton:Acting To End The Crisis In Kosovo. President Milosevic's forces have intensified their attacks of burning down Kosovar Albanian villages and murdering innocent civilians. As a result, 60,000 Kosovars have fled their homes in the past five weeks, and a million of them are refugees in neighboring countries like Albania and Macedonia. The United States and NATO allies' air strikes have three objectives:

To deter President Milosevic from continuing to escalate his attacks on helpless civilians by imposing a price for those attacks *Complete Failure - There were NO Ethnic Albanians in Refugee Camps on March 24, 1999*

To demonstrate the seriousness of NATO's opposition to aggression and its support for peace. *Complete Failure. The entire world now realizes NATO has turned into an out of control war machine*

If necessary, to damage Serbia's capacity to wage war against Kosovo in the future by seriously diminishing its military capabilities. *Milosevic's military capabilities, we see as they leave Kosovo, are intact*

The result will be security and dignity for the people of Kosovo, achieved by an alliance that stood together in purpose and resolve, assisted by the diplomatic efforts of Russia.

This victory brings a new hope that when a people are singled out for destruction because of their heritage and religious faith and we can do something about it, the world will not look the other way.

Editor:The ethnic Albanians were not "singled out" for their heritage and religion. The Yugoslavian army went after the KLA, a drug cartel, terrorist group which had killed not only Serbs, but hundreds of ethnic Albanians who would not support the KLA.

Clinton: I want to express my profound gratitude to the men and women of our armed forces and those of our allies. Day after day, night after night, they flew, risking their lives to attack their targets and to avoid civilian casualties when they were fired upon from populated areas.

I ask every American to join me in saying to them, "Thank you. You've made us very proud."

I'm also grateful to the American people for standing against the awful ethnic cleansing, for sending generous assistance to the refugees and for opening your hearts and your homes to the innocent victims who came here.

I want to speak with you for a few moments tonight about why we fought, what we achieved and what we have to do now to advance the peace and, together with the people of the Balkans, forge a future of freedom, progress and harmony.

We should remember that the violence we responded to in Kosovo was the culmination of a 10-year campaign by Slobodan Milosevic, the leader of Serbia, to exploit ethnic and religious difference in order to impose his will on the lines of the former Yugoslavia.

That's what he tried to do in Croatia and Bosnia and now in Kosovo. The world saw the terrifying consequences: five hundred villages burned; men of all ages separated from their loved ones to be shot and buried in mass graves; women raped; children made to watch their parents die; a whole people forced to abandon in hours communities their families had spent generations building.

Editor: They had "spent generations building?" One million of the 1.8 million Albanians supposedly in Kosovo only arrived in the province since the collapse of the Albanian Communist government in Albania. And, why would rapes (if they occurred) in Yugoslavia bother Bill Clinton when he so studiously avoided answering any questions about his rape of Juanita Broaddrick?

Clinton: For these atrocities, Mr. Milosevic and his top aides have been indicted by the International War Crimes Tribunal for war crimes and crimes against humanity.

I will never forget the Kosovar refugees I recently met. Some of them could barely talk about what they had been through. All they had left was hope that the world would not turn its back.

When our diplomatic efforts to avert this horror were rebuffed, and the violence mounted, we and our allies chose to act. Mr. Milosevic continued to do terrible things to the people of Kosovo. But we were determined to turn him back. Our firmness finally has brought an end to a vicious campaign of ethnic cleansing.

Editor: WHAT ethnic cleansing? How can a the ethnic Albania population of Yugoslavia GROWING by 120% in 5 years be "ethnic cleansing?"

Clinton: And we acted early enough to reverse it, to enable the Kosovars to go home. When they do, they will be safe. They will be able to reopen their schools, speak their language, practice their religion, choose their leaders and shape their destiny.

There will be no more days of foraging for food in the cold mountains and forests. No more nights of hiding in cellars, wondering if the next day will bring death or deliverance. They will know that Mr.

Milosevic's army and paramilitary forces will be gone, his 10 years of repression, finished.

Editor: All NATO forces have to worry about now is that THEY, not the Serb Army and police, will be the targets of KLA terrorists.

NATO has achieved this success as a united alliance, ably led by Secretary General Solana and General Clark. Nineteen democracies came together and stayed together through the stiffest military challenge in NATO's 50-year history.

Editor: "The Stiffest Military Challenge in 50 years? NATO was formed as a defense against the USSR - which by 1965 was a nuclear power with a population of more than 232 million people. Tiny Yugoslavia, which is about the size of the State of Kentucky with only 11 million people, is a stiffer challenge than the USSR?"

Clinton: We also preserved our critically important partnership with Russia. Thanks to President Yeltsin, who opposed our military effort, but supported diplomacy to end the conflict on terms that met our conditions. I'm grateful to Russian envoy Chernomyrdin and Finnish President Ahtisaari for their work, and to Vice President Gore for the key role he played in putting their partnership together.

Now, I hope Russian troops will join us in the force that will keep the peace in Kosovo, just as they have in Bosnia.

Finally, we have averted the wider war this conflict might well have sparked. The countries of Southeastern Europe backed the NATO campaign, helped the refugees, and showed the world there is more compassion than cruelty in this troubled region. This victory makes it all the more likely that they will choose a future of democracy, fair treatment of minorities, and peace.

Editor: Actually, there is no "peace" in Kosovo. And, none of the problems, i.e. the KLA's demand for a "Greater Albania" which would include Kosovo and parts of Macedonia, could spark years of conflict and possibly another world war.

Clinton: There are formidable challenges.

First, we must be sure the Serbian authorities meet their commitments. We are prepared to resume our military campaign, should they fail to do so.

Next, we must get the Kosovar refugees home safely. Minefields will have to be cleared. Homes destroyed by Serb forces will have to be rebuilt. Homeless people in need of food and medicine will have to get them. The fate of the missing will have to be determined. The Kosovar Liberation Army will have to demilitarize as it has agreed to do. And we in the peacekeeping force will have to ensure that Kosovo

hospitals, apartment buildings, homes bombed by NATO? Are we merely going to rebuild what the Serb forces destroyed, not what NATO destroyed by dropping 20,000 bombs?

Clinton: For these things to happen, security must be established. To that end, some 50,000 troops from almost 30 countries will deploy to Kosovo. Our European allies will provide the vast majority of them. America will contribute about 7,000.

We are grateful that during NATO's air campaign, we did not lose a single serviceman in combat. But this next phase also will be dangerous. Bitter memories will still be fresh, and there may well be casualties.

Editor:He's right about that. There PROBABLY will be casualties.

Clinton: So we have made sure that the force going into Kosovo will have NATO command and control and rules of engagement set by NATO. It will have the means and the mandate to protect itself while doing its job.

In the meantime, the United Nations will organize a civilian administration while preparing the Kosovars to govern and police themselves.

Editor:So, who did you have in mind for the police force? The "demilitarized" but not "disarmed" KLA?

Clinton:As local institutions take hold, NATO will be able to turn over increasing responsibility to them and draw down its forces.

Our third challenge will be to put in place a plan for lasting peace and stability in Kosovo and through all the Balkans. For that to happen, the European Union and the United States must plan for tomorrow, not just today.

We must help to give the democracies of Southeastern Europe a path to a prosperous shared future, a unifying magnet more powerful than the pull of hatred and destruction that has threatened to tear them apart.

Our European partners must provide most of the resources for this effort, but it is in America's interest to do our part as well.

Editor:And just who, do you suppose, will be moving into Kosovo to exploit its considerable mineral resources?

Clinton: A final challenge will be to encourage Serbia to join its neighbors in this historic journey, to a peaceful democratic united Europe.

I want to say a few words to the Serbian people tonight. I know that you too have suffered in Mr. Milosevic's war. You should know that your leaders

could have kept Kosovo as a part of your country without driving a single Kosovar family from its home, without killing a single adult or child, without inviting a single NATO bomb to fall on your country.

You endured 79 days of bombing, not to keep Kosovo a province of Serbia, but simply because Mr. Milosevic was determined to eliminate Kosovar Albanians from Kosovo, dead or alive.

As long as he remains in power, as long as your nation is ruled by an indicted war criminal, we will provide no support for the reconstruction of Serbia. But we are ready to provide humanitarian aid, and to help to build a better future for Serbia too, when its government represents tolerance and freedom, not repression and terror.

Editor: Let's see. Mr. Clinton you dropped over 20,000 bombs on Yugoslavia. The death rate of civilians to military appears to have been about 4 civilians to every military death. You have bombed the electrical system, sewage treatment and water systems, hospitals, schools, homes, TV studios - killing journalists because you said they were "not telling the truth." Do you seriously believe the Serbs have any regard for you other than hatred for what you have done to their country?

Clinton: My fellow Americans, all these challenges are substantial, but they are far preferable to the challenges of war and continued instability in Europe. We have sent a message of determination and hope to all the world. Think of all the millions of innocent people who died in this bloody century because democracies reacted too late to evil and aggression.

Because of our resolve, the 20th century is ending, not with helpless indignation, but with a hopeful affirmation of human dignity and human rights for the 21st century. In a world too divided by fear among people of different racial, ethnic and religious groups, we have given confidence to the friends of freedom and pause to those who would exploit human difference for inhuman purposes.

America still faces great challenges in this world, but we look forward to meeting them. So tonight I ask you to be proud of your country and very proud of the men and women who serve it in uniform. For in Kosovo we did the right thing. We did it the right way. And we will finish the job.

Good night and may God bless our wonderful United States of America.

Editor: So, you believe, Mr. Clinton, that slaughtering civilians, destroying the water, heating supplies and electricity of homes and schools and hospitals ends the 20th century as a 'hopeful affirmation of human dignity and human rights for the 21st century?' You believe that destroying the people's water supply is "doing it the right way?" History will not see it that way. History will see it as a cowardly attack on innocent civilians - women, children, elderly.

Yet, they were united in their opposition to you.

Below is Slobodan Milosevic's "victory" statement. Note the difference in tone in the two victory statements. Count the number of times Bill Clinton uses the words "I" or "me" and then count the number of times Milosevic uses the words "I" or "me" - compared with his praise of the "people" Word has gone out to the compliant media to report the Yugoslav story as a "victory" for Bill Clinton.

Milosevic: "Dear citizens, the aggression is over. Peace has prevailed over violence. Dear citizens, may you enjoy peace!

At this moment, our first thoughts should be devoted to the heroes who sacrificed their lives to defend the country, and fight for freedom and dignity of their people. All their names will be made public.

But at this moment, I would like to inform you that in the war that lasted exactly 11 weeks, since 24 March until today, 462 members of the Army of Yugoslavia and 114 members of the police of the Republic of Serbia were killed. We shall never be able to pay our debt to them. However, we have to do what we can, and that is our duty - to take care of their families and always be poised to defend freedom, dignity and independence of this country for which they placed their lives on the line.

Entire people took part in this war. The babies in maternity hospitals and serious patients in intensive care units, soldiers in the trenches, air defense soldiers and guards on the border. The courage of those who defended bridges with their bodies, the citizens who defended factories, squares, their towns, their jobs, their state, their people, shall never be forgotten. People is a hero - perhaps this is, in a nutshell, what this war was all about. People is a hero and it should feel like a hero and act like a hero. That means with dignity, generosity and responsibility.

Since the beginning of this year, throughout the country there have been many rallies. On all of them, there was a single slogan - WE SHALL NOT GIVE KOSOVO AWAY. We have not given Kosovo away.

The sovereignty and territorial integrity of our country is guaranteed by Group-8, major industrial countries of the world and the United Nations. That guarantee is contained in the draft resolution. Open questions of a possible independence of Kosovo from the times preceding the aggression have been closed by the Belgrade agreement. The territorial integrity of our country cannot be questioned. We have stood our ground and defended the country while we have taken the problem to the very top of the world pyramid of authority - before the United Nations, to have it resolved under the auspices of the United Nations, in accordance with the Charter of the United Nations. Under the auspices of the United Nations, international forces will be deployed in

earlier discussions, but equally on the sovereignty and territorial integrity of our country.

It means that there can be discussion only on autonomy and nothing more than that.

By going before the United Nations we not only defended our country but also returned to the international scene the United Nations that has failed functioned for 80 days from the onset of this aggression. This is our contribution to the efforts of the entire peace-loving world, this is our contribution to the tendency of creating a multipolar world and not accept the creation of a world guided by the "diktat" of force from a single center. I think that this contribution will go down in history as a great one and that heroism of our people in resisting many times bigger and mightier enemy will mark the end of the 20th century. I am convinced of that. We have demonstrated that we have an invincible army and, I am positive, the best army in the world. When I say army, it should be understood in a wider sense. I mean army, police and all forces of the State defense. They have demonstrated before the entire world how our people defends itself, how firmly and united it stands because our people is our army and because army was our people.

Never before in the history, like in this war, have our people been so united and never in the history did we have less cowards who fled the country to wait out there safely for the war to end.

At this moment, we are faced with a lot of new problems which will open up a lot of new tasks at the end of the aggression and at the beginning of peace. These are, above all, to take care of all who need that the most, to take care of the families of those who had been killed and those who had been wounded or partially disabled to do their jobs, but also to take care of all those workers and peasants, citizens of all trades who have been affected by this war and who should be helped, starting with those most in need. But all of them should be helped.

The tasks that lie ahead include the reconstruction of the country. We shall start immediately to build our bridges, we shall start immediately to build our roads, our factories, to embark upon a new development which will reflect the capability and vitality of our people, of our citizens, our state and all its residents.

Speaking of our people, I mean all citizens of Yugoslavia and all nationalities. We have also defended a multinational community, the only multinational community that remained from the former Yugoslavia.

I also consider this to be one of great achievements of our defense.

The forces coming to Kosovo shall be in the service of peace, regardless which country they are coming from. Army always obeys its command and the command here is - to defend the citizens and protect peace.

The great tasks that lie ahead shall require a great mobilization. I consider that the unity at this difficult moment, a great achievement which we have to preserve during reconstruction because we need unity and great mobilization to carry out reconstruction and embark successfully upon a new development. In all of that, I wish all the citizens of Yugoslavia a lot of happiness and luck.

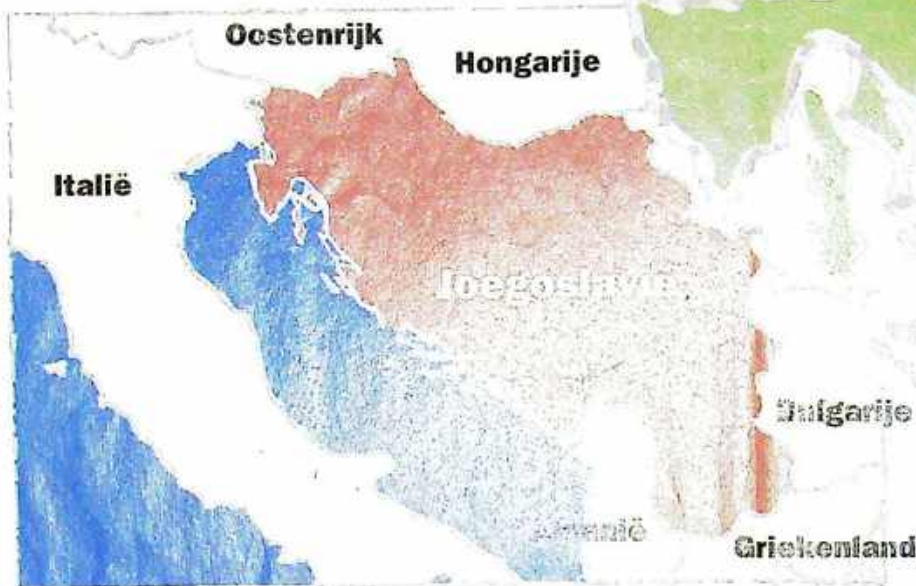
Editor: Folks, what we did in bombing the people of Yugoslavia is a shameful chapter in American history. It was no victory. When reality sets in, people will realize that a small nation, the size of Kentucky, of 11 million determined, united, patriotic Christian people held off the combined military forces of 19 nations, composed of hundreds of thousands of people who possess the most formidable armies, navies and airforces on the planet.

It will be a story told in epic poems and songs - with Clinton as the villain. He wanted a unique legacy. I think he has it.

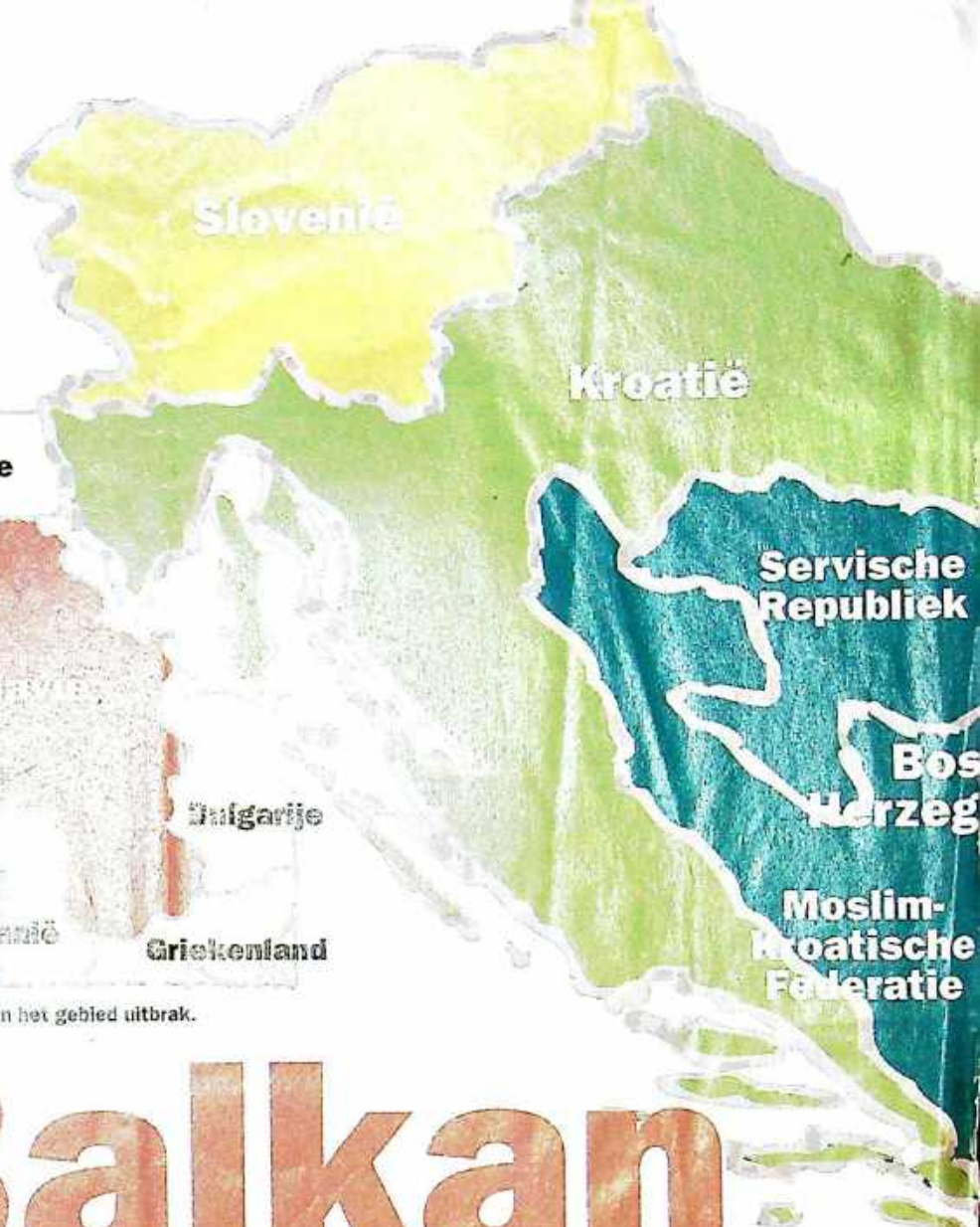
1

Joegoslavië

De oorlog in Joegoslavië stap voor stap verklaard

Joegoslavië voordat de reeks Balkan-oorlogen (vanaf 1991) in het gebied uitbrak.

De Balkan voor Beginn

Youp van 't Hek deed in een van zijn befaamde conferences zijn beklag over de oorlog in Joegoslavië. "Vroeger vocht partij A tegen partij B. Dan was je voor A of voor B. Dat was tenminste overzichtelijk!" Hoe complex is de oorlog op de Balkan? Serviërs, Bosnische Serviërs, Albanen, Kroaten, Kosovaren, moslims, Montenegrijnen, Bosnische Kroaten, Bosnische moslims: ziet u door de bommen ook het bos niet meer? Een stap-voor-stap cursus Balkan voor Beginners.

nie-
ovina

Federatie
republiek
Joegoslavië

Montenegro

Kosovo

Macedonië

Albanië

ers

De huidige situatie:
Joegoslavië is volledig
uiteengevallen. Servië
en Montenegro vormen
sinds het vredes-
akkoord van Dayton
in 1995 de Federatie
Republiek Joegoslavië.
De Servische provincie
Kosovo wil ook onaf-
hankelijk worden: de
inzet van de oorlog
van vandaag.

1870-1920: DE WORTELS VAN HET CONFLICT

Al eeuwen wordt er gevochten op de Balkan. Maar de oorsprong van de recente conflicten dateert van het einde van de 19e en het begin van de 20e eeuw. De Turkse overheersing is in die periode in verval en eindigt definitief na twee Balkan-oorlogen in 1912 en 1913.

Het 'Europese' deel van het Ottomaanse Rijk gaat definitief ten onder en zo ontstaat er een aantal nieuwe landen.

Servië komt weer tot leven, nadat het onder de Turkse overheersing niet meer als zelfstandige natie heeft bestaan. De Serviërs veroveren onder andere Kosovo, dat dan ook door de internationale gemeenschap als Servisch grondgebied wordt erkend.

Waarom is Kosovo zo belangrijk voor de Serviërs? Voor de Serviërs zijn de Kosovo-Albanezen Turken omdat ze ook moslim zijn en in de periode

1912-1913 met de Turken meevochten tegen Serviërs. Dat deden ze omdat ze bijkans opgevreten werden door alle Slavische volken. De Serviërs 'vergeten' daarbij gemakshalve dat de Albanezen van Kosovo in het verleden aan hun kant tegen de Turken vochten. Zoals in 1389, bij de legendarische slag om het Merelveld, toen een Balkan-coalitie onder leiding van een aantal Servische prinses de slag met de Turken verloor.

Die slag heeft voor Servië een grote mythologische waarde en de haat tegen de moslims vindt zijn oorsprong in die verloren strijd.

Dat het Servië-Kosovo-conflict al sinds de Middeleeuwen zou spelen, zoals de Serviërs beweren, is echter een anti-Albanese mythe. De omslag dateert van eind 19e eeuw, wanneer de Albanezen uit Kosovo voelen dat ze als moslims in de verdrukking komen. Servië wil Kosovo overigens óók behouden omdat in het gebied veel belangrijke Servische orthodoxe kloosters staan. Kosovo wordt dan ook gezien als de heilige grond van Servië. ▶

DE KOPSTUKKEN VAN DE OORLOG

IBRAHIM RUGOVA
Is sinds 1992 'president' van de ondergrondse - interim - nationale niet erkende - regering van Kosovo. Werd in 1944 in een klein dorpje in Kosovo geboren. De piepkleine Ibrahim was net vijf weken oud toen zijn vader en opa werden vermoord door soldaten van Tito's communisten-leger. Rugova pleit al jaren voor de totale onafhankelijkheid van de Servische provincie. Hij is een groot voorstander van gewelddoos verzet. Mahatma Gandhi en Martin Luther King zijn z'n grote voorbeelden. Servische troepen hebben de leider van Kosovo inmiddels opgepakt.

SLOBODAN MILOSEVIC
De onbetwiste leider van de Serviërs. Werd geboren op 20 augustus 1941 in Pozarevac, even onder Belgrado. Toen 'Slobo' vier jaar was, pleegde zijn vader zelfmoord. Zijn moeder deed dat enkele jaren later. Hij werd in 1986 voorzitter van de communistische partij in Servië en een jaar later president van Servië. Is nu president van Klein-Joegoslavië, ofwel Servië

en Montenegro. Milosevic wordt gezien als een machtswellusteling die niet schroomt zijn eigen volk op te offeren om zijn doelen te bereiken. Met zijn Groot-Servische droom is hij een van de drijvende krachten achter de recente oorlogen op de Balkan. Milosevic wordt door het Westen

verantwoordelijk gehouden voor de etnische zuiveringen in Bosnië, Kroatië en Kosovo. Bijnaam: *Babyface Killer*. Is al eens vergeleken met de Iraakse dictator Saddam Hoessein.

FRANJO TUDJMAN
Sinds 1990 president van Kroatië. Op 14 mei 1922 vlakbij Zagreb geboren. Heeft een sterk nationalistische

overtuiging en moest dat lang voor zijn presidentschap bekopen met een gevangenisstraf. Diende als generaal in het leger van Tito. Tudjman is de grote winnaar van de oorlog (als je daarvan kunt spreken): Kroatië is onafhankelijk, wordt door het Westen als regionale macht erkend en voor het eerst grote deel door kroaten bewoond.

ADAM LILIC (DODD)
President van de moslims in Bosnië-Herzegovina. Geboren op 8 september 1930. Groot voorstander van een multi-etnisch

Bosnië-Herzegovina. Was als enige van de vier kopstukken nooit communist. Moest in 1945 en 1983 enkele jaren achter de tralies wegens opstand tegen de toenmalige regimes. Werd in 1990 leider van de enige moslim-partij in Bosnië, de SDA. Moet het gebied van moslims in Bosnië delen met Kroaten (wat De Federatie wordt genoemd) en dat zorgt nog altijd voor veel spanningen. Toen de Dayton-verklaring onder zijn neus werd geschoven, tekende hij met tegenzin.

1912-1913: ONDERDRUKKING VAN KOSOVAREN

In deze periode wordt Albanië onafhankelijk, maar Kosovo blijft onderdeel van Servië. Tot grote frustratie van de vele Albanese Kosovaren door Servië is dan al in volle gang.

1914-1918: KOSOVO KOG MEER IN DE NAW

In de Eerste Wereldoorlog is Servië het enige land op de Balkan dat strijdt tegen Oostenrijk-Hongarije en Duitsland. De oorlog ontstaat door de groeiende Servische weerzin tegen het Oostenrijks-Hongaarse bestuur in Bosnië-Herzegovina. Na de oorlog worden de landsgrenzen opnieuw bepaald: Servië mag Kosovo houden. Tevens ontstaan het Koninkrijk van Kroatië, Servië en Slovenië. De Albanese in Kosovo worden zwaar onderdrukt. Grondgebied en eigendommen van de Albanese worden afgepakt om het gebied een meer Servisch karakter te geven.

1920: KOSOVO SLAAT TERUG

De Albanese verzetten zich hevig tegen de Servische onderdrukking met een bevrijdingsleger, dat in zijn huidige vorm bekend is als het UCK. Vanuit de bergen worden Servische autoriteiten en lokale politie-eenheden overvallen. Een periode van talloze slachtpartijen breekt aan.

1940-1945: WO II, SERVIËRS WORDEN VERDREVEN

In de Tweede Wereldoorlog pakken de Italiaanse dictator Mussolini en Adolf Hitler de Balkan aan. De Albanese kiezen partij voor de Italianen en de Duitsers. Hierdoor kunnen ze min of meer zelf de dienst uitmaken in 'hun land' en dan keren de zaken zich om: Serviërs worden met grof geweld verdreven.

1945: PARTISANEN BEVRIJDEN 'JOEGOSLAVIË'

De Partisanen, onder aanvoering van hun leider Josip Broz Tito, zorgen voor een groot deel voor de bevrijding van

De Balkan voor Beginners

het gebied dat later Joegoslavië gaat heten. In het laatste oorlogsjaar worden in Kosovo duizenden mensen vermoord en verdreven door Tito's manschappen. Tito laat later in de jaren vijftig het hoofd van de Servische politie Rankovic de dienst uitmaken in Kosovo.

1953-1980: TITO EN DE EENSTIGE PERIODE

In de hele periode dat Tito aan de macht is (vanaf 1953 is hij president van Joegoslavië), is er nauwelijks reden om aandacht te vestigen op het Kosovo-conflict. Tito baseert zijn Joegoslavië-politiek op een balans tussen de vele volkeren. In 1974 introduceert hij de Servische dominantie door elke deelrepubliek in Joegoslavië neerlatend het presidentschap van Joegoslavië toe te kennen. In een nieuwe grondwet krijgt Kosovo in dat jaar de status van autonome provincie. Kosovo wordt geen republiek, zoals Servië, Kroatië, Bosnië-Herzegovina, Slovenië en Macedonië dat wel worden. Het enige feitelijke verschil: Kosovo mag zich, in tegenstelling tot de rest, niet van Joegoslavië afscheiden als daar behoefte aan is. Tito is immers bang dat het overwegend Albanese Kosovo zich dan zal aansluiten bij Albanië. Er worden wel steeds meer stemmen gehoord vanuit Kosovo die onafhankelijkheid eisen.

1980: GEWELD NA DOOD VAN TITO

President Tito komt te overlijden. Een roerige periode breekt aan. In Kosovo vinden demonstraties voor onafhankelijkheid plaats; de structuur met roulerende presidentschappen houdt in Joegoslavië geen stand. De Serviërs grijpen steeds meer macht en bemoeien zich weer nadrukkelijk met de Kosovaren. Bij demonstraties vallen na politieacties veel doden in Pristina.

1987: DE ENTREE VAN SLOBODAN MILOSEVIC

In 1987 verschijnt Slobodan Milosovic

op het toneel. Hij is op dat moment voorzitter van de communistische partij in Servië en houdt op 28 juni 1987 een opruiende toespraak tijdens de jaarlijkse herdenking van de slag om het Merelveld. Hij laat weten de Serviërs in Kosovo nooit in de steek te laten en met zijn demagogische kreten krijgt hij zo ongeveer heel Servië achter zich.

Milosovic, die in 1987 wordt gekozen tot president van Servië, maakt al snel een ommekeer van communisme naar nationalisme. Onder Tito voelden de

Serviërs zich onderdrukt en zij willen meer macht. Milosovic speelt daar handig op in. De Serviërs voelden zich tekortgedaan en er is ruimte voor een groeiend neo-nationalisme. Milosovic, de machtswellusteling, ziet zijn kans schoon. Communist, nationalist: het maakt Milosovic niet uit. Als ie maar de macht heeft. Hij belooft zijn volk gouden bergen met zijn droom van Groot-Servië en draait in 1989 de autonomie van Kosovo de nek om.

1992: IBRAHIM RUGOVA: GEWELDLOOS VERZET

In Kosovo worden niet veel later verkiezingen gehouden. Kosovo noemt zich inmiddels de Republiek Kosovo, maar wordt alleen door Albanië als zodanig erkend. Dr. Ibrahim Rugova krijgt 95,5 procent van de stemmen en hij begint een ondergrondse beweging. Hij volgt de Gandhi-filosofie: gewelddoos verzet

tegen de Servische overheersers. Zo komen er ondergrondse scholen die niet volgens de Servische, maar volgens de Albanese leer lesgeven.

25 JUNI 1991: KROATIË EN SLOVENIË ONAFHANKELIJK

De macht van Servië wordt steeds groter. Het roulerend systeem van Tito wordt volledig uitgehold door Serviërs, die binnen de Federatie Joegoslavië alle dominante functies in handen krijgen. In Kroatië komt onder leiding van president Franjo Tudjman het nationalisme boven. Net als Slovenië voelt Kroatië er niets voor om onder het juk van Servië te leven. Beide roepen de onafhankelijkheid uit. Deze situatie is wel eens vergeleken met een gemeenschappelijke woonruimte. Vijf jongens hebben ieder één kamer en de zesde kamer is voor gezamenlijk overleg over het huishouden. Eén van de vijf neemt ook de gemeenschappelijke kamer in beslag en bepaalt wat de anderen moeten doen. De overigen pikken dit niet en kondigen hun vertrek aan. Die ene dominante bewoner gaat alleen akkoord als ze al hun spullen achterlaten...

27 JUNI 1991: TIENDAAGSE OORLOG IN SLOVENIË

In Slovenië breekt de Tiendaagse Oorlog uit. Die strijd is niet meer dan een reeks schermutselingen tussen de nationale reserves van Slovenië en Serviërs van het Joegoslavische federale leger. In Belgrado wordt – na overleg met EG-voorzitter Hans van der Broek – besloten met de oorlog te stoppen. Servië heeft toch weinig te zoeken in Slovenië, omdat er amper Serviërs wonen. Er vallen slechts een paar doden.

29 JUNI 1991: OORLOG IN KROATIË

De situatie in Kroatië is van een geheel andere orde. Daar woont wel een belangrijke Servische minderheid, vooral in de Krajina. In die regio ontstaat een hevige strijd. De Servische strijdkrachten – gelegerd in de Krajina – jagen ►

De Balkan voor Beginners

Kroaten over de kling en bezetten belangrijke gebieden in de Krajina en oostelijk Slavonië. De hevigste gevechten vinden plaats in Vukovar, dat volkomen wordt platgegooid. De eerste berichten van afschuwelijke oorlogsmisdaden bereiken de media.

3 JANUARI 1992: BESTAND IN KROATIË

Cyrus Vance, oud-minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten, slaagt erin om als VN-functionaris een bestand in Kroatië op te leggen. *Protected Forces* (UNPROFOR) van de VN komen in het gebied toezicht houden op de bevestiging van de strijd.

Verdeeldheid over Kosovo. In het parlement in Moskou woedt een kleine oorlog over het Russische vredesinitiatief voor Joegoslavië.

6 APRIL 1992: OOK OORLOG IN BOSNIË

Alija Izetbegovic – de president van de Bosnische moslims – vraagt zich naar aanleiding van de toenemende onrust in de regio af of Bosnië ook een zelfstandige republiek moet worden. Hij krijgt veel steun. De Servische partij in de Bosnische regering, onder leiding van Radovan Karadzic, verzet zich echter omdat zijn volk met 35 procent een minderheid vormt. Izetbegovic zet door en Karadzic stapt met zijn partij uit de regering. De moslims maken nu de dienst uit, want de Kroaten in Bosnië vormen slechts 17 procent van de bevolking. Als in Bosnië-Herzegovina de onafhankelijkheid wordt uitgeroepen en erkend wordt door de EG, breekt de oorlog ook in dit gebied uit. De Serviërs, onder leiding van Karadzic en generaal Mladic, omsingelen en beschieten hoofdstad Sarajevo. Als de

Kroaten belangrijke gebieden bezetten, krijgen ze het aan de stok met de moslims. Er vindt een buitengewoon hevige strijd plaats en op grote schaal worden de meest gruwelijke oorlogsmisdaden gepleegd.

4 AUGUSTUS 1995: KROATEN SLAAN TERUG

De 'bevroren' oorlog in Kroatië breekt in al zijn hevigheid los. De Kroaten hebben het bestand omgegooid om het leger flink aan te laten sterken en de Serviërs worden de republiek uitgemept. Zo'n 150.000 Kroatische Serviërs slaan op de vlucht naar Banja Luka en Servië.

30 AUGUSTUS 1995: DE NAVO GRIJPT IN

Amerika start een grootscheeps vredesinitiatief onder leiding van bemiddelaar Richard *Bull Dog* Holbrooke, maar tegelijkertijd worden 37 mensen op de Merkale-markt van Sarajevo dodelijk getroffen door een Servische granaat. De NAVO-operatie *Deliberate Force* gaat direct van start met het onder vuur nemen van Bosnische Serviërs. De Kroaten en moslims trekken vervolgens samen ten strijde tegen de Serviërs. De Serviërs zien in dat de verliezen aanzienlijk zullen zijn als de oorlog voortduurt. Op 5 oktober 1995 komen de strijdende partijen een staakt-het-vuren overeen.

21 NOVEMBER 1995: VREDES- AKKOORD DAYTON

In Dayton tekenen de kopstukken Tudjman, Milosevic en Izetbegovic de vredesregeling. "Er is maar één winnaar," zegt de Servische leider Milosevic. "De vrede." Er komt een eind aan een oorlog die naar schatting 250.000 levens heeft gekost.

17 JANUARI 1998: NIEUW GEWELD IN KOSOVO

In het Dayton-overleg wordt het probleem Kosovo 'overgeslagen', tot grote ergernis van 'president' Rugova.

Waarschijnlijk zou Milosevic, die al zo veel had verloren, nooit akkoord zijn gegaan als hij Kosovo had moeten loslaten. Het Kosovo Bevrijdings Leger kiest nu wel voor gepend verzet tegen de Serviërs. In het begin van 1998 vinden gevechten plaats tussen het OCK-leger en Servische strijdkrachten. De strijd bereikt haar trieste climax op 17 januari van dit jaar, als bij de Racak-schuiving 45 doden aan Kosovo-zijde vallen.

23 MAART 1999: RAMBOUILLET MISLUKT

In het Franse Rambouillet wordt al weken overleg gevoerd om tot een vredesregeling voor Kosovo te komen. Autonomie voor de provincie is de inzet. Onafhankelijkheid is niet aan de orde, omdat Kosovo zich dan mogelijk aansluit bij Albanië. Als dat gebeurt, kan een nieuwe oorlog uitbreken omdat dan ook de Albanen in Macedonië zich zullen roeren, met alle mogelijke problemen van dien.

Kosovo gaat uiteindelijk akkoord met 'Rambouillet'. Milosevic doet dat – ondanks de dreiging van NAVO-bombardementen – niet. Waarom gaat Milosevic zo ver? De president staat bekend als een pure machtswellusteling, die de touwtjes ten koste van alles in eigen hand wil houden. Zijn populariteit is tanende, want van de Groot-Servische droom is niets terechtgekomen. Als hij Kosovo loslaat, zo weet Milosevic, zal het volk hem als een baksteen laten vallen. Hij ontslaat daarom ook hoge generaals die het niet eens zijn met zijn strategie en de ondergang van Servië vrezen. Op termijn lijkt een coup binnen de Servische gelederen daarom niet uitgesloten.

24 MAART 1999: DE NAVO BOMBARDEERT SERVIË

De Navo bombardeert op 24 maart rond 20.00 uur Nederlandse tijd Servië, Kosovo en Montenegro. Serviërs voeren schrikbarende moordpartijen uit in Kosovo en mensonterende beelden van duizenden vluchtende Kosovaren schokken de gehele wereld. ■

Met dank aan drs. D.H. Zandee (Nederlands Instituut voor Internationale Betrekkingen Clingendael)

that intervention without unanimity might involve armed conflict between or among the five themselves.

Today some NATO leaders scorn the UN and tell us human rights must prevail over sovereign rights. Yet none of them are able to suggest new rules to replace the ones in place. Those who express concern about this are regarded as old-fashioned, but is it old-fashioned to assume that until new laws are proclaimed the old ones should be respected? It may be some of our NATO leaders are not old enough to remember that the founders of the United Nations had lived through two cataclysmic world wars in less than 20 years. They had witnessed the destruction of Hiroshima and Nagasaki by atomic bombs. Those who drafted the United Nations framework for world peace and security did so in the conviction of one simple truth, that if mankind were to survive it had to learn at all costs to put an end to war and to learn to settle disputes by peaceful means.

To their everlasting shame, our NATO leaders have chosen war over peace in Kosovo. They have abandoned diplomacy in favour of bloodshed. They have taken us back to the Cold War and the arms race. They have smashed the framework of world security. They have guaranteed that we will start the new century as we did this one, with killing and carnage. They have left us with a terrible legacy. With six months to go before the millennium, they have taken us back to barbarism.

James Bissett is former Canadian ambassador to Yugoslavia (1990-1992).

National Post
Monday, May 31, 1999

NATO's barbarism

James Bissett

It is time for NATO's political leaders to admit their unjust and unnecessary war against Yugoslavia has been a colossal failure. It is time to put an immediate end to the bombing before ground troops are engaged and the war escalates. For 69 days the democratic countries of the West have been systematically smashing to pieces a modern European state. None of NATO's objectives has been achieved. The air strikes have degenerated into a war of annihilation against the Serbian people. Yugoslavia is a small country with a population of less than 10 million people of whom approximately 65% are of Serbian origin. Even before the bombing, its economy had collapsed as a result of economic sanctions. Its leader was unpopular, and in the last municipal elections in Belgrade his party received less than 20% of the vote. It was a country that presented no threat either to its neighbours or to European security.

Despite this, our NATO leaders -- without consulting their parliaments or their people -- have chosen to bomb Yugoslavia into submission. There should be no misunderstanding about this. NATO is using the most dreadful weapons of modern warfare: cluster bombs and cruise missiles. Many of the weapons being used contain depleted uranium, which will spread deadly radioactive dust throughout the region, contaminating for generations water, soil and crops. It may come as a surprise to many Canadians to realize Canada is the major supplier of depleted uranium to the U.S. military complex.

NATO's unprovoked attack is a blatant violation of every precept of international law. It is a violation of the Final Act of the Conference On Security and Co-operation in Europe, signed in Helsinki in August, 1975, which reaffirmed respect for sovereign equality, the inviolability of frontiers, the peaceful settlement of disputes, non-intervention in internal affairs, and the avoidance of the threat or use of force. It is a violation of NATO's own treaty by which it undertakes "to settle any international dispute . . . by peaceful means . . . and to refrain from the threat or use of force in any manner inconsistent with the purposes of the United Nations."

Some apologists for NATO, including our own foreign minister, feebly try to justify the NATO bombing by arguing ethnic cleansing in Kosovo had to be stopped. Prior to March 24, the Yugoslav military, using classic counter-insurgency tactics, did burn and destroy villages in Kosovo suspected of harbouring KLA rebels, and many of the unfortunate inhabitants of these villages were killed or displaced --but there was no mass expulsion from Kosovo. As has been verified by OSCE monitors who were on the ground in Kosovo, the mass expulsion of Albanians took place after the bombing.

The Yugoslav army is forcing the Albanians out of Kosovo as a strategy of war. In anticipation of a NATO ground invasion, the Yugoslavs do not wish to fight against the world's most powerful military force while at the same time surrounded by a hostile population. In war, the friend of your enemy is your enemy. It is not a humane strategy, but then neither is the use of cluster bombs.

If NATO felt compelled to intervene militarily in what was a relatively low-grade armed rebellion in Yugoslavia, why then did it not follow the rules and go before the United Nations Security Council seeking authority to intervene? We are told NATO did not do so because it was assumed Russia or China might have vetoed such an action. But this is

Etniciteit als politiek wapen

ANTROPOLOOG DUIJZINGS PROMOVEERT OP ANDERE LOYALITEITEN IN KOSOVO

Het onderzoek naar dubbelzinnige groepsidentiteiten in Kosovo door de Nederlandse antropoloog Ger Duijzings werd verbrijzeld door het Servische nationalisme. In zijn proefschrift waarschuwt hij tegen overwaardering van de etnische factor.

Hendrik Spiering

SERVIËRS tegen Albanen, dat is de huidige stand van zaken in Kosovo – voorzover er na de recente 'etnische zuiveringen' überhaupt nog etnische Albanen wonen. Maar deze etnische scheidslijn in het voormalige Ottomaanse en sinds 1912 Servische gebiedsdeel is niet altijd zo dominant geweest, aldus de stellingname van de Nederlandse antropoloog Ger Duijzings. Gisteren promoveerde hij aan de Universiteit van Amsterdam op het proefschrift *Religion and the politics of identity in Kosovo*.

"Het huidige geweld wordt niet veroorzaakt door eeuwenoude etnische tegenstellingen die nu weer de kop zouden opsteken. Het is precies andersom. De etnische identiteiten worden pas nu belangrijk omdat er grof geweld wordt gebruikt om opportunistische politieke redenen", zegt Duijzings op het stationsterras in 's Hertogenbosch, een paar dagen voor zijn promotie. "Het geweld in Bosnië en Kosovo is geen gevolg van de etnische verdeling, zoals nog altijd erg veel mensen in het westen

Dr. Ger Duijzings
FOTO: JORCEL VAN BELKOM

Het Servische geweld wordt in feite ingezet voor een typisch *West-Europees* ideaal, zo legt Duijzings in Den Bosch uit vanachter een glas spa en een cappuccino. "Het initiatief ligt bij het Servische nationalisme, dat streeft naar een etnisch zuivere natiestaat zoals die sinds de negentiende eeuw in West-Europa bestaat: een taal, een volk." Duijzings is op doorreis naar Nijmegen, vanuit Londen waar hij sinds drie jaar docent is in Servische en Kroatische studies aan de *School of Slavonic and East European Studies*, van de Univer-

teit van verwarrende *communitas* werd snel te niet gedaan door de 'gebeurtenissen'.

In 1992 was Duijzings te gast in de katholieke en Kroatische enclave Letnica, aan de Macedonische grens. Vlakbij lag het katholieke Albanese dorpje Stubla, vol afstammelingen van de *Lamarans*, crypto-katholieken die zich tot in de negentiende eeuw voordeden als moslims. Toen ze zich vervolgens openlijk als katholieken gingen profileren, werd een groot deel van hen gedeporteerd door de Turkse machthebbers in samenwerking met naburige moslim-Albanese clans. In de jaren twintig begon de

die etnische identiteit bepaalt nu wel het lot van miljoenen mensen in Kosovo. Uw beschrijving van de hangmakerij in Letnica en de vlucht van de Kroaten om hun Kroaat-zijn is veelzeggend.

Duijzings: "Nu is dat etnische bewustzijn krachtig en belangrijk, inderdaad. Maar dat is een relatief recente politieke creatie, door geweld. Het geweld is doelbewust gebruikt om bevolkingsgroepen te homogeniseren. Natuurlijk bestonden er al eeuwen etnische identiteiten, maar die groepsidentiteiten waren meestal zwakke en veel minder belangrijk dan de loyaliteiten aan de religie of een bepaalde familieclan. De etnische identificatie is aangewakkerd

meer dan tientallen inwoners, één familie, waarnaar het dorpje vaak ook is genoemd. Het volgende dorpje is vaak weer van een andere etniciteit. Het is een lappendeken. Die samenleving waar grote bestaanonzekerheid en armoede heersen kenmerkt zich door heel veel conflicten over water en land. De sfeer is er een van wantrouwen tegen alles en iedereen die van buiten komt. En die vele conflicten lopen echt niet langs etnische grenzen, die gaan tussen clans. De familie is de centrale verdedigingsaanvalseenheid. De staat heeft er nooit veel invloed gehad, mensen vechten het zelf uit. Wat telt is hoeveel weerbare mannen een clan op de been kan

weld creëert massieve en ondoordringbare grenzen, het scheidt zuiverheid waar eerst dubbelzinnigheid heerste. Het Servische geweld scheidt een nieuwe situatie die als een *self-fulfilling prophecy* lijkt op de ideologische uitgangspunten van dat geweld."

Voorheen waren in Kosovo lokale, regionale en religieuze loyaliteiten in principe net zo 'fundamenteel' als de etnische, aldus de centrale stelling van Duijzings proefschrift. "Kosovo is altijd een conflictueuze samenleving geweest, maar juist etnische afkomst was relatief onbelangrijk. En zelfs nu nog zijn de meeste zogenaamde etnische onderscheiden vooral gebaseerd op religie."

Derwisj-ceremonie in Kosovo, 27 mei 1998.

FOTO JIM ECHRIANE

WONDEREN

Prizren, 22 maart 1989. Urenlang klinkt monotone ritmische muziek. Tachtig derwisjen dansen zich in trance, omringd door opgewonden gelovigen. De sjeik steekt naalden door de wangen van jonge derwisjen. En dan volgt het hoogtepunt van het mystieke *Sultana-Nevrus*-ritueel. Onder begeleiding van een oorverdovend lawaai van cymbalen en trommels dansen de sjeik en drie anderen apart met lange naalden die uiteindelijk in hun kelen eindigen.

Dit lente-ritueel werd in '89 door Ger Duijzings bijgewoond. "Hiermee herhalen we de wonderen van Hazreti Ali, de schoonzoon van Mohammed. Het bewijst dat Allah aan onze kant staat, want we bloeden niet, we voelen geen pijn", legde een oude sjeik hem uit.

In het islamitische Bosnië zijn de mystieke soefi-broederschapen - wier oorsprong teruggaat tot de twaalfde eeuw - vrijwel verdwenen, ook al omdat ze daar in de jaren vijftig werden verboden door toedoen van de meer orthodoxe islamitische gemeenschap. Maar in Kosovo bleven ze onder het communistische regime ge-

woon bestaan en bloeiden ze zelfs op in de jaren zeventig. In de Kosovaarse steden werd op de derwisjen neergekeken als het symptoom van primitief boerenbijgeloof. In een van de hoofdstukken van zijn proefschrift beschrijft Duijzings de eindeloze polemiek die Kosovaarse derwisj-organisaties voeren met de veel elitairdere stedelijke islam, die zich sterk op Bosnië oriënteerde. De sterke opbloei van het Kosovaarse soefi-geloof in de jaren zeventig brengt Duijzings in verband met de sterke bevolkingsgroei op het platteland, waardoor de spanningen over landgebruik sterk toenamen. In Kosovo betekende dat vooral: vendetta's. In die situatie konden de lokale derwisj-leiders, de sjeiks, een belangrijke rol spelen als vredestichters en bemiddelaars. Toen eind jaren '80 de Servische nationalistische druk op Kosovo toenam, werd deze bemiddelende rol des te belangrijker om eenheid te scheppen onder de Albanese. Na de gewelddadige beëindiging van de autonomie van de provincie Kosovo, kwam het dan ook tot toenadering tot de Bosnische moslimgemeenschap.

licisme te bekeren, maar een grote groep bleef formeel moslim, wegens de huwelijksbanden met 'echte' moslims en mogelijk ook uit vrees voor de reactie van naburige moslim-clans. Maar volgens Duijzings speelde ook een rol dat de Lamarans zich waarschijnlijk helemaal niet zo bewust waren van hun 'crypto-katholicisme'. Die mengeling van katholicisme en islam was helemaal niet zo dramatisch in een gebied waar veel christenen ook islamitische heiligen vereerden en andersom. Het oude Servisch-orthodoxe klooster van Gracanica, bij Pristina, was tot voor kort ook een heilige plaats bezocht door moslims en christenen.

En zo gaat het door. In een ander naburig dorp bij Letnica, Vrnovokolo, woonden weer Kroaten die vloeiend Albanese spraken en ook typisch Albanese kleren (onder meer *dimije*, de vrouwelijke harembroek) droegen, terwijl de Kroaten in Letnica juist weigerden om Albanese te spreken en zich in typisch lokaal-Kroatische roodwitte kleding stak. Enzovoorts. Sommige Kosovaarse zigeuners beschouwden zich begin jaren negentig opeens als *Egyptenaren* en bijna niemand spreekt het tegen. In de stad Prizren sprak de stedelijke elite juist weer Turks, of ze nu etnische Serviërs, Turken, Albanese of Zigeuners waren. Gezamenlijk keken ze neer op de Albanese van het omringende platteland. Verder bestaan tussen de verschillende varianten van de islam grote tegenstellingen (zie kader), en in het algemeen geldt dat in Kosovo de familie (de clan) het belangrijkste kader van loyaliteit en identiteit is.

Een interessant gebied dus voor antropologisch onderzoek naar identiteit. Maar juist tijdens Duijzings' verblijf barstte de Servisch-Kroatische oorlog los en de inwoners van Letnica voelden zich zo bedreigd door Servische milities en propaganda dat ze al snel massaal naar Kroatië uitweken, waar ze tot hun eigen afgrijzen huizen kregen toegewezen van gevluchte Serviërs in West-Slavonië. En dat terwijl de Letnica-Kroaten zich tot voor een paar jaar juist vooral bedreigd voelden door de Albanese clans. Het was een tragisch einde van een samenleving. Toen Duijzings de vluchtelingen een jaar later opzocht in Slavonië vertelde een vrouw hem dat ze 's nachts vaak stemmen meende te horen van de vorige bewoners, wier bezittingen nog zo dominant in het huis aanwezig waren. Een paar inwoners van Letnica weigerden om die reden naar Kroatië te vertrekken, want in zo'n huis te wonen is wel zeer onervol: *Tudje nikome nije donijelo sreću* (andermans bezit brengt niemand ooit geluk). Maar zowel de Servische als de Kroatische staat had belang bij de vlucht naar Kroatië: de Serviërs wilden een etnisch zuivere staat en Kroatië had een grote behoefte aan mankracht.

U bepleit een genuanceerder beeld van de etnische identiteiten op de Balkan. Maar

met behulp van paramilitaire milities, zoals de Arkanijgers. In het Westen bestaat nog vaak het beeld van het traditionele en irrationele etnische geweld op de Balkan, maar dat is onzin. Het is een politiek wapen van Milošević. Voorheen waren de Albanese nationalist, die een zuiver etnisch 'albanisme' voorstaan, vrij zwak. Maar nu mo-

'ONDER DE TURKEN

WAS ER EEN HEEL

ANDER SYSTEEM VAN

IDENTITEIT'

gen ze in feite een standbeeld oprichten voor Milošević. Pas nu zie je de geboorte van een Albanese/Kosovaarse natie omdat door de harde Servische onderdrukking zijn de laatste tien jaar de andere tegenstellingen minder belangrijk geworden. Bloedwraak tussen clans was tot voor kort heel gewoon. Duizenden mannen in Kosovo kwamen zelden buitenshuis, omdat ze een doelwit van wraak waren. Hun vrouwen bewerkten het land. Pas in 1990 zijn bij een massale verzoeningsbijeenkomst de Kosovaarse clanvetes bijgelegd.

"Wat nu opvalt is dat de opvang van de Kosovaarse vluchtelingen in Albanië zo goed gaat, vooral in de meer stedelijke gebieden. Kennelijk is de etnische identificatie nu sterk genoeg. Normaal overheersen in Albanië de tegenstellingen tussen de lokale clans en ook tussen de Tosken in het noorden en de Gegën in het zuiden, die ook een verschillend dialect spreken. Wel typerend voor de oude verhoudingen is dat in de bergen in Noord-Albanië de vluchtelingen regelmatig worden beroofd door lokale clans. Die zijn nog altijd alleen loyaal aan zichzelf."

Is dat niet een beetje simpel? Het klinkt als een versleten cliché: etnisch nationalisme ontstaat omdat zwakke groepsidentiteiten worden opgestookt door een cynische en gewelddadige politieke klik die uit is op macht. En die domme boeren tuinen er in. "Nou, ik weet niet of u wel eens met die nationalistische leiders hebt gesproken, maar ik wel. En dat zogenaamde cliché-beeld klopt dus vrij aardig. Voor het Srebrenica-onderzoek van het NIOD maak ik nu een cultuur-historische kroniek van Oost-Bosnië, voor de periode voorafgaand aan 1995. Vooral de periode '89-'92 is fascinerend. In 1990 zijn er voor het eerst vrije verkiezingen en de nationalistische voeren dan vooral campagne op het platteland, tegen de stadse elite. Dat platteland bestaat daar net als in Kosovo grotendeels uit kleine etnisch zuivere dorpjes: niet

brengen, ook als het niet tot verkiezingen komt. Dat was dan ook de zwakte van de Serviërs in Kosovo, die hadden kleinere families. In die situatie is er weinig weerstand tegen propaganda van de nationalistische partijen, zeker wanneer die met geweldsdaaden de zaak op de spits drijven. Er was om het met Elias te zeggen heel weinig onderlinge afhankelijkheid."

Gaat het dan niet gewoon om een hiërarchie van identiteiten, die in verschillende omstandigheden opspelen? Ten opzichte van de bureu tellt de clanloyaliteit, tegenover anderen de religieuze en oog in oog met de Serviërs tellt de Albanese identiteit, maar misschien tegenover de Duitsers of Amerikanen een 'Balkanidentiteit' enzovoorts.

"In zekere zin is dat zo, maar het blijft belangrijk om de conflicten te verklaren uit andere conflicten. Neem Srebrenica, daar hebben de nationalistische tegenstelling stad-platteland gebruikt om aan de macht te komen. De etniciteit is weinig meer dan een excuus om oude vetes uit te vechten die weinig met afkomst hebben te maken. De etnische ideologie wordt er gewoon overheen gelegd. Onder de Turken was er een heel ander systeem van identiteit, toen telde vooral de godsdienst. Albanese of Serviër deed er weinig toe."

Maar kan er dan wel genoeg haat ontstaan om juist op etnische grondslag te gaan moorden?

"De echte moordpartijen zijn georganiseerd door paramilitairen, die voor een belangrijk deel worden gerecruiteerd uit de gevangenen in Servië. Daar zitten heel veel psychopaten bij. En veel voetbalsupporters. Echt waar! Arkan was voorzitter van de supportersvereniging van Rode Ster Belgrado. Dat is een relatief kleine groep, met roof als belangrijkste motief. Zo werden ze ook overal binnengehaald. Er waren overal wel figuren die rekeningen hadden te vereffenen."

Over de NAVO-bombardementen wilt u niet spreken, heeft u vooraf gezegd, om uw werk in Bosnië en Servië niet onmogelijk te maken. Maar kan het Westen een les trekken uit de afgelopen 20 jaar op de Balkan?

"Door de erkenning van de etnische nationale staten heeft de EU het etnische denken een zeer grote politieke legitimiteit verleend. Er werd voortdurend met de nationalistische onderhandeld. We wilden niet zien dat zo een kruisvat ontstond. Sinds de jaren '80 is de economie volledig in elkaar gestort, mede door de enorme schuldenlast. De bijna westerse salarissen in 1980 waren tien jaar later nog maar een tiende. Dat moest fout gaan en toch heeft het Westen amper economische hulp geboden."

'Religion and the Politics of Identity in Kosovo' zal later dit jaar worden uitgegeven door C. Hurst & Co, Londen.

gumtieren. So wie er in der Vergangenheit das Leben zahlloser Kroaten, Bosnier und Albaner seinen Zielen unterordnete, opfert er nun auch das Leben vieler Serben seiner eigenen Macht.

Milosevic ist kein Hitler, der bis zuletzt dem Traum vom Endsieg nachhängt und sich am Ende im Führerbunker erschießt. Er ist vielmehr ein gewiefter, skrupelloser Taktiker, der alles einsetzen wird, um sich an der Spitze zu halten. Weil er weiß, wie sehr sich der Westen nach Frieden sehnt, kann er leicht auf der Klaviatur der Emotionen spielen. Schon heute gibt es im Westen Strömungen, die zu einem fastem Kompromiß bereit sind, um nur den Krieg zu beenden.

Doch solange Milosevic an der Macht ist, wird es auf dem Balkan keinen Frieden und kein Recht geben. Es wird deshalb höchste Zeit, daß der Westen den Sturz Milosevic' und seine Verurteilung als Völkermörder zum offiziellen Kriegsziel erklärt. Nur so kann es eine Basis für eine friedvollere Zukunft geben. Wenn sich dieser Diktator durchsetzt, weiß auch jeder andere Diktator auf der Welt, daß sich Brutalität und Racheblutdurst lohnen können.

Dann hätte die westliche Staatengemeinschaft vor der Gewalt kapituliert. Dies wäre das Ende des europäischen Traums von einer dauerhaften Friedensordnung, die es nur auf der Basis des Rechtes geben kann. Das Recht - und dies lernen wir aus dem derzeitigen Drama auf dem Balkan - bricht aber eine Macht, die ihn zur Gehung verschilt.

27 MEI 1999

—
—

Letter to The Washington Times, May 27th

Please find below a letter from the American Hellenic Media Project (AHMP), as published in The Washington Times on May 27th:

THE WASHINGTON TIMES

Letters

Thursday, May 27, 1999

Misstating history robs Greeks of heritage

In his Op-Ed column on Kosovo ("In the land of Pyrrhus," May 13), Lowell Ponte mischaracterizes King Pyrrhus and his ancient kingdom, Epirus, as being part of "Albanian history." History, in fact, leaves no doubt that Pyrrhus, the land of Epirus and its people were Greek and clearly discernible from the Illyrians who inhabited an adjacent territory and who many believe were the ancestors of today's Albanians.

That Albania has occupied the northern part of Epirus -- which still contains a Greek Orthodox majority in many areas despite decades of ethnic cleansing, pogroms, and institutionalized discrimination -- since 1913 should not mean that its Hellenic past should be appropriated retroactively into Albanian history. This is the same Orwellian logic that has been used to claim that Homer, the Byzantine Empire and St. Nicholas were Turkish or that the Indo-Europeans who invaded northern India were Germanic.

It is not merely that nationalist sensitivities are offended by this forging of history. Renewed efforts by some to discredit Greek civilization or to disassociate it from its Hellenic identity in support of a Balkan agenda detrimental to the region's most democratic and egalitarian nation, European Union member Greece, explain why many Hellenes react with such alarm. It is a strategy with a long, sordid and successful history.

Efforts to disenfranchise Hellenes of their heritage almost always have accompanied anti-Hellenic bias and have been used in the past by European propagandists to justify the mass slaughters of Greek populations during the final century of Turkish rule. In the early 19th century, Jakob Phillip Fallmerayer, a German propagandist who sought to erode popular European and American support for the Greeks in their struggle for independence against the Ottomans, then Germany's allies, introduced the racist theory that modern Greeks were an inferior, mongrel people undeserving of their ancient past. Many of the same arguments had been used to justify the West's complicity with Mustafa Kemal Ataturk's 1922 extinction of Greek civilization's 3,000-year presence in Asia Minor, as well as Turkey's erasure of Hellenism in occupied Cyprus subsequent to its 1974 invasion.

It is no wonder that Greeks become nervous when coming across the sort of false revisionism espoused by Mr. Ponte. Given that Greek and Balkan history, both ancient and present, have been misunderstood by many, it is not surprising that our foreign policy in that region has become utterly misguided.

27-5-99

Fig 1. The case of a rapist.

Well, that you should do as more and more people do, and quit watching the mind-control device referred to as "television". I quit years ago and am happier for it.

This records me that in 1945, about 2,000,000 Germans in western Czechoslovakia - (and around it, etc., all that were still alive of the 3,500,000 Germans who lived there before World War II) were forcibly expelled by Allied forces with 24 hours' notice and sent west a few miles into Germany, where they still live and are making plans to buy their own properties back when it becomes possible in about 7 more years. There were another 14,000,000 Germans expelled from other countries as well. But I believe that this case was the most likely one for American and British troops to have taken part.

So, to that I ask, what moral justification is there for the NA(d)TO leaders to condemn the Serbs for sending some 800,000 Albanians of Kosovo to a distance of 30 miles to the nearest border?

interests these war criminals serve, may end up as inevitable "collateral damage" in God's earthly or heavenly P&L statements. Or courts...

2. Russian Air Force Maneuvers Shock NATO; Albright to Be Sacked Soon?

WASHINGTON, July 1 - So the Russians don't have enough fuel to drive out of their barracks, we were told by the New World Order's leaders and their lapdog media? So they can't afford the cost of sending the 3,600 peacekeepers to Kosovo?

The above have been some the recent fairy tales spun by the same Washington-Brussels "lie and deny" PR news spinners who claimed to have "killed" most of the Yugoslav military, while actually managing to damage only 13 of 300 Serbian battle tanks during their 79-day bombing campaign (see S99-112, "Peace" 6, Items 1. Through 3., June 21, and S99-114, "Peace" 8, Items 1. And 2., June 24, 1999).

Well, hold on to your hats folks. The preceding was the good news. As for the bad news, here's a taste of the nuclear reality for you...

Two Russian strategic bombers shocked an unprepared NATO out of its socks last week by flying within a striking distance of the United States, the Washington Post reported in a front page story today. Luckily for the hapless NATO, it was all merely a part of Moscow's largest military exercises since the end of the Cold War.

Nevertheless, the flights "astounded U.S. officials and underlined recent Western concerns about the military leadership in Moscow," the Post said.

TiM Ed.: Meaning that Boris Yeltsin and his pro-western quislings either didn't "stay bought," as befits the proper stooges? Or that they are no longer running the show in Russia? Which is alarming the western buyers of the Russian stooges?

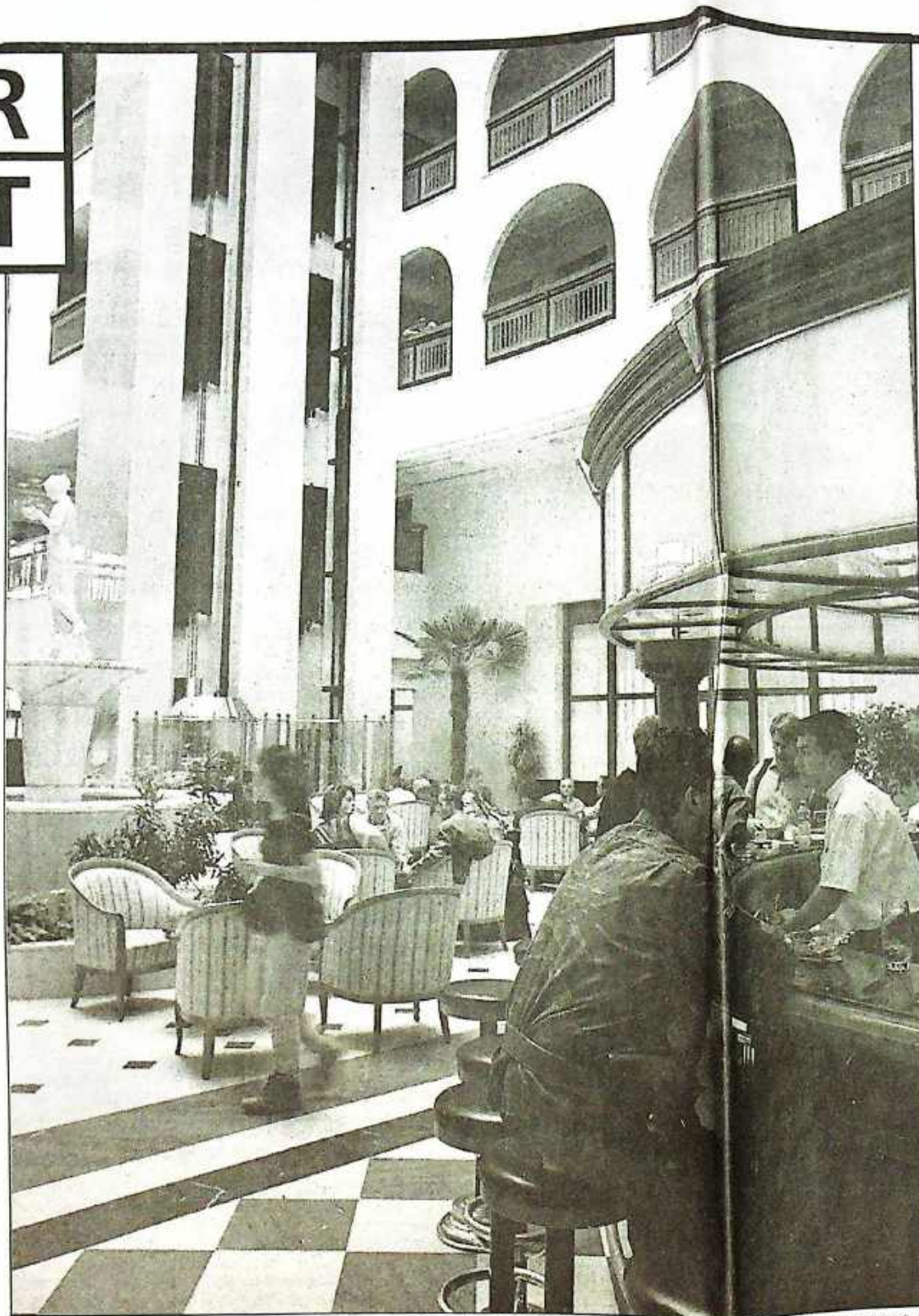
The lightening speed with which the Russian troops moved from Bosnia to occupy the Pristina airport before NATO got to it, is another hint that NATO may have become a slumbering giant which excels at killing civilians, rather than fighting strategic wars against the Russian Bear of the Chinese Panda (see S99-107, "Peace" 1, Item 1, June 11).

After the stunned NATO-Pentagon brass recovered enough from coughing up the rice crispies stuck in their wind pipes after the initial shock, they sent up four U.S. F-15 fighters and a P-3 patrol plane near Iceland early Friday morning (June 25) to intercept the two Russian TU-95 Bear bombers. And to escort them in a clockwise flight around this NATO island-country, the U.S. officials told the Post.

Norway, which like Iceland is a NATO member, also scrambled jets to meet two other TU-140 Blackjack bombers that flew down the Norwegian coastline, but Russian reports said the interceptors failed to reach the bombers before they had turned back.

U.S. officials also said the flights formed part of extensive exercises

LETTER & GEEST

Journalisten in de lobby van het Alexander Palace hotel in Skopje (Macedonië) FOTO AP

EERSTE: Dat is je indruk? Zo ervaar je het?

GRIEK: Zo was het. Zo heeft het zich getoond. Zo is het.

TWEEDE: Holle woorden.

GRIEK: Er zijn geen holle woorden. Er zijn alleen maar holle zinnen. Hij schudt de drie kort door elkaar. Neos Kosmos, Nieuwe Kosmos, Nieuwe Wereld, zo heet bij ons in Hellas vaak het café waar zich 's avonds de dorpelingen of stedelingen verzamelen, om niets en niemandal – bijna lege tafelbladen, 's winters alle mensen daar met jassen aan, een grote volle zaal onder een heel hoog plafond met witte neonbuizen. – Op weg hierheen kwam ik gisteren door de hoofdstad van het land van de schuld aan de oorlog, het duistere nest op de Balkan, zoals dat in jullie taal heet. Middenin de nacht een schijnsel daar op het plein voor het Parlement: tienduizenden verlichte Taxi-lichtbalken, schijnbaar alle taxi's vrij om in te stappen, in werkelijkheid echter daar aanwezig als protest tegen de moord op een collega. Ze protesteerden voor hun regeringsgebouw, waarin zich niemand bevond behalve misschien de nachtwakers tegen de dood van een van de hunnen, zwijgend, slechts met myriaden van verlichte Taxi-vrij-bordjes. En zo wenden zich hier in het land sinds de oorlog steeds meer groepen van de bevolking bij elke, elke kwestie rechtstreeks tot de regerenden – die op hun beurt op steeds meer terreinen in toenemende mate machteloos en ongekwalificeerd zijn of in het algemeen allang buiten spel staan.

TWEEDE: Wat moeten we met dat verhaal?

GRIEK: Omdat ook hierbij het volk in kwestie een soort van voorhoede is – maar in dit geval een heel andere. Want op de manier zoals het volk hier zich tot zijn schijnregering wendt in het besef dat er verder toch al niemand – geen instantie – is tot welke het dat kan doen, en daarbij toch de behoefte heeft zich tot iets te wenden, zo zullen in de toekomst steeds meer volken dat gaan doen: van hoop verstoken zijgende massasamenkomsten op de centrale plaatsen van de straten, die op geen enkele manier meer op de bestorming van het parlement uitzijn, maar op een zang- en klankloosafstand doen van het leven – zo zag ik het gisteravond.

EERSTE internationaal: Hang jij niet alleen maar zo aan dit land hier omdat de hele wereld het haat?

tjes, brood, ingemaakte tomaten en paprika. En toen kwam de Heilige Nacht! Bij het invallen van de duisternis namen drieduizend man van het reguliere leger van de commandant hun posities in op de heuvels rond Kravica, achter hen de woeste bende. Een onbeschrijflijk lawaai toen ze dan bij het krieken van de dag potten en pannen tegen elkaar sloegen. Hij doet steeds meer uit zijn hoofd: „Vandaag krijgen jullie het kerstfeest dat jullie verdienen! God is groot!” brulden de mannen en gilden de vrouwen. En daar ging het erop los! de troepen van de commandant – die overigens vloeiend Engels en Duits spreekt, dit laatste met een licht Beiers accent – in stralend witte uniformen bij zonsopgang! Versmeltend met de sneeuw! Van alle kanten kwamen ze omlaag en stortten zich op de perplex dorpelingen en hun kerstbiggen.

TWEEDE wijst naar de Woudloper en loopt op hem toe, zonder hem aan te kijken: Hij daar. Ik heb zijn proces naar aanleiding van de veertien vermoorde burens op de brug bijgewoond. Dat hij daarbij stond, is terecht veroordeeld. En ieder van zijn gelijken behoort zonder twijfel te worden veroordeeld door ons alvorensengerechtigd als het ideale instrument voor de vrede. Ja, instrument voor de vrede, het Ideale. Tegen de Griek. Luister hoe ik tot dat inzicht kwam – langs de omweg over iets schoons – iets esthetisch! niet ver van het gerechtsgebouw bevindt zich namelijk het museum van de schilder die zonder twijfel de vredigste taferelen van de mensheid heeft geschilderd. Onze internationale rechters en aanklagers – ik zat dikwijls met hen aan de lunch, onkreukbare, vooraanstaande juristen – en veel vrouwen onder

ken van folterknechtenpis, het met benzine overgoten been, de 's nachts uit de barakken opgehaalde en nooit meer teruggebrachte medegevangenen. Maar aan wat dit het eerst aan het woord komende slachtoffer van zijn volk vertelde, was toen toch iets nieuws. De man, al tamelijk oud, maakte op weg naar het bewuste kamp, deel uit van een gevangentransport, dat door zijn eigen, hem van kindsbeen af vertrouwde streek ging. En, na een paar dagen zo onderweg, kon hij, hoewel hij toch in het gebied thuis was als bijna geen ander, niet meer zeggen waar hij zich bevond. Door de rechtbank naar de afzonderlijke stopplaatsen gevraagd, wist de getuige noch de hem toch zeer vertrouwde namen, noch zelfs maar de richting die ze genomen hadden te vertellen. Tegelijk met het transport waren alle namen en richtingen van de streek waaruit hij stamde uit zijn geheugen weggevalen. Alles wat hij kon zeggen: „Daar was een beek. Er kwam een bocht. Daar was de rots. Ik geloof dat het regende. Het werd weer avond. Ik wilde niet langer leven.” De volgende morgen zag ik de oude man van een afstand in het kleine duinhotel, waar hij de tijd dat het proces duurde logeerde, begeleid en van de buitenwereld afgeschermd door het tribunaalpersoneel. Hij zat dan aan een tafeltje in de ontbijtzaal, hetzelfde kostuum aan als in de rechtbank, speciaal voor zijn getuigenis gekocht, nog in zijn eigen land – alleen daar vind je zulke kleren en hoeden. En het hele volgende uur door stond de getuige steeds weer op en begaf zich naar het duinhotelbuffet, voor zichzelf en vaker nog voor het groepje begeleiders. En elke keer liep hij daarbij verkeerd. Hoewel hij allang had moeten weten waar het buffet zich bevond, schoot hij daar langsheen de zaal uit, zodat ik dacht: nu wil hij naar de receptie, of naar het toilet – en telkens maakte hij abrupt rechtsomkeert en was, na hier- en daarheen gezigzagd te zijn, eindelijk waar hij had willen wezen, bij de borden en broodmandjes, net een paar stappen van zijn tafeltje af. Elke keer dat hij opstond was ik er zeker van dat hij nu de weg zou weten, en weer raakte hij aan het dwalen en verdwaalde bij de volgende hoek verder, enzovoorts. Bijna was dat mooi, bijna.

EERSTE INTERNATIONAAL: Waarom geef je dit land eindelijk niet eens op? Het is een verloren land. Ook de kans die het volk had om het volk van dullers te worden, het Jobsvolk: vergooid!

GRIEK: Als er tegenwoordig nog sprake is van een volk, dan een tragisch. En dit hier is een tragisch volk. En mijn plaats is bij het tragische volk.

tionaal Gerechtshof? Universele sidderroggen.

EERSTE: Hoe stel je je voor dat we op onze schreden terugkeren? Zoals we begonnen zijn, zo moeten we blijven doorgaan. We zijn nu eenmaal de gevangenen van onze beginnening, moeten in de geest daarvan zelfs nog harder door blijven gaan, nog schreeuweriger, en bovenal monotoon – monotoon – monotoon. Zo is het. Dat is de situatie. Het klopt: we zijn wat we doen zat, zo zat. En we zijn elkaar zat, zo zat. Maar wat kunnen we eraan doen? Moeten we opeens zeggen: ook de anderen, ook die van buiten het land zijn schuldig? Op een andere manier schuldig? Onmogelijk. Daar kun je geen zaak van maken. We moeten verder blijven gaan zoals we begonnen zijn, met volle kracht en voor mijn part met een leeg hart. Zo is het. Zo moet het zijn. Wij zijn de taal.

TWEE en DRIE: herhalen.

GRIEK: Jullie zijn niet de taal maar de mond. Zelfs wat jullie schrijven is mond, en in zoverre zijn jullie modern. Kwam er op zijn minst eens een andere toon van jullie. Een keer een andere toon.

EERSTE: Moeten wij dan zwijgen? Een zwijgdag instellen?

GRIEK: Een zwijgjaar! Een zwijgdecennium!

EERSTE: En hoe wordt de wereld dan geïnformeerd?

GRIEK: Met heel andere informatie.

TWEEDE: Door middel van bushtrommels?

GRIEK: Waarom niet? Je hebt op de wereld alleen nog maar jullie producten. Al het andere wordt nog maar net geduld als folklore. Terwijl al het andere meer van deze wereld is. Hij draait weer door? Common-sense-poppen. Jullie trompettengrammatica, vermengd met bloedhondengejank. Computergezichten met muisklikogen. Van de pagina 'Scholieren schrijven ons' regelrecht naar de bovenste etage van de 'Washington Post': wat een sprong. Wat kunnen jullie hier zien, jullie met je Aussenalster- en Manhattan-blik? De derden, dat waren anders vaak de helpers, de verzachters, de bemiddelaars. Maar de derden die jullie zijn! In vroeger tijd, bij elk schandaal en elk onrecht, waren jullie journalisten de instantie tot wie de enkeling zich in zijn woede of in zijn nood kon wenden. In deze huidige tijd echter zijn jullie zelf het schandaal aller schandalen geworden. Tot wie kan de verontwaardigde

TWEEDE: Tragische trouw.

GRIEK: Trouw – tragisch?

DERDE: Zalfzacht – zilverzacht – zemelzacht. Tegen het publiek: Josef Jatter, politiek redacteur van het dagblad Wacker Westwaarts. Voor deze, 'meesterlijke alliteraties', aldus de voorzitter van de jury, heb ik de Ludwig-Borne-Prijs voor publicistiek gekregen. Tegen de Griek: Argumenten!

GRIEK: Er bestaat geen beter argument dan graag mogen.

TWEEDE: Dat mag je niet zeggen. Nog niet. Niet nu al. Te groot is bij dit volk de schuld. En die moet eerst eens uitgeboet worden!

GRIEK: Al meer dan tien jaar pissen jullie je kant-en-klare zinnestjes-pis tegen alsmat dezelfde bomen. De prachtige Dinarische bossen stinken allemaal ten hemel van jullie pislozingen.

DERDE: Ten eerste: driehonderdwaalf van mijn collega's zijn tijdens de uitoefening van hun beroep in de oorlog hier om het leven gekomen dan wel gewond geraakt of uitgewezen. Ten tweede: in Noord-Afrika sterven wekelijks drie tot zeven van mijn collega's omwille van de waarheid. Ten derde: over de hele wereld zitten op dit ogenblik zo'n vierduizend van mijn collega's vanwege hun overtuiging achter de tralies. Ten vierde: Een van mijn collega's heeft met inzicht van zijn eigen leven dertien weeskinderen uit de belegerde stad –

AANKONDIGER: Dat was een film –

DERDE: huil.

EERSTE INTERNATIONAAL: Laat hem praten. Was het niet zo gedacht? – Ik heb steeds de schanddaden van alle partijen beschreven. Luister wat ik in mijn kroniek in de 'New York Review' over de oorlogsgebeurtenissen zeg in en om het dorp Kravica, waar voor deze keer ook eens de mensen van het volk in kwestie het slachtoffer van werden. Hij leest voor: „De andere partij” – jullie weten welke ik bedoel – „in de naastgelegen plaats” – jullie weten welke ik bedoel – „had in de loop van de tijd de overhand gekregen. Hun commandant, bodybuilder en tussendoor uitsmijter in een bar” – ik bezie hem dus wel degelijk met een kritisch oog – „had een peloton om zich heen gebouwd, zo effectief, dat de angst er bij de boerenbevolking van Kravica goed inzat.” Ha! „Het sterkste wapen echter waarop de commandant kon steunen, dat waren de duizenden die in het begin van de oorlog waren verdreven. Steeds na de eerste militaire aanvalsgolf stormden ze onmiddellijk op de dorpen van de vijand los zodra de verdediging daar een bres vertoonde, en hopte, vooruit, moorden maar, met messen, hakken, bijlen, de meesten echter met hun blote handen – een onmogelijkheid voor de commandant om ze in de hand te houden. Het hoogtepunt van de succesvolle loopbaan van de commandant kwam met de dag dat de lui van hier, twee weken later dan wij, hun speciale kerstfeest vierden. Al dagenlang waren de vrouwen van het dorp Kravica in de weer geweest met het bereiden van snoeperige varken-

Wraak! God is groot! De dorpsverdediging, al bij voorbaat in de minderheid, vastly outnumbered, weldra outcounted! Alleen nog maar doden en gewonden in het agglomeratiedorp Kravica, en de aanvallers: hun geweren leegge-fired in de bodies, messen erin geplunged, schedels gesmashed: de commandant niet meer geheel de baas over de mensen op wie hij steunde. En deze ten slotte, met stomme verbazing uit duizend open monden voor het kerstmaal, standing as if paralyzed at the sight of the pasties, the bottles of brandy en de gebraden speenvarkens op alle fornuizen in de huizen van de vijand: God is groot! Ze lachten en schreeuwden en plunged de keuken binnen, smeten zich over de salades, smashed de flessen drank, terwijl de as van de brandende huizen als een nieuw soort sneeuw op de heuvels rondom neerrijselde en de uit hun hokken losgelaten varkens aan de stapel lijken knabbelden. Alleen de naam van het dorp spreekt overigens al boekdelen: Varkens-, pardon, Koeiendorp. En dat was de triomfdag van de commandant. Hij verliet zijn commando-post vlak voor de inname daarvan door de vijand, die daar toen de welbekende massaslachting aanrichtte, en is op het ogenblik eigenaar van een café in de hoofdstad van de martelaren. Marc Winner. Pulitzer-prijs.

GRIEK: Bestaat dat: een kwalijke taal voor een goede zaak? Het einde van de esthetiek? Het einde van de waarheids- en schoonheidszin. Het einde van het vormbewaren.

DE DRIE lachend: Het vormbewaren?

GRIEK: Het vormbewaren. Het vormbewaren. Tegen jullie sonore kletsmaajors staat de wereld van meet af aan op verloren grond. Jullie maken jezelf alleen maar zo onbekommerd gewichtig omdat jullie geen instantie boven jullie weten. Jullie zijn de laatste instantie en tegelijk de boosdoeners. Dat niemand op jullie kan bouwen – voor mijn part, dat is tenslotte ook jullie ideaal, vrij naar een van jullie voormannen: maar dat er van jullie niets te verwachten valt, helemaal niets, echt helemaal niets: Shame on you! – Hoeveel haat we in ons hebben, een groeiende haat. Tegen bekend en onbekend. En omdat de haat tegen bekend geen uitlaatklep heeft, moet hij zich tegen onbekend richten. En steeds meer is tegenwoordig onbekend en onkenbaar gemaakt juist door de dagelijkse bekendmakingen en informatie. En zo knarsetant het in ons van de haat tegen onbekend.

EERSTE INTERNATIONAAL quasi met begrip: Daar zal jij niets aan kunnen veranderen. Zo is het nu eenmaal. Zo is de situatie. Zo is de wereld. Zo is de markt. Dat is de prijs.

TWEEDE en DERDE zingen: Dat is de prijs. Wij zijn de markt. Wij zijn de wereld. Wij zijn de macht. Wij schrijven de geschiedenis.

EERSTE: En de geschiedenis heeft nu eenmaal behoefte aan schuld, schurken, boete, genadeloosheid.

GRIEK: Wie zegt dat?

EERSTE: Wij.

GRIEK: En wie is zo'n schuldige voor wie er geen genade is?

– „geen...”. De oorlog... En ook ik nam tijdens zijn procespauze een... en ben toen lange tijd voor het beroemde gezicht op Delft blijven zitten. Wat een vrede. En terwijl in de tijd dat de schilder leefde heel Europa toch werd overspoeld met oorlogen, het eigen land van de schilder inclusief. En toen zag ik: de schilder had, al schilderend, middenin de oorlog de vrede verzonnen. Zijn Delft wandelde als Jezus op het water (Mattheus 8:23-27)! En ik dacht: geen wonder dat onze rechters en aanklagers kracht zoeken bij zulke tafereel! Ook zij verzinnen, door onverstoortbaar aan te klagen en te veroordelen, zonder twijfel vrede. En na teruggereiden te zijn naar het tribunaal met hem hier, wijst op de Woudloper, achter de dikke ruiten ver weg op de beklagdenbank, zijn gezicht tegelijkertijd groot op de monitor, zag ik toen heel duidelijk wat er voor gemeenschappelijks was tussen de stille aquariumachtige tribunaalruimte en die camera obscura van de Delftse meester, waarmee hij de chaos had bedwongen: precies zoals hij met zijn beeldkasje deed werkte ook onze internationale rechtshamer daar aan een tegenwereld – het kalm internationaal rechtscheppen wat zij deed, kwam tot op het kleinste tipje overeen met de beeldschepingen van Vermeer! Ook ons tribunaal bedacht, zoals eens onze schilder, met behulp van een leeg doosje – de rechtzaal – en een lens, camera obscura! – de vrede schiep op sublieme wijze, zoals onze schilder, orde en verbrak zo zonder twijfel de cyclus van wraak en weerwraak! Is dat niet mooi? Einde van de esthetiek? Begin van de esthetiek! Een nieuwe esthetiek! Lauren Wexler, 'The New Yorker'.

GRIEK: Als je overal al bent geweest – waarom dan niet bij dat enige proces van jullie Tribunaal, waarbij degenen die als getuigen optraden overlevenden uit het kamp waren, voor een keer behorend tot het moordenaarsvolk?

EERSTE: We hebben nooit het hele volk beschuldigd.

GRIEK: Dat blijven jullie alsmat herhalen. Maar jullie bedoelen hen allemaal! Dat proces werd meteen op de eerste morgen verdaagd, omdat de zaal van jullie Tribunaal nodig was voor een prominenter proces. En ook ik zat op die ochtend in jullie camera obscura. En was ook maar iemand zich ervan bewust dat het, daarbij de duinen van de Noordzee, voor de mensen behorend tot het bewuste volk van de Sorben en Koerben, of hoe ze ook heten, de allereerste keer was dat het oor van de wereld openstond voor wat zij hadden geleden? Na de laatste Wereldoorlog bijvoorbeeld: tribunaal her en der – geen enkele maal echter een getuigenis vanuit het volk dat in die oorlog mede het sterkst is gedecimeerd, en zodoende ook geen enkele maal een bewustwording van de wereld voor een van de bitterste lijdensgeschiedenissen van Europa, niets, nergens. En daar dus voor het duinentribunaal eindelijk de eerste uit het volk die jullie, de wereld, daar een idee van had kunnen geven, een zweempje van een idee! En daagde er iets bij de wereld op het moment dat het eerste slachtoffer hinkend door de getuigendeur kwam en groot op de monitor verscheen? Het is waar: wat de man toen vertelde, dat hadden jullie allen al minstens zeventienmaal eerder gehoord, van de slachtoffers van het andere kamp, van wie de verhalen uit de aard der zaak, uit de aard der zaak?, het eerst aan bod waren gekomen. Ook nu weer zo'n kampverhaal: de klappen, het op elkaar gepist zitten, het moeten opdrin-

GRIEK: Jawel, ik ben wel van hier. Want ik heb dit hier lief.

TWEEDE: Dus ze hebben elkaar hier uit liefde de schedel ingeslagen?

GRIEK: Ja, misschien. Jullie hebben makkelijk praten: jullie hebben nooit iets met een land gehad. Kennen jullie dit land?

TWEEDE: We kennen de situatie.

DERDE: Dit is geen volk, maar enkel een entiteit. Dit is geen land, maar een grijze zone. En grijze zones kunnen geopolitiek gezien niet weer worden geduld.

GRIEK: Ik bewonder speurderneuzen, van Sam Spade tot Philip Marlowe – ze brengen iets aan het licht. Maar jullie zijn speurderneuzen die niets aan het licht brengen. Gezegd zijn de truffelvarkens. Jullie daarentegen zijn kadavervarkens. Gezegd ook die! Jullie daarentegen zijn kadavervarkens en verder niets. Kwallen, medusa's: in-existent en vormloos, en zo des te onheilspellender – in-existente, vormloze onheilstichters.

DE DRIE: Nu draait hij door. – Heilige woede. – Ook in ons moet je het goede proberen te zien.

GRIEK: Draait door? In naam van het goede treden jullie op, en geen ziertje goeds hebben jullie ooit in dit land achtergelaten. Helpers? Nog nooit hebben jullie geholpen. Er is een soort onverschilligheid die meer helpt dan jullie geschermd met humaniteit, waarbij jullie rechterhand de een streelt als Moeder Teresa en jullie linker tegen de anderen met het zwaard van het strafgericht zwaait. Kleine duiveltjes van het goed-zijn. Humaniteits-hyena's. Geen voor het leed ontoegankelijker en hovardiger mensen dan jullie officiële humanitaire. Marsmannencorporaties, die als beschermers van de mensenrechten optreden. Hulpsheriffs willen jullie zijn – en hulpsheriffs, nietwaar, Mr. O' Hara, waren in de westerns toch al in de regel de onbekwamen of verkapt corruptelingen en booswichten.

O'HARA: Zijn dat geen vooroordelen, mijn zoon?

MACHADO: Laat hem zijn vooroordelen uitspreken, John. Vooroordelen leveren goede filmverhalen op.

GRIEK: De mensen van hier zijn door de oorlog zo boosaardig geworden als ze niet zijn. Jullie die hier naartoe zijn komen reizen zijn zo boosaardig geworden als jullie zijn. Doofblinden – maar helaas geen stommen, allesbehalve stommen.

DERDE: Taal van de Middeleeuwen.

GRIEK: Degenen met de dirigerstoktaal hebben de macht. In de despotieën van vroeger waren dat de politici. Tegenwoordig zijn jullie dat. En terwijl de kleine volken van hier om een aardkluit vechten, maken jullie je meester van de hele wereld. In woord en beeld de despoten van de actualiteit te zijn, dat magnetiseert tot machtsgedrag. Internationalen? Buitenaardsen. Interna-

laatste echo van het goddelijke – bij diegenen die tegen de overmacht van de verhoudingen in de weg tot het gebied vonden. Met jullie echter is het daarmee afgelopen, want tegen jullie soort mag er niet op te bidden. Alleen jullie soort mag er nog zijn op de wereld! Eeuwig zullen jullie onder elkaar blijven.

DE DRIE in koor, driemaal: Elke tegenspraak is zinloos.

GRIEK bezint zich?: Ja, ik heb een ziekte geërfd: van datgene wat al te evident zo schijnt te zijn en voortdurend wordt herhaald, daarvan denk ik: Dat kan niet echt waar zijn.

MACHADO EN O'HARA mengen zich in het gesprek: Dus is er iets anders waar?

GRIEK: Ook niet. Maar dit andere is in mijn ogen op zijn minst minder onwaar dan het schijnbaar evidente.

O'HARA EN MACHADO: En wie zegt jou dat?

GRIEK: De wind. Hij lacht. Ook de anderen lachen.

MACHADO en O'HARA: De wind van het orakel van Delphi?

GRIEK: Eerder de wind die van Thukydides afkomt. En ik heb nog een kwaal: ik zie de geschiedenis als een grote vervalseres. Aan de ene kant de geschiedsvervalsingen – aan de andere de geschiedenis zelf die vervalst. Tegen de Drie: Nee, jullie zijn geen vervalzers – niet jullie zijn het geweest die de foto van het zogenaamd met prikkeldraad omgeven kamp hebben vervalst – de geschiedenis was de vervalseres: de foto van het kamp 'zag', met geschiedenis-ogen bekeken 'eruit als een concentratiekamp', dus 'was' het ook een concentratiekamp. Late wraak van degenen die voor het oorspronkelijke beeld verantwoordelijk zijn! Of: de legerleider die tijdens het afvliegen van zijn meer dan duizend kilometer lange front 'bij voorkeur naar Mozart luistert net als...': wederom late wraak van de heren dan het hoe en het waarom. De beelden spreken voor zichzelf? Ze lijken alleen maar te spreken. De beelden lijken op elkaar? Misschien. Maar nog meer en op veel griezeliger manier lijken de schijnbeelden op elkaar. Tegen de tweede Internationaal: Hebt u het koud? U rilt helemaal! Hij heeft tegelijkertijd zijn jas om haar schouders gelegd. Wie is dat kind daar in uw medaillon? Tegen de derde: Hoe was uw jeugd in Minnesota?

Onverwachts buigen de Drie zich langzaam over hun fietsen, met valhelmen en al, als in droefheid. Valhelmen daarop af, trainingspakken uit – metamorfose: ze ontpoppen zich allen als autochtonen, in onopvallende, winterse kleding, de Drie zowel als de Griek. En reeds hebben ze, nadat ze eerst even wat rond hebben gelopen, geleid door de Aankondiger, plaatsgenomen, ieder apart aan een tafeltje; alleen de Woudloper en de Bontvrouw zitten bij elkaar.

O'HARA EN MACHADO zijn opgestaan en richten zich tot de Aankondiger. Einde van de rollenparade?

Uit het Duits vertaald door Hans Hom. Peter Handke: Die Fahrt im Einbaum oder Das Stück zum Film vom Krieg; Suhrkamp Verlag.

22-5-94

Hotel Acapulco

door Peter Handke

O'HARA: Mijn naam is John O'Hara. Ik maak westerns. Genoeg dialoog gehad. Actie!

AANKONDIGER: In ons voorlopige script is op dit punt de aankomst voorzien van enkele internationalen. Hij geeft de silhouetten, al geruime tijd zichtbaar in het ronde venstertje van de keukendeur, een teken, en drie (3) Mountainbikers, aangekondigd door gekraak, gepiep van remmen en hiha-yells, persen zich nu door de klapdeur, tot over hun valhelmen met modderspatten bedekt. Racen door de zaal, tussen de stoelen en tafeltjes door, vlak langs degenen die er zitten, met snerpand piepende remmen. Terwijl ze zo hun rondjes draaien, praten ze tegelijk even luidkeels als onverstaanbaar van fiets tot fiets met elkaar. Een van hen, die valt en door de Aankondiger overeind wordt geholpen, ziet zijn helper in het geheel niet staan.

EERSTE INTERNATIONAAL: Waar zijn we hier?

TWEEDE Vrouwenstem: Weet ik niet.

DERDE: Geen idee.

EERSTE: Toch heb ik dit land destijds tot in alle uithoeken gezien.

TWEEDE: Maar dat was in de oorlog.

DERDE: Geen idee.

EERSTE Van zijn fiets stappend: Totaal geen land voor mij - niets dan oorlogsgebied, terrein, frontlijn, vluchttunnel, massagraf, parachutelandsvierkant.

TWEEDE: Van haar fiets stappend, haar helm afzettend, haar blonde kapsel losschuddend, enz: Zelfs vandaag nog dacht ik bij ieder kruispunt: hinderlaag!, bij ieder rotshol: Aha, massa-executief, bij elk stuk prikkeldraad zich tot het grote publiek richtend: U weet wel wat ik bedoel. Het voetlicht is inmiddels aan, en ze springt op de speelvloer, de anderen volgen haar voorbeeld.

DERDE internationaal: Al destijds wist ik nooit waar ik op een bepaald moment precies was. Mijn toenmalige tolk vulde de veldnamen voor me in op de plekken die ik daar

De Oostenrijkse schrijver Peter Handke heeft zich sinds het uiteenvallen van Joegoslavië opgeworpen als pleitbezorger van de Servische zaak. Ten tijde van de Bosnische oorlog publiceerde Letter & Geest zijn 'Gerechtigheid voor Servië, een winterse reis' - het verslag van een tocht langs rivieren, steden en dorpen. Daarin bekritiseerde hij met grote felheid de eenzijdige Balkan-verslaggeving van de westerse media.

In februari van dit jaar nam Handke (1942) de trein naar Rambouillet om te gaan zien wat je op de televisie niet te zien krijgt'. Dezelfde motivatie voerde hem naar het Internationaal Gerechtshof te Den Haag, toen daar het Joegoslavië Tribunaal geïnstalleerd werd.

Sinds het begin van de Navo-bombardementen op 24 maart reisde Handke twee keer in Servië. Hij omschrijft zichzelf als iemand die steeds daar wil zijn waar de schijnwerpers op gericht staan, maar dan om náást de lichtbundel te kijken naar wat zich in het donker afspeelt.

Op 9 juni aanstaande gaat in het Burgtheater in Wenen zijn nieuwe toneelstuk 'De tocht in de boomstamkano, of het stuk naar de film van de oorlog' in première onder regie van Claus Peymann. In het stuk verwoordt Handke opnieuw zijn kritiek op de taal van de media, die ons 'hun oorlog' verkopen.

Het hier afgedrukte fragment speelt in de lobby van Hotel Acapulco, ergens in het hart van de Balkan. Twee regisseurs, de Amerikaan John O'Hara en de Spanjaard Luis Machado, zoeken acteurs voor een film over de laatste Balkanoorlog, die ongeveer tien jaar achter hen ligt. Zij laten verschillende mogelijke personages, onder wie drie 'internationale' journalisten, opdraven, die ieder hun eigen visie geven op de gebeurtenissen op de Balkan. Tegengestelde meningen en beschuldigingen die bij de Balkan horen, komen tijdens dit defilé in de foyer aan bod.

vrije, de eer van ons westen uitmakende keuze! De volken hier hebben voor de oorlog gekozen, en niet bijvoorbeeld alleen maar de paar verspreide machthebbers - die hebben de oorlog vervolgens slechts, getrouw naar de keuze van het volk waartoe ze behoorden, pas goed in gang ge-

TWEEDE: Wat dan?

DERDE Onderricht haar: In zijn land is schudden met je hoofd 'ja' zeggen.

TWEEDE: Dus werkelijk die Griek?

AANGEWAAIDE Schudt zijn hoofd: Nai.

DERDE: Dat is Grieks voor 'ja'.

TWEEDE Springt terug het podium op en belt van boven af hard met haar mountainbikebel naar de Griek: Uit de weg, vent. Alle drie internationalen bellen.

GRIEK: valt om zo te zeggen voor hen op de knieën: Alsjeblieft, neem mij weer in jullie midden op. Zoals het nu is, is het niet leuk. Wat zou ik graag weer elleboog aan elleboog, knie tegen jouw knie, schrijfbloc precies zo roze als dat van jou, op jullie internationale persconferenties zitten. Mijn kinderen willen mij eindelijk weer eens naast jullie in het satellietprogramma vragen zien stellen. Mijn geliefde vrouw klaagt erover dat de marktverkoop van Archaia Nemea haar sinds mijn schande alleen nog maar verlepte groente verkopen. Dat is niet leuk. Wees weer goed voor mij. Wat ik schrijf zal weer naar jullie zin zijn. Heldere helderheden. Nieuwe nieuwtjes. Oranje oranjeappeltjes. Melkige melk. Bloedig bloed. Ach, zonder jullie ben ik een ontheemde. Hij is ondertussen de Drie met dingen uit zijn jaszak beginnen te bekogelen, bladeren, appels.

EERSTE ontwijkend: Het klopt dus dat hij alcoholist is geworden.

TWEEDE ontwijkend: En het gerucht dat hij aan vervolgingswaan leed, was nog te zacht uitgedrukt.

DERDE ontwijkend: En zijn oorlogsbelustheid uit hij niet meer uitsluitend verbaal! Dronken doolt hij over de lijkenvelden en bevredigt zich aan de kadavers. De Griek is al snel door zijn projectielen heen, en de Drie komen van het podium af en sluiten een soort fietswagenburcht om hem heen.

DE DRIE: Het is niet gesloten. Hij heeft het schuim op zijn lippen. Het is niet gesloten.

TWEEDE: Je hebt met je artikel tegen het cinematografische meesterwerk over deze oorlog het hart van de dichter

Maar mijn vertelwijze werd in de loop van de tijd een andere dan die van jullie, en zo ben ik, door deze oorlog, opgehouden journalist te zijn. Ik speel al bij voorbaat een verloren wedstrijd. Niemand heeft er behoefte aan. Hij knikt. Schudt het hoofd. Knikt. Schudt het hoofd, enz. Licht. Ik sta op verloren terrein. En dat maakt me wild.

DE DRIE INTERNATIONALEN door elkaar: Kom op. Hij mag niet alleen, hij moet. De wereld zal het verschil te weten komen tussen een big professional en een regionale sektariër, tussen rechneren en psalmodiëren. Ze openen de kring om hem heen.

GRIEK: Op mijn soort journalistenschool was er niemand die mij goede beginzinnen leerde, in de zin van jouw tegen de Tweede: „Het was in de bittere koude van een nacht op een van de laatste decemberdagen in de stad van de martelaren. Een sneeuwstorm joeg over de pas blootgelegde graven...”

EERSTE: De taal is toch bijzaak. Aangezien het zo is dat in deze oorlog de politiek het heeft laten afweten, ging het om iets belangrijkers: de vingers op de wonde te leggen. Wij moeten het wereldgericht zijn. Want wij moeten ons tegenover de geschiedenis kunnen verantwoorden. Kom dus tot de hoofdzaak, vriend.

GRIEK: De zin voor taal is geen bijzaak. Hij is het fijne gevoel - het fijnste gevoel. - Op een dag in de winter stak ik de grensbrug over en kwam via omwegen -

TWEEDE: Waarom via omwegen?

GRIEK: Mijn soort informatie verschaft ik me via omwegen. - En kwam in een dorp, waar sinds de oorlog haast uitsluitend mensen woonden die uit hun voormalige hoofdstad waren gevlucht. Ik -

DERDE: Zonder 'ik'!

GRIEK: - ging aan het begin van de plaats -

DERDE: Aan - van!

GRIEK: - het café aan de straatweg binnen -

TWEEDE: Aan het begin - aan de straat

EERSTE: Laat hem vertellen. Let him tell his story. Lais

len zoals thuis, maar koude troggen. En de rivieren hier: in mijn ogen niet een ervan onderweg naar een zee, stuk voor stuk stroomde, nee, stuwde elk zich maar wat in een kringetje rond, draaide zich in duizend koude troggen om zichzelf. En ik heb ook dit volk hier en alle volken die hier wonen van begin af aan gehaat – zo hartgrondig als tot aan het uitbreken van de oorlog hoogstens mezelf – nee, op een andere manier dan mezelf, probleemlozer. Openlijk, eindelijk van mijn eeuwige zelfhaat verlost. En natuurlijk heb ik ook aan de taal van dit land van begin af aan de pest gehad. Niet een woord van die taal is er in al die jaren als buitengewoon correspondent over mijn lippen gekomen. Niet eens 'Neuk hem'. Zo hartgrondig gehaat heb ik de volken hier, dat mijn tolk uit het buitenland moest komen of op zijn minst in het buitenland zijn opleiding moest hebben gehad, gevormd aan een Amerikaanse of Duitse instelling. En zo waren mijn bronnen voor mijn oorlogsreportages in de regel mijn vertalers. Kun je voor 'vertaler' ook niet 'interpreet' zeggen? Ja, zij waren het die de oorlog versloegen en interpreteerden – ik gaf alleen maar door. Zij waren het die bepaalden wat belangrijk was; die de duizend kleine, onbelangrijke waarheden onderscheidde van de ene grote. Zij zetten meteen vanaf het begin de grondtoon en gaven de marsrichting aan – wat dan na verloop van tijd niet meer zo nodig was – grondtoon en richting spraken immers al heel gauw vanzelf.

ALLE DRIE: En vanwaar jouw (mijn) haat?

DERDE INTERNATIONAAL: Luister! Mijn haat jegens land en volk hier is zo gekomen: dachten wij allen, in onze hemisfeer, niet al een hele tijd dat er nooit meer oorlog zou komen, in elk geval niet in onze wereld, niet op onze continenten? Oorlog, dachten we dat niet, bestond nog slechts als woord, de zaak zelf was voor altijd de wereld uit. Het oorlogsvirus uitgestorven, elk nog ter wereld komend kind er immuun voor. De boodschap 'oorlog' uit alle genen weggebrand. Oorlog niet eens meer stof voor onze dromen. Uitgestorven gelijk de dinosaurius en, zoals deze, bijna alleen nog maar een thema voor videospelletjes. En toen was het hier in dit land, dat wij destijds nog tot onze wereld rekenden, van de ene op de andere dag oorlog. Niet 'weer' oorlog, maar een oorlog als geen enkele ervoor, een geheel nieuwe oorlog. Geen 'oorlog', geen 'polemos', geen 'guerra', geen 'war', maar – hoe luidt dat woord in die taal van hier?

EERSTE: Rat.

DERDE: Nog eens!

EERSTE en TWEEDE: Rat - Rat - Rat.

DERDE: Nog eens!

EERSTE, TWEEDE en koor uit de keuken: Rat - Rat - Rat - Rat.

DERDE INTERNATIONAAL: De volken hier hebben de oorlog op de planeet opnieuw uitgevonden. Ze hebben het masker van de civilisatie, de rokende fabrieken en bevlagde stadions, de zeilboten op de stuwmeren en de rondedansende Olympia.... uit hun landschap – weggescheurd? nee, gewist? gewoon weggeduwd. En ze hebben voor de oorlog tegen elkaar gekozen, ja gekozen, naar

van hun eigen kinderen gestemd, voor het platbranden van de huizen van hun vaders, voor het laten verrotten van met-alle-vier-hun-poten-in-de-lucht van hun vee. Toen in onze contreien oorlog nog bijna de jaarlijks gegeven gang van zaken was, gold deze als 'het terrein van het toeval', hier hebben de volken, en dat is het nieuwe aan deze oorlog, het toeval tot hun heer gekozen: hun oorlog was de in vrijheid gekozen terugval in het allerblindste toeval. Ik kende het land voorheen niet, niet eens van horen zeggen, en zag daar toen meteen vanaf de eerste blik niets anders in dan oorlogsgebied – een constant dreigend omspringbeeld. Een bloeiende kersenboom, een wijnberg blauw van de druiven, een opspringende forel waren gedurende al die jaren niets anders voor me dan een terrein van het boze toeval. En het toevalsterrein heeft ook doen herleven de oorlog in mijzelf. Ik bracht hem over op mijn eigen land en de al lange tijd in vrede levende landen van onze continenten. Ook voor hen zag ik als op de eeuwige geboortegrot van de oorlog die de Balkan is, zodat daar niets meer van overblijft dan een enorme krater. Nu nog steeds, zoveel jaar na de oorlog, zie ik hier alleen maar het terrein van het toeval. En zo doende wil ik ook helemaal niet weten waar ik hier ben. Ik ben dit land zat. Ons allemaal komt dit –

AANKONDIGER *soufflerend*: – Joegoslavië.

DERDE: – Dit Joegoslavië, deze Balkan de strot uit. Weg ermee. Opdoeken!

EERSTE INTERNATIONAAL: Ik ben een kenner van de regio, beheers de diverse talen hier, die voor de oorlog in bijna niets van elkaar verschillende dialecten waren. Ik heb vrienden en gesprekspartners in alle lagen van de bevolking. Gisteren had ik een lunch met de voorzitter van de LTU en dronk eergisteren koffie met een JV –

TWEEDE: JV?

EERSTE: Jonge vrouw. Met een JV van de ONTS. Tijdens een gezamenlijke bosloop vorige week in de omgeving van de SAS-bunker was ik in de gelegenheid de toekomstige lijststaandevoerder van de UPRGA enkele vragen te stellen, waarna ik geblinddoekt naar de schuilplaats van de internationaal gezochte voormalige PDG van de SKS gebracht werd en de exclusieve ooggetuige was van zijn filosofie waarbij je haren overeind gaan staan – ik zou inderdaad wel eens willen dat een van onze RAF's zijn haardos van zijn kop sabelde. Maar ik heb telkens ook weer wekelang het leven van de anonieme bevolking hier gedeeld. Ik weet waar ik het over heb. De zaak is duidelijk. Ten eerste wie de schuldigen zijn staat vast. Ten tweede: al degenen die in staat van beschuldiging zijn gesteld, moeten gepakt worden – maakt niet uit hoe, hetzij in een van het internationale Rode Kruis geleende bloedtransfusieauto, hetzij, als ze schaamteloos genoeg zijn om als onschuldige nobodies te gaan skiën, bessen plukken, zwemmen, uit de lucht, vanuit een van onze NYT-helikopters, met een haak vanaf de piste, uit het bos of uit het meer opgevist! Ten derde: geen vrede zonder dat de ons bekende schuldigen gestraft worden door onze IGVES –

TWEEDE: IGVES?

EERSTE: Internationaal Gerechtshof voor Vrede en Straf. En wie zich niet laat pakken? Die zal het zo vergaan als

Peter Handke

het sujet met het zwarte litteken, dat gezworen had: Mij krijgen jullie niet levend! en toen door de Speciale Eenheid van de URSSAF uit noodweer doodgeschoten moest worden. 'Mij krijgen jullie niet levend? – Hij heeft woord gehouden!', zo luidde de kop van mijn artikel in de IT, 'International Times'. Wie is er begonnen? Allang opgehelderd. Welke kant heeft *concentration camps* opgezet? Antwoord niet nodig. „Al die maanden daarvoor had hij rondgelopen, doordrenkt van de schuldgevoelens” – zo begon mijn artikel over de man die toen terwijl hij zat te vissen, slechts in zwembroek gekleed, werd doodgeschoten – „doordrenkt van de schuldgevoelens en de alcohol. Even voordat de schietpartij met de gelukkige, pardon, met de fatale afloop plaatsvond, had deze *would-be* schilder en voormalig fysicus (specialiteit: deeltjesbeschieting), met zijn van de ITN, ABC en CNN bekende dikke wenkbrauwen tijdens een van onze vertrouwelijke tête-à-têtes op mijn vraag waarom zijn volk, in plaats van voor de oorlog te kiezen, zich niet voor een geweldloze strijd, naar het voorbeeld van Gandhi, had uitgesproken, een strijd die hem verzekerd zou hebben van de blijvende hoogachting van de internationale gemeenschap, geantwoord: „Niet wij hebben de oorlog gekozen. Hij heeft ons gekozen.” Dat kocht ik niet van hem, *I didn't buy it*: het was weer het oude liedje: ook op Prada-schoenen dezelfde archimideleeuwse hypernationale paramystiek als altijd! Die verklaart aan de geschiedenis van hier alles.”

AANGEWAAIDE. *Tevoren met herfstbladeren op zijn schouders uit de hal bij de anderen komen staan, tegen de Drie Internationals*: Dus aan jullie behoort de taal toe bij deze oorlog?

TWEEDE: Ja.

AANGEWAAIDE: En wie er in het openbaar aan het woord komt over de oorlog, en in welke bewoordingen, dat bepalen jullie?

TWEEDE: Ja. Wij alleen.

EERSTE: Over deze oorlog kan alleen maar worden gesproken zoals wij erover hebben gesproken en er verder over zullen spreken. Een andere taal bij deze oorlog dan de onze is een bespotting van de slachtoffers.

DERDE: Niet alleen de taal bij de oorlog behoort aan ons toe, maar ook het beeld. En aan ons behoort het alleruniverseelste toe: de beeld-verhalen! – Trouwens, wie bent u eigenlijk?

AANGEWAAIDE: Een collega. Een voormalig collega.

DE DRIE: De bewuste? De beruchte? De schandvlek van ons beroep? De Griek van de 'Nea Nemesis'? Die met het slaapmutsengeschrift? De.....?

Aangewaaid *Schudt zijn hoofd*.

ter om zeep geholpen. En bovendien heb je de spot gedreven met de tranen van de moeders. Je vergrepen aan de glans van de kinderogen en het op de vlucht neergeschoten doofstomme kind nogmaals neergeschoten. Je hebt je aan mijn honderdduizend vrienden hier vergrepen – want ieder slachtoffer was mijn vriend – je vergrepen aan mijn tweehonderdduizend lieve onbekende vrienden. *Ze begint op de Griek los te meppen*. Vooral niet worden zoals jouws gelijken! Geen geweld. *Ze gaat door met slaan, haast enthousiast*.

EERSTE INTERNATIONAAL: Hou op! *Ze houdt op*. Dat is hem niet. Ik kan geen hoogte van hem krijgen. Ik heb nooit hoogte van hem kunnen krijgen.

DERDE INTERNATIONAAL: Jawel, hij is het wel. S.D.F. aan I.N.R.A., en deze weer door aan A.M.B.O.S.S. via bemiddeling van de A.A.A.A.A. Ik krijg wel hoogte van hem. En ik kan jullie ook zeggen wat jullie nu zo raadselachtig vinden aan hem. Het is het Balkan-fenomeen – en als Griek hoort hij immers half op de Balkan thuis. Bij dit fenomeen gaat het om het volgende: je bent hier met een aantal mensen bijeen en je denkt van ieder van de aanwezigen te weten wie hij is: die daar een F.D.L.L.C.: die daarginds bij de B.G.H.C.: die daar een zonneklare V.K.Z. enzovoort. Maar altijd, altijd zal er in dit Balkan-gezelschap iemand bij zijn van wie je niet weet in welk vakje je hem moet stoppen. Hij is je niet vreemd, hij komt je bijna vertrouwd voor. Het is duidelijk dat hij niet alleen tot de groep behoort, maar daar ook aan een of meer touwtjes trekt, alleen aan welke? In de regel is deze persoon er pas later bijgekomen, zonder ophef, door niemand begroet, laat staan voorgesteld, en is hij nu geheel vanzelfsprekend in het gebeuren opgenomen. En vervolgens, aldus de Balkan-vuistregel, verschijnt er nog een tweede onbekende persoon op het toneel en hoort er op dezelfde manier meteen helemaal bij. Maar dan wil het voorkomen dat de functies of rollen van de andere aanwezigen voor jou verschuivingen gaan vertonen en je erover begint te piekeren of de P.S. van de S.Z.A.C. niet veeleer alleen maar een S.O.X. is en de vermeende Secretaris-Generaal van de D.D.R.A. daar in werkelijkheid niet veeleer gewoon maar een van de straat aan komen waaien werkloze is en de vermeende vrouw van de directeur van de lokale televisiezender en voormalige schoonheidskoningin niet in werkelijkheid de serverster of een opgeschminkte zwerfster. Aan de andere kant – vuistregel nummer twee – hoe verlopener dezer Balkan-gestalten zich aan jou presenteren, des te zekerder je ervan kunt zijn dat ze mede een rol spelen in het geheel en dat ze op het beslissende moment, wanneer jij, als buitenlander, het gezelschap al helemaal in je zak denkt te hebben, je tegenspeler worden, jouwe, onzel! In de wedstrijd van de Balkan tegen ons buitenlanders is dat het thuisvoordeel, zo ongeveer het enige. Maar het is er een! *Tot de Griek*: Laat het ons dan maar zien. Dit is je laatste gelegenheid voor een scène in de Universal-Picture. Daarna staan hoogstens nog de kolommen van het bijteeltbladje van Delphi voor je open. *Ze bellen hem toe*.

GRIEK: Bijteeltbladje? Meer het vertrouwen waard en betrouwbaarder dan alle wereldbladen van tegenwoordig bij elkaar! – Mijn rol is een onmogelijke. Alle rechten op de geschiedenis van de oorlog berusten bij jullie. Niet eens een andere vertelwijze dan die van jullie mag er bestaan. Ik was journalist, een enthousiast journalist zelfs.

GRIEK: De mensen van het café en de paar gasten starden me lange tijd alleen maar aan. *Was het vijandigheid?* Geen vijand kon zo staren. Dit aanstaren was het laatste wat hun overgebleven was. *Hij blijft staan voor de Woudloper en de Bontvrouw*. Toen deze laatste kracht hen verliet, werden het van het ene moment op het andere de wanhopigste en vrolijkste mensen op aarde. *Bij Woudloper en Bontvrouw geen reactie*. En ze hadden mij daar helemaal niet bij nodig, en al helemaal niet als partijganger. Ze hadden helemaal geen zaak – nooit gehad. Maar misschien hadden ze toch wel iemand nodig? Een getuige? Nee, niet eens die hadden ze nodig. Waren ze koppig? Bovenal waren ze verontwaardigd. Het waren allen verontwaardigden. En nog nooit had de wereld zulke opgewekte verontwaardigden gezien. En ze waren er ook helemaal niet zo ongelukkig mee dat ze uit hun geboorte- of vaderstad waren gevlucht. Buiten vervolgens, door het grote Balkandorp verder lopend, deed ik de ervaring op dat dit dorp, door de toestroom van de hoofdstadbewoners, een tamelijk nieuw iets was geworden. Weliswaar was het nog vertrouwd dorps, met de geur van vee op stal, de boomgaarden en de maïs- en bietenakkers daartussen. Maar door dit oude dorp ging een grootstedelijke wind, krantenkiosken naast varkensstallen, de taxistandplaats direct naast het plattelandskerkhofje, naast de graansilo de lokale radiozender, een keldertheater naast een aardappelkelder, en parallel aan de landwegen hele caféstraten – het ene café doods en leeg, het volgende met harde muziek stampvol met stommen, het volgende, zonder muziek, halfvol met halffluid met elkaar converserenden, en het volgende, zoals overal ter wereld, weer doods en leeg. De wind was vooral afkomstig van de duizend wandelaars op hun avondlijke flaneergang door de dorps hoofdstraat. Er was geen straatverlichting, en zo speelde het op en neer lopen van de bevolking zich in het duisternis af, wat echter het naast elkaar voort-slenteren en ontspannen gekevel in het geheel niet hinderde. Een dergelijke donkerte was de mensen zelfs welkom.

WLOUDLOPER *springt overeind*: Dat is de bosstruikgewasdans. Hoe dieper je je in het struikgewas vastwerkt, des te meer moet je dansen om er weer uit te komen.

BONTVROUW *zittend*: Het is het varen in de boomstamkano.

GRIEK: Het corso van de oorlogsvluchtelingen, daar in die aardedonkere Balkanstraat: dat was de voorhoede van de nog en alweer onbekende – de zich door de nacht en de woestenij der tijden een weg wandelende, van hoop verstoken, maar des te stralender verdergaande oorspronkelijke mensheid.

De drie internationals *lachen, de een hard, de ander minder hard*.

TWEEDE: Het is nu wel duidelijk waarom geen krant meer zijn artikelen plaatst.

DERDE: Een betere mensheid?

GRIEK: Een ontdekkersplezier uitstralende mensheid, onderweg niet in het dwangevenement geschiedenis, maar in een – *hij houdt in* – tussentijd!

Trouw

ZATERDAG 22 MEI 1999

ALS NAVO-LEIDERS OVER VREDE SPREKEN, WEET DAN DAT DE OORLOG NABIJ IS

Door Danny Claes, Anti Imperialistische Bond (AIB)(*)

April 1999. Het regent bommen op Joegoslavië. De Navo voerde al ruim 1.000 aanvalsvluchten uit en kondigt nog meer bombardementen aan. In 1990, na de val van de Muur, kondigde men ons aan dat "een tijdperk van vrede was aan gebroken". Men sprak van vredesdividenden en ontwapening. Maar de "Nieuwe Wereldorde" betekent voor miljoenen mensen vooral oorlog en onderdrukking. Irak wordt bestookt met bommen. In Congo vechten de VS en Frankrijk een nieuwe koloniale oorlog uit. Inzet is de controle over de rijke ondergrond, met zijn diamanten, kobalt, zink, petroleum... En nu verplaatst de oorlog zich ook naar Europa.

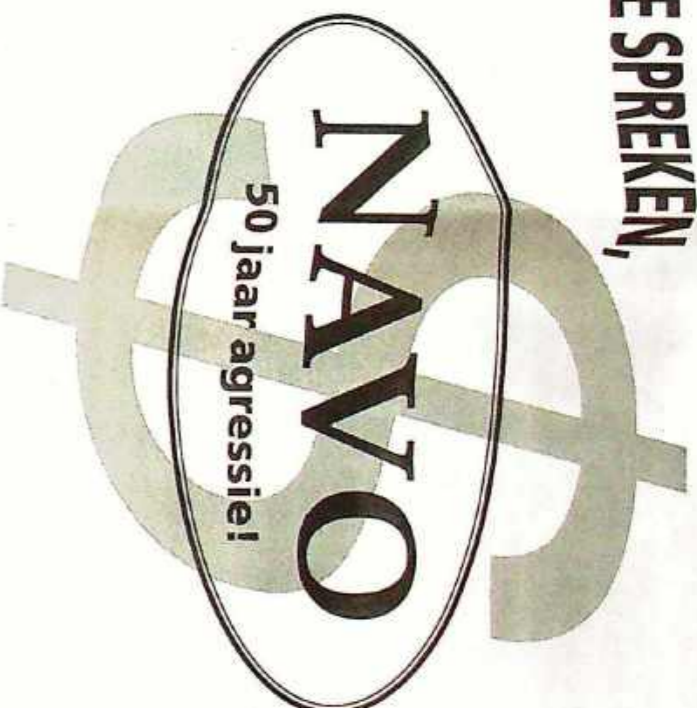
Heel wat mensen vragen zich af of dit conflict niet zal uitlopen op een Derde Wereldoorlog. De kans dat de brand overslaat naar de rest van de Balkan, naar Macedonië, Turkije, Griekenland, Bulgarije en Albanië is nu al reeel.

Waar is de Eerste Wereldoorlog begonnen? In Sarajevo, waar de toenmalige grootmachten elkaar de controle over de Balkan betwistten! En waarom explodeerde dat vreeselijke conflict? Omdat Frankrijk en Groot-Brittannië de degens kruisten met Duitsland, dat economisch in opgang was en zijn deel van de wereld-koek opeist!

En hoe is het vandaag gesteld? De VS mogen economisch dan al verzwakt zijn, op militair vlak staan ze nog steeds op de eerste plaats. Het netwerk van Amerikaanse militaire bases omspant vandaag de hele wereld. En om zijn wankele machtspositie te kunnen behouden, gokt deze reus op lemen vooten elke dag meer op de militaire kaart. De Navo wordt in ijf tempo omgebouwd tot een heuse oorlogsmachine die op elk moment waar ook ter wereld tussenbeide kan komen.

West-Europa, met Duitsland op kop, wil een grotere economische rol gaan spelen op wereldvlak. Met de Monetaire Unie staat de Europese burgerij in een eenge-maakte en dus steviger positie om de concurrentie met de VS en Japan aan te gaan. Ondertussen klinkt ook de roep om een eigen Europees leger steeds luider.

Het is de grote machtsblokken om de grondstoffen van de Derde Wereld te doen, om de oliebronnen in het Midden-Oosten en om de Oost-Europese (wapen-) markten. De VS en Europa bereiden zich al voor op een onderwerpingsoorlog tegen Rusland. En ook in Azië zien we belangrijke verschuiv-

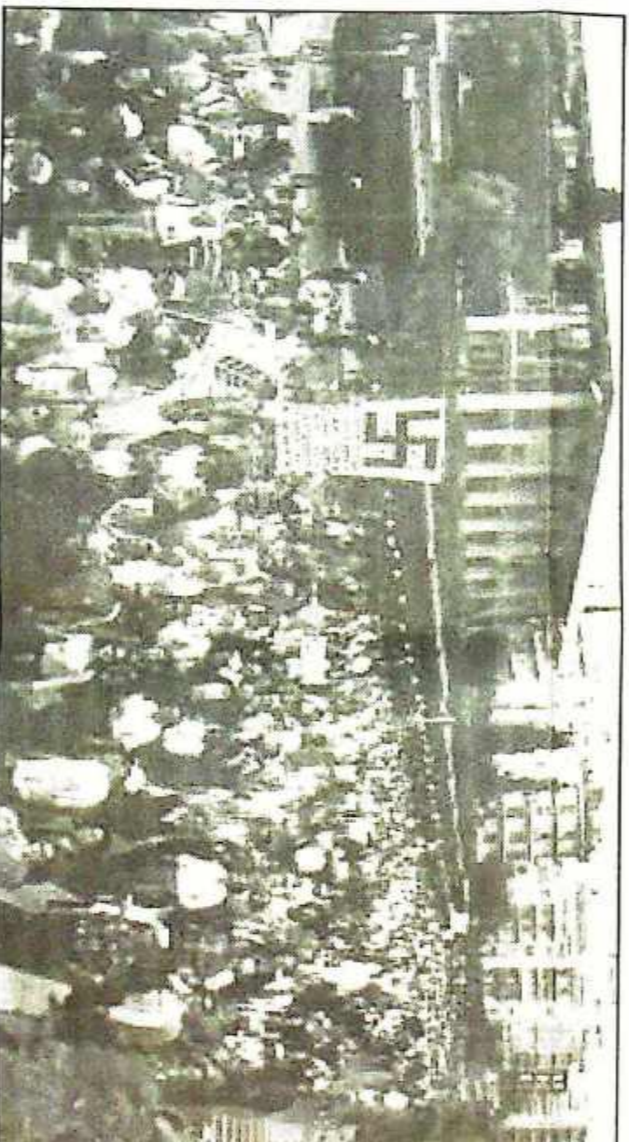
gen. De VS willen samen met Japan een "defensieschild" uitbouwen. Het wordt een verdediging geheten tegen eventuele Koreaanse en Chinese raketten. Maar het is het Pentagon dat al een concreet aanvalsplaan klaar heeft liggen tegen Noord-Korea. Het is koffiedik kijken omtrent hoe bondgenootschappen en rivaliteiten in de nabije toekomst zullen evolueren. Maar feit is dat er steeds scherpere en alomvattendere conflicten zullen ontstaan. In de jaren voor Wereldoorlog I en II deden zich gelijkaardige ontwikkelingen voor. Ook toen stelden de grootmachten zich onderling steeds agressiever op.

Oorlog is eigen aan kapitalisme. Er ontstaan steeds grotere kapitaal-groepen, die reusachtige kapitalen beheren en de wereld beschouwen als een loutere bron

lijden hebben van de imperialistische agressie in al zijn verscheidenheid. Maar het is ook in de Derde Wereld, in Congo, in Irak, in de Filipijnen,.... dat de strijd tegen dit onmenselijk systeem zich het scherpst stelt. Zoals Jose Maria Sison, woordvoerder van het verzet in de Filipijnen het stelt: "De vredesbeweging van vandaag moet goed weten dat vrede niet bestaat in het abstracte. Zolang het imperialisme bestaat, zal het veroveren en uitbuuten en daarvoor ten oorlog trekken. Het kan oorlogen niet vermijden, ten hoogste uitstellen. De enige manier om vrede te krij-

waarbij de Navo één van de partijen ter hulp smelt om humanitaire redenen". Het is de eerste veroveringsoorlog van de Navo, sinds die zich heeft omgevormd tot een organisatie die overal ter wereld de belangen van de westerse grootmachten en hun multinationals beschermt.

De Navo beweert tussenbeide te komen om de Kosovaarse vluchtelingen te beschermen en een einde te maken aan de menselijke drama's en de ethnische zuiveringen. Dit verdient de Nobelprijs van de hypocrisie. De politieke leiders van de westerse landen hebben deze

van winst: goedkope grondstoffen, goedkope arbeidskrachten, potentiële afnemers van producten. Elke groep vecht voor zijn stuk van de koek tegen de anderen. Dit loopt onvermijdelijk uit op een wereldwijde confrontatie met een herverdeling van de wereld als inzet.

Vechten voor vrede betekent dan ook in de eerste plaats de oorlog verklaren aan het kapitalisme. Het betekent een systeem uitschakelen dat gebaseerd is op privé-bezit van de productiemiddelen, waarbij alleen het recht van de sterkste geldt en waarin volkeren en naties als wolven tegen elkaar opgezet worden. Wie zich wil verzetten tegen de waanzin van de oorlog, moet zich verzetten tegen de waanzin van het kapitalisme.

Met dit nummer van 'Internationale Solidariteit' wil de Anti-Imperialistische Bond een aanzet geven tot een nieuwe vredesbeweging. Het zijn de volkeren in de Derde Wereld die vandaag het meest te

gen, is zich verzetten tegen de onderdrukking en rechtvaardige oorlogen voeren of ondersteunen om het imperialisme te verslaan. Er is geen tegenstelling tussen de volksoorlog voeren of steunen, en leveren voor een rechtvaardige en duurzame vrede: het ene is noodzakelijk voor het andere.

STOP DE OORLOG TEGEN JOEGOSLAVIË

De Anti-Imperialistische Bond verdeelt de misdadige agressie van de Navo tegen Joegoslavië. De bombardementen vernietigen doelbewust fabrieken, ministeries, communicatiesystemen, volkswijken en andere infrastructures.

Ze maken duizenden slachtoffers en zetten honderdduizenden vluchtelingen op de weg van de verbanning en van de haat. Ze tonen de criminele aard van diegenen die altijd de mond vol hebben over 'democratie' en 'mensenrechten'. Deze oorlog is géén conflict tussen Serviërs en Kosovaren,

vluchtelingencrisis en alle miserie die daarvan het gevolg is zelf uitgelokt. Ze spotten met de ellende van de vluchtelingen van Kosovo, die voor hen enkel nuttig zijn voor het realiseren van hun eigen doelstelling: de installatie van militaire bases in hun land.

De VS en Duitsland willen de Balkan controleren om zo toegang te verkrijgen tot de petroleum van het Midden-Oosten en de zo begeerde pijplijnen die Europa van petroleum voorzien. De Balkanlanden hebben bovendien een enorm strategisch belang voor de controle over de vroegere USSR en zijn enorme rijkdom aan grondstoffen.

Om dit hele gebied te onderwerpen, planda het Westen minutieus het uiteenspannen van Joegoslavië. Al meer dan twintig jaar steunen en financieren Duitsland en de VS de ethnische en separatistische krachten. Dit leidde al tot de afscheuring van Kroatië en Slovenië, en later ook van Bosnië. Nu

staat Kosovo (én Montenegro, én Vojvodina, NCPN) op de dagorde. Deze immenging van het Westen heeft al duizenden levens gekost en honderdduizenden op de vlucht gejaagd. Het Westen heeft daarmee zelf het woornedsel gecreëerd voor de militaire bezetting van delen van ex-Joegoslavië. Vandaag zijn Duitsland en de VS (en Engeland, NCPN) bondgenoten in hun oorlog tegen het Joegoslavische volk. Maar in het gevecht om de controle over de petroleumtoevoer, de grondstoffen van de ex-USSR en de invloed van hun multinationals staan ze met getrokken messen tegenover elkaar. Door de leiding te nemen over deze NAVO-actie tegen Joegoslavië willen de Verenigde Staten het behoud van hun militaire suprematie, ook in Europa, verzekeren. Duitsland wil die suprematie van de VS terugdringen.

Al sinds begin de jaren '90 steunt en bewapent Duitsland het UCK. Het wilde op die manier Kosovo en de hele regio destabileren omdat die tot vandaag door de Verenigde Staten wordt gedomineerd. Het UCK wil haar zogenaamde 'bevestigingsoorlog' voor een Groot-Albanië uitbreiden naar de buurlanden Macedonië en Griekenland. Washington controleert die regio en wilde vooral de 'stabiliteit' verzerkd zien.

Maar toen het UCK door Duitsland was uitgebouwd, besliste Washington op de trein te springen en de leiding over te nemen. De AIB steunt het Joegoslavische volk en zijn regering in hun verzet tegen de Navo en haar veroveringspolitiek. De Servische nationale burgerij, onder leiding van Milosevic, wil zich niet onderwerpen aan die buitenlandse overheersing. Ze wil haar politiek en economie niet laten controleren door Duitsland of de Verenigde Staten.

Op het eerste gezicht lijken de imperialistische grootmachten zeer sterk. De Navo beschikt over een geweldig wapenarsenaal en kan enorme vernielingen aanrichten. Maar de beslissende factor in een oorlog zijn niet de wapens maar de mensen. Net als in Irak toont ook het Joegoslavische volk dat een volgehouden verzet tegen de terreur van de grootmachten mogelijk is.

De AIB verdedigt dat alleen de Joegoslaven zelf de problemen in de Servische provincie Kosovo tot een oplossing kunnen brengen, zonder inmenging van buitenlandse oorlogen in het land te voorkomen, is er maar een uitweg: de eenheid van alle werkers van om het even welke nationaliteit en de heropbouw van een verenigd Joegoslavië. Dat kan alleen door een strijd voor een echte socialistische economie en democratie.

(*) In Internationale solidariteit, 23-ste jaargang, nummer 148, mei 1999

Dit zijn twee artikelen uit dit speciale Joegoslavenummer van Internationale Solidariteit. Bestellen van het hele nummer kan bij de NCPN: 020-6825019 voor 4 gulden

14-5-94

Sinds de bommen eind maart begonnen te vallen op wat er over is van Joegoslavië, is de regio van alle kanten beïcht. De Serviërs, zo weet een ieder, zijn orthodoxe christenen, de Albanese inwoners van Kosovo overwegend moslims. Bijna dagelijks herinneren de kranten ons eraan dat de Serviërs de kwaaien zijn die etnisch zuiveren met de papepel ingegoten hebben gekregen, en daarvoor van hun kerk de hemelse zegen toe krijgen. Een treurige versimpeling. Want hoewel de kerkgang in Servië niet lijdt onder de bommenregen, speelt het geloof in het politieke leven er amper een rol.

Servische orthodoxie

Jim Forest

Tito is er in 35 jaar goed in geslaagd de orthodoxe kerk buitenspel te zetten. In zijn tijd was het een forse handicap als je wel eens in een kerk werd gezien. Een gelovige kon z'n carrière vaarwel zeggen en maakte weinig kans op een maatschappelijke beloning. Wie in het leven vooruit wilde komen, moest lid worden van de communistische partij, waarin atheïsme verplicht was. Tito stierf in 1980, maar veel van zijn opvattingen hielden stand, ook het idee dat het geloof een zaak van het verleden is.

Toen Milosevic nationalist werd in zijn geslaagde opmars naar de top, bleef hij zijn politieke wortels trouw. En zo was het een verzwakte Servische orthodoxe kerk die een antwoord moest formuleren op de gebeurtenissen die Joegoslavië in de jaren negentig verscheurden. Priesters die ik enkele jaren geleden sprak in Belgrado, Novi Sad en andere Servische steden schatten dat maar vijf procent van de bevolking gedoopt was, terwijl een nog kleiner deel het geloof praktiseerde. In de steden kon je makkelijker aan harde poorn komen dan aan religieuze literatuur.

Serviërs die van schoonheid houden, hebben veel waardering voor oude kloosters en kerken – waarvan er vele in Kosovo staan. In beter tijden namen ze gasten graag mee naar deze 'monumenten', maar de mensen die zich daar bekruisen, de iconen kustten en gebeden zeiden, waren eerder uitroddering dan regel. Al bekeerden sommige jonge intellectuelen zich, de grote meerderheid van de Serviërs beschouwt de kerk nog immer als een mooi museum dat van weinig betekenis is in de moderne wereld. Toch bezorgde de kritiek van de hiërarchie op het bewind van Milosevic de kerk de afgelopen jaren respect bij de mensen die voor democratie ijverden. Zelfs geheel geseculariseerde mensen bezien patriarch Pavle als een heilig man.

De patriarch, een kleine, magere, wit-beharde man, gedraagt zich zachtaardig, maar beslist. Iedereen weet dat hij heeft deelgenomen aan protestdemonstraties in Belgrado – in 1997 leidde hij een processie om stridenten te ontzetten die door de politie in het centrum van Belgrado waren omsingeld.

Pavle vergrootte zijn aanzien bij de Serviërs nog doordat hij voor gewone mensen zo toegankelijk is, en door zijn persoonlijke gedrag. Een priester klaagde eens tegen me dat bezoeken van Pavle aan z'n kerk zo lastig waren; je wist nooit hoe laat hij komen zou. „Hij reist per tram en bus en loopt de rest. We boden hem natuurlijk aan hem per auto op te halen, maar je wist van tevoren dat hij dat toch niet zou aannemen. Hij wil pas een auto zodra de armsten dat ook kunnen.“

Patriarch Pavle leidt een processie door Belgrado, enkele uren nadat de stad door bommen is getroffen.

FOTO A

De patriarch is natuurlijk niet de enige geestelijke voor wie niet alles draait om carrière en geldelijk gewin. Maar het is bedroevend makkelijk pastors te vinden die meer belang lijken te stellen in auto's dan in zielen. Twee Servische vrienden van me hebben er een week over gedaan voordat ze voor hun huwelijksceremonie een priester hadden gevonden die liever over het huwelijk sprak dan over zijn honorarium.

Een bijkomend probleem voor de kerk bij het bepalen van haar rol in het Servie van na Tito is ook nog dat de orthodoxie, hoezeer ook verzwakt door de vroegere onderdrukking, de enige instelling is die nog de Servische identiteit belichaamt. Geen maatschappelijke organisatie is ook maar bij benadering zo verweven met de lange geschiedenis van Servië, met z'n tradities, z'n ups en z'n downs.

Servische nationalist, vaak atheïsten, hebben daarom op 'culturele' gronden waardering voor de kerk, al vinden ze haar opvattingen over ethiek en politiek van geen betekenis. Voor de ultra-nationalist tellen nationale waarden, geen religieuze. Een

Milosevic vaart wel bij Tito's harde aanpak van geloof

icoon in je huis kan eerder een teken zijn van een Servische dan van een christelijke identiteit; het kruis is dan geen symbool van naastenliefde, maar van etnische zuiveringen.

Bezoekers, ook journalisten, raken hierdoor vaak het spoor bijster, zeker als ze die Serviërs zien voor wie een oppervlakkige identificatie met de orthodoxe kerk alleen maar een noodzakelijk onderdeel is van een door en door nationalistische identiteit. De kerkleiding, die hecht aan behoud van de waardevolle elementen in de Servische traditie en identiteit, heeft als richtsnoer aangehouden dat ze zich verzet tegen ultra-nationalisme, en ze heeft zich duidelijk, soms zelfs met persoonlijk risico, uitgesproken tegen Milosevic en de zijnen.

De pastors zien het verval van het geestelijk leven als de kern van de crisis in het land.

„Zestig jaar lang was onder het communiste het atheïsme het staatsgehoof.“ legde bisschop Lavrentije van Subac-Vajievo in 1995 uit. „Vijftig jaar lang mochten priesters geen scholen bezoeken en waren ze niet welkom in het leger. De mensen werden opge-

'Het kruis is er niet om mensen te vernederen'

voed zonder contact met het geloof in God, en leerden niet dat er zoiets bestaat als een ziel. De generaties die zo werden opgevoed, zijn nu de soldaten. Daarom heeft er genocide plaats. Zoals een filosoof het uitdrukte: 'Als je de mens God ontheemt, wordt de mens het sterkste beest.'"

Uit de mond van patriarch Pavle hoor je vergelijkbaar directe uitspraken over controverse zaken. Toen ik hem in 1994 voor het eerst ontmoette, vroeg ik hem naar de oorlog in Bosnië. De verantwoordelijkheid daarvoor lag volgens hem zowel bij de Serviërs als ook bij alle anderen – de regeringen van de republieken van het vroegere Joegoslavië, de rest van Europa en de Verenigde Staten.

„Iedereen heeft schuld. Er zijn criminelen in alle partijen. God alleen weet wie de meeste zonde heeft begaan.“ In zo'n situatie „moet de kerk alle wredehanden die zijn begaan veroordelen, ongeacht het geloof of de herkomst van de daders. Geen zonde van de een kan worden gerechvaardigd door de zonden van een ander. Wij allen zullen gezamenlijk het laatste Oordeel ondergaan, waar ieder zich moet verantwoorden voor zijn zonden. Niemand kan zich rechtvaardigen door te wijzen op de misdad van een ander.“ zei Pavle.

Het uitgangspunt van de kerk werd verwoord in een verklaring van de Servische bisschoppen van 23 maart. „De weg van geweldloosheid en samenwerking is de enige weg die de zegen van God draagt.“

Waar de kerk zich vroeger vooral uitsprak over morele, fundamentele principes, is de kerk in haar antwoord op de oorlog tegenwoordig meer gericht op de bevrijding van een beleid dat de kans op vrede vergroot. Bis-

schop Artemije, de man die binnen de kerk hoofdzakelijk het beleid inzake Kosovo verwoordt, heeft vijf trips naar Washington gemaakt en bezocht herhaaldelijk Europese hoofdsteden om het Westen ervan te overtuigen dat het ten onrechte Milosevic bleef steunen.

In februari schreef hij de Amerikaanse minister van buitenlandse zaken Albright nog: „Wij geloven dat het Amerikaanse beleid zich niet langer zou moeten keren tegen de legitieme behoeften van de Servische natie, maar in plaats daarvan gericht zou moeten zijn op vervanging van het regime-Milosevic door een democratisch bewind. (...) Op dit bewind, herhaaldelijk verantwoordelijk voor crises, kan niet worden gebouwd voor het bereiken van een rechtvaardige en duurzame vrede. Het huidige Amerikaanse beleid lijkt evenwel, opnieuw, de fouten uit het verleden te herhalen, door aan de ene kant te vertrouwen op de garanties van het regime-Milosevic, terwijl het aan de andere kant uitsluitend de Servische natie verantwoordelijk acht voor de escalatie van geweld. Deze onjuiste politiek, waarbij een interventie van de NAVO op handen is, zal naar wij geloven geheel contraproductief zijn.“

Hij voerde aan dat immenging van de NAVO het bewind van Milosevic in de kaart zou spelen – hetgeen is gebeurd – en de democratische oppositie in Servië een slag zou toebrengen, waarmee de democratisering, een voorwaarde voor vrede in de Balkan, achterop zou raken.

„In de nasleep van een NAVO-interventie, of dat nu een bezetting van Kosovo is of luchtafslagen tegen Servië, zal Milosevic drastische maatregelen nemen tegen zijn opposenten in eigen huis. Een NAVO-interventie in Kosovo bergt het risico in zich dat de zaak van de democratie in Servië en de Balkan

voor jaren achterop raakt.“

Namens de Servisch orthodoxe Kerk stelde bisschop Artemije een oplossing voor die is gebaseerd op het Zwitser voorbeeld. Servische en Albanese Kerkvaren zouden in de landelijke gebieden waar ze de meerderheid vormen het recht op zelfbestuur moeten krijgen met economische, justitiële en lichte banden met Servië, terwijl er de grotere steden een multi-etnisch bestuur zou moeten komen waar de Perieke macht berust bij een assemblage van twee kamers.

Deze adviezen zijn herhaalde maanden na maand, uitgebracht. En b schop Artemije stond uiteindelijk bij ten in de sneeuw bij het kasteel Rambouillet tijdens de onderhandelingen die voortgingen aan de de botenbarden.

Al evenzeer in de wind geslagen is stem van de bekende Servisch orthodoxe Vader Sava Janglic van het klooster van Decani in het westen van Kosovo een toevluchtsoord voor velen en een centrum van kerkelijke bijstand d aan iedereen wordt gegeven, christenen, moslims, ongelovigen.

Toen Vader Sava in in november het door oorlog verwoeste dorp Cm breg hielpakketten uitdeelde, zag t daar tot zijn ongeloof dat er knu tekens op muren en poorten waren geschilderd – kennelijk het werk van Servische soldaten die vaak 'het Servische Kruis' gebruikten in hun strijd tegen separatisten van Albanese afkomst. „Het was misbruik, omdat het kruis werd gebruikt als symbool van haat“, zei hij. „Het kruis is een symbool van liefde en tolerantie, van geestelijke en menselijke waarden. Het onaanvaardbaar om het te gebruiken om iemand te vernederen. Religie wordt in onze tijd vaak gebruikt voor politieke en ideologische doeleinden. Door zijn grote emotionele betekenis kan het geloof helpen mensen te mobiliseren, voor goede en voor slechte zaken.“

Het misbruik van religieuze symbolen en benamingen komt in tijden van oorlog maar al te vaak voor. En z wordt ons verteld dat we kijken naar christen en moslims die elkaar na het leven staan, terwijl we in werkelijkheid moordzuchtige nationalistes aan de slag zien die vol minachting omzien naar de kerk of de moskee.

Jim Forest is secretaris van de Orthodox Fellowship en schrijver van o.a. Bidden met iconen, verschenen bij Ten Have.

Kosovo is Oost-Westconflict

10-5-89 NRC.

Van alle door de NAVO begane fouten in de Joegoslavische oorlog heeft het bombarderen van de Chinese ambassade in Belgrado de NAVO zelf veruit de grootste schade berokkend. Het Bondgenootschap heeft zich het hele weekeinde op de bekende wijze uitgeput in verontschuldigen: door zoveel tegenstrijdige verklaringen af te geven als er zegslieden in Brussel zijn. Toch staan twee conclusies als een paal boven water. De eerste is dat het NAVO-luchtoffensief nooit zo precies en zo 'klinisch' kan zijn als Westerse regeringen en de prospectussen van wapenfabrikanten ons willen doen geloven.

Vanaf het ogenblik dat de NAVO twee weken geleden begon doelen in het hart van Belgrado te bestoken, door de woning van Milošević (in de diplomatenwijk) te vernietigen, heeft men een welbepaald risico genomen, want een tragedie als deze kon niet uitblijven. Belangrijker is dat de NAVO door de Chinese ambassade te treffen het zoeken naar een vreedzame oplossing voor de Balkan enorm heeft gecompliceerd. Zelfs als China in de Veiligheidsraad uiteindelijk instemt met een akkoord, zal het voor die medewerking net als Rusland een hoge prijs bedingen. Vanaf het begin van de oorlog in Joegoslavië doet de NAVO haar best om elke schijn te vermijden dat het een Oost-Westconflict betreft. Toch is dat nu precies waarop de oorlog is uitgebroken. De aanval op de ambassade is alleen maar de consequentie van een beleid dat Peking al maandenlang tegen de haren instrijkt.

Anders dan de Russen kunnen de Chinezen geen aanspraak maken op historische banden met de Balkan, al steunde Peking tijdens de koude oorlog Joegoslavië, Albanië en Roemenië in hun onafhankelijke opstelling tegenover de Sovjet-Unie. China verwachtte dan ook niet te worden geraadpleegd over de kwestie-Joegoslavië. Was Rusland lid van de Contactgroep, Peking was tevreden met een plaats langs de zijlijn en onthield zich stelselmatig van stemming over de vele resoluties van de Veiligheidsraad inzake Joegoslavië. Twee ontwikkelingen hebben China echter tot een actiever optreden aangezet.

De eerste was het ontstaan van kleine, arme en kwetsbare landen uit de brokstukken van Joegoslavië. In hun onervarenheid en geldnood bleken deze landjes een ge-

Door de NAVO-bom op de Chinese ambassade in Belgrado is de oorlog in Joegoslavië uitgebroken op een Oost-Westconflict, meent Jonathan Eyal. China wil niet dat de NAVO intervenueert in wat Peking beschouwt als de binnenlandse aangelegenheden van andere landen.

makkelijke prooi voor het streven van Taiwan naar internationale erkenning. Toen Taiwanese diplomaten geld boden in ruil voor diplomatieke betrekkingen met de ex-Joegoslavische staten was dat Peking een doorn in het oog. Het door China als een afvallige provincie beschouwde Taiwan wist eerder dit jaar een belangrijke slag te winnen toen Macedonië de eilandstaat erkende en toestemde in een officieel Taiwanees bezoek op ministerieel niveau. China reageerde prompt en trof een VN-resolutie, die tot doel had het mandaat van de vredestroepen in Macedonië te verlengen, met een veto. Dit werd door de Westerse media vrijwel genegeerd, maar ontsnapte niet aan de aandacht van president Milošević: de Balkanoorlog heeft consequenties tot in Azië. Maar de

hankelijkheidsverklaring?

Het belangrijkste zijn de zorgen van Peking over de toekomstige mondiale rol van de NAVO. Het afgelopen jaar heeft China al geregeld verzet aangetekend tegen het besluit van het Bondgenootschap zijn oude mandaat – de collectieve veiligheidsgarantie jegens zijn lidstaten – uit te breiden tot het 'exporteren' van veiligheid naar andere landen. Peking heeft met grote bezorgdheid toegezien hoe de NAVO nieuwe betrekkingen aanging met landen als Kazachstan, dat heeft besloten zich met het Bondgenootschap te associëren binnen het Partnerschap voor de Vrede. En hoe meer de NAVO sprak over een partnerschap met Rusland, hoe achterdochtiger Peking werd.

Europese politici komt deze

De Chinezen maken zich zorgen over de toekomstige mondiale rol van de NAVO

zorgen van Peking wortelen nog dieper. De Chinezen maken zich ernstig ongerust over het principe dat een groep landen kan besluiten te intervenueert in wat zij beschouwen als de binnenlandse aangelegenheden van andere landen – de parallellen tussen Tibet en Kosovo zijn evident. Peking weet wel dat geen enkel land militair ingrijpen ten behoeve van de Tibetanen overweegt. Maar de Chinezen, met hun grote eerbied voor protocol, hechten evenveel waarde aan juridische precedents als aan de praktijk. Daarbij hebben ze geconstateerd hoe democratische samenlevingen zich laten beïnvloeden door een crisis. De beelden van de vluchtelingen hebben de NAVO ertoe gebracht haar oorlogsdoel te verleggen van een eenvoudig streven naar autonomie voor Kosovo naar een de facto belofte van onafhankelijkheid. Zou iets soortgelijks zich voordoen wanneer de bevolking van Taiwan zou betogen voor een formele onaf-

vrees wellicht vergezocht voor. De NAVO treedt weliswaar op in Joegoslavië – en vestigt daarmee een precedent voor ingrijpen in staten die geen lid zijn van haar organisatie – maar niemand koestert gedachten aan een geografisch verderstrekkend werkterrein voor het Bondgenootschap. Bovendien, en ondanks gesputter van Franse en Britse politici dat Europa een actievere rol zou moeten spelen ten aanzien van de veiligheid in Azië, is het zo dat de Europese NAVO-partners niet in staat zijn tot militaire operaties in die regio. De Chinezen kijken echter verder in de toekomst. Peking volgt met bezorgdheid de pogingen van de VS om in Azië regionale bondgenootschappen te vormen met Japan en Zuid-Korea, volgens het grondplan van de NAVO – iets wat dikwijls door Amerikaanse politici met zoveel woorden wordt gesteld.

Er hebben zich diverse gelegenheden voorgedaan waarbij men had kunnen proberen de vrees van

China weg te nemen. Maar dezelfde politici, die ons voorhouden dat de wereld steeds kleiner wordt en de onderlinge afhankelijkheid van landen steeds groter, hebben nooit de noodzaak van een dialoog met China ingezien. Eind vorige maand heeft het Westen in Washington het 50-jarig bestaan van de NAVO gevierd met de aanvaarding van een nieuw 'strategisch concept' dat door de Chinezen wordt gezien als een verklaring dat het Bondgenootschap kan optreden waar en wanneer het maar wil. Ondanks hun sombere voorvoelens waren de Chinezen bereid zich stil te houden. Maar de verwoesting van hun ambassade in Belgrado dwingt de Chinezen nu hun mond alsnog open te doen. Een al jaren smeulende ergernis is nu door per abuis afgevuurde NAVO-raketten tot ontbranding gebracht.

Toch zullen de Chinezen zich niet voor Milošević' karretje laten spannen; anders dan de Russen zullen ze Joegoslavië dus geen rechtstreekse steun aanbieden. En evenmin zullen Chinese functionarissen zich naar Belgrado haasten met een keur aan vredesvoorstellen. Maar het Chinese verzet tegen de NAVO-operatie op de Balkan zal toenemen. En de Chinezen zullen rustig het uur van hun wraak afwachten, namelijk wanneer de Westerse regeringen zich gedwongen zien de VN om toestemming voor een vredesakkoord inzake Kosovo te vragen.

De NAVO, verstrikt in haar eigen beleid nu de luchtaanvallen niet het beoogde resultaat opleveren, heeft dringend behoefte aan een vredesakkoord en zal compromissen moeten sluiten. Maar gezichtsverlies wil het Bondgenootschap tot elke prijs voorkomen. De Russen en de Chinezen zullen hun medewerking aan een akkoord verlenen. Maar zij zijn er nu juist op gebreed te zorgen dat de NAVO daarbij op haar nummer wordt gezet. In dat opzicht is de onbedoelde aanval op de Chinese ambassade dus het lelijkste schot in eigen doel dat het Bondgenootschap in de hele Balkancampagne tot dusver heeft gescoord. En de les die uit het gebeuren te trekken valt is dat als de NAVO in de toekomst op mondiale schaal wil opereren, ze ook bereid zal moeten zijn mondiaal te denken.

Jonathan Eyal is verbonden aan het Royal United Services Institute for Defence Studies in Londen.

20-5-99

The Aftermath of the Publication of the German Government Documents

Translated and prepared by Eric Canepa

After IALANA (International Association of Lawyers Against Nuclear Arms) released documents from the German Foreign Ministry and High Administrative Courts--available on ZNET as "German Government Documents"--the Foreign Ministry responded. What follows is my translation of IALANA's response and commentary. Included are important observations on the status of 'Operation Horseshoe,' a Yugoslav plan for ethnic cleansing of Kosovo-Albanians pre-dating the NATO bombing whose existence is alleged by the German Ministry of Defense.* I hasten to point out that in publishing this material my motivation is not to exonerate Slobodan Milosevic; my aim, rather, is to suggest how skeptically we ought to view evidence offered by the NATO countries, and their media, regarding ethnic cleansing, especially in the period before the NATO air attacks. My own position on the crimes Milosevic has committed against Kosovo-Albanians reflects that of Gregor Gysi in his letter to Milosevic, which can also be found on ZNET's internet site.

*The closest thing so far to a primary source for Operation Horseshoe seems to be the material given (without date) in the Bundeswehr's own internet site:

www.bundeswehr.de/kosovo/hufeisen.html

In Der Spiegel 15/1999 (April 10) Operation Horseshoe is introduced by Claus Christian Malzahn as follows:

As regards the actual condition of people in Kosovo, however, the Federal Administration [in Bonn] knows little. Since journalists and aid organizations had to leave the area where expulsions were taking place, the NATO countries are dependent on reports from refugees.

"If three people independently recount the same thing, then we consider their story to be plausible," is how Achim Schmillen, chief-of-staff of Foreign Minister Joschka Fischer, described his criterion for the credibility of witnesses. Using this criterion then, the allies reconstructed, using the name 'Operation Horseshoe,' the expulsion tactics, among other things, of the Serb army.

The Germans have had bad experience with wild, unverifiable reports. Since the first week of the war there was a rumor that

Kosovo-Albanian politicians and intellectuals had been shot. Some of those pronounced dead, like the journalist Baton Haxhiu, subsequently turned up in Macedonia.

The Drones, the Bundeswehr's unmanned intelligence air fleet, only take snapshots. Thus Scharping's assertion that the Serbs had established concentration camps in Kosovo is still not substantiated. Meanwhile the German Defense Minister is complaining about the restrictive information policy of the NATO-Military in Brussels. That they would hold back any gruesome pictures of the humanitarian catastrophe is, however, quite improbable.

The article goes on to report Scharping's complaint that the Americans will not share their intelligence. Independent sources are stilled due mostly to the destruction of the telephone net. The KLA has a couple of satellite phones, and agents of the underground army call the Foreign Ministry several times a week and recount their version of the events.

In Der Spiegel 16/1999 (April 19), the straightforward description of Operation Horseshoe by Rainer Pörtner and Alexander Szandar more or less directly reproduces Scharping's report of it, but the article is sprinkled with cautious phrases like: "the administration says it is convinced that ...," "This is said to be proven by trustworthy information that is in the possession of Defense Minister Scharping," "allegedly," etc.

Craig R. Whitney, in the New York Times of April 11, reports, with no trace of the skepticism shown by Der Spiegel:

Mr. Milosevic's plan to redraw the ethnic map of the province by driving out most of the people of Albanian ancestry who lived there was put in place in October, according to German Defense Ministry officials.

The operation--code-named "horseshoe," or "potkova" in the Serbian language--was being planned even as Mr. Milosevic was promising to withdraw the police and military forces that had already begun driving Albanians out of their homes, the German Defense Minister, Rudolf Scharping, said in Bonn this week.

"Our analysis of 'Operation Horseshoe' sadly confirms what we had inferred during the negotiations, which is that Milosevic wanted to win time to prepare a systematic deportation," Mr. Scharping said.

[...]

"The operation began in November of 1998 in Kosovo," Mr. Scharping said. "It shows that, in a certain part of Kosovo, the Yugoslav Army and police planned and then began, between November of 1998 and the beginning of the negotiations in Rambouillet, to expel people."

The Deutsche Sektion der International Association of Lawyers Against Nuclear Arms (Peter Becker, Chair) can be contacted at:

Gisonenweg 9
D-35037 Marburg
Germany
tel: 49-6421-2 30 27
fax: 49-6421-1 58 28

Editorial additions are distinguished by square brackets.

Eric Canepa

IALANA Press Information, April 29, 1999

On the Position Taken on April 23 by the Foreign Ministry in Response to IALANA's press release of April 22 (See "German Government Documents" in ZNET)

I.

The German Section of the International Association of Lawyers Against Nuclear Arms (IALANA) has characterized the April 23 reaction of the Foreign Ministry to IALANA's April 22, 1999 press communiqué* as a smoke screen and an unserious attempt to conceal the Foreign Ministry's hypocritical public declarations on the status of persecutions in Kosovo.

*Numerous German dailies have reported it (see, for example, Frankfurter Rundschau, April 23, 1999; junge welt, April 24, 1999; Süddeutsche Zeitung, April 24, 1999).

Through detailed excerpts from hitherto unpublished Foreign Ministry documents and from numerous German regional high-administrative-court decisions in refugee cases, IALANA had pointed to obvious and serious contradictions. Until mid-March 1999, just a few days before the start of NATO's air attacks against Yugoslavia, Joschka Fischer's Foreign Ministry constantly stated in its status reports and official intelligence information produced for asylum hearings: "Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable." Trusting the veracity of this official intelligence the German asylum judges found that the Milosevic regime had no state program of persecution of Kosovo-Albanians, and that the latter were not otherwise threatened in Kosovo by the Serb-dominated state on account of their ethnicity. However, since the NATO countries' air war, begun on March 24, 1999, had to be justified before German public opinion and the Bundestag, the Foreign Ministry spoke of

"genocide," "deportations" and "ethnic cleansing," practiced by the Milosevic regime against Kosovo-Albanians not just since the war's beginning, but as having preceded the NATO attack for a considerable time.

II.

The Foreign Ministry claims in its press statement of April 23, 1999 that no more Kosovo-Albanians have recently [i.e. in the recent period before the start of NATO air attacks*] been repatriated. Despite what the Foreign Ministry wishes to insinuate, however, this fact cannot be due to the "status reports" it presented to the asylum courts nor to its "official information reports" [which the Ministry now alleges would have indicated the existence of ethnic cleansing, thereby deterring repatriation]. The present lack of returnees to Kosovo is rather exclusively a product of the absence of available airlines resulting from the prohibition against flights proclaimed by the European Union on September 7, 1998.

[*clarification from Peter Becker]

III.

The Foreign Ministry passes over in silence the fact that the "Federal Bureau for the Recognition of Foreign Refugees" in Zirndorf (which is under the Ministry of the Interior) had, on March 17, 1999-- that is, a few days before the start of NATO's air attacks which were undertaken, according to Chancellor Schröder's executive declaration, "to prevent further and systematic violations of human rights and a humanitarian catastrophe in Kosovo,"--issued a directive (AZ 2433787 - 138 of March 17, 1999) expressly based on the binding jurisdiction of the Bavarian High Administrative Court, of the Administrative Court of Baden-Württemberg and of the High Administrative Court of the Saar District, which themselves had invoked the status reports and official intelligence of the Foreign Ministry, in which the following was stated:

When returning to their homeland, Kosovo-Albanians still are not subjected to group persecution ... The situation in Kosovo has fundamentally changed due to the agreement on the pacification of the region worked out between the OSCE, under the leadership of American Special Envoy Holbrooke, and the Yugoslav state leadership ... The ca. 50,000 refugees, who had temporarily holed up in the mountains and forests (mostly in the immediate vicinity of their villages), have almost all found stable lodgings since the partial withdrawal of the Security Forces. ... However, there are occasional armed incidents. These overwhelmingly consist of raids by the KLA and its supporters, using terrorist means, to which the Yugoslav state reacts within its area of operations in a targeted manner.

IV. Operation Horseshoe

In order to justify NATO's air attacks, the Foreign Ministry claims that "Operation Horseshoe" provides for a systematic expulsion of the Kosovo-Albanian population aiming at violent, demographic changes in Kosovo." In doing so, it relies on documentation and positions taken by Minister Scharping's Ministry of Defense.

To begin with, 'Operation Horseshoe' will not do as a justification for NATO air attacks, if for no other reason than the fact that it first became known to the Ministry of Defense only after March 24, 1999. In its press statement, even the Foreign Ministry admits that it had become aware of the existence of such a plan only on April 1, 1999.

What is more, one should realize that the documentation on 'Operation Horseshoe' has not yet been presented to the public for critical scrutiny; it is merely claimed to exist. It is still impossible to know whether it can adequately prove that already before the NATO air attacks the Yugoslav state and its organs had introduced measures for 'ethnic cleansing' of Kosovo, on the basis of a state program of persecution and carried out systematic violations of the human rights of Kosovo's population linked to Albanian ethnicity. [See Jan Øberg in the Transnational Foundation for Peace and Future Research's PressInfo 64 (April 25, 1999) at www.transnational.org/pressinf/pf64.html.]

And finally, in answer to the question whether the documents on 'Operation Horseshoe' given her by Minister Scharping were useful, the Chief Prosecutor of the UN Criminal Court for Yugoslavian Affairs in the Hague, Louise Arbour, stated:

"As to Operation Horseshoe, I have my doubts as to its capacity to prove anything. If it were a document with cover, date and signature, it would be fantastic. But mostly such things [referring to documents given her by various NATO countries] look more like verbal descriptions and conclusions." (See *Der Spiegel*, No. 17/1999 [April 27], p. 152)

V.

The Foreign Ministry's claim that IALANA's excerpts from the Foreign Ministry's official positions are "citations that are selective and isolated from their context and do not correspond to the predominant tenor of the status reports," is false.

This can be seen in the simple fact that in asylum proceedings the German High Administrative Courts understood the "status reports" and "official intelligence" on the Kosovo situation in precisely the sense that the Foreign Ministry wishes now to deny. If the Foreign Ministry--as it now claims--had in fact indicated "since May 1998 in its status reports" that an "ethnic-expulsion policy on the part of Milosevic's regime against Kosovo-Albanians"

was verifiable, and that in fact--as the asylum seekers constantly proposed--there is a state program of persecution linked to ethnicity, then the asylum courts would properly have been forced to recognize the asylum-seeking Kosovo-Albanians.

However, until the most recent period, it was expressly on the basis of the Foreign Ministry's "status reports" and "official intelligence" that the High Courts cited by IALANA did not reach such a conclusion. Since the Foreign Ministry is still trying to deny the facts, IALANA, as proof of these facts, points once again to the following up-to-date compilation from the latest court decisions.*

*[The compilation, appended to this Press Information, consists of items IV, V, VI and VII (with some additions to the latter only repeating points made in the other cited court decisions) from the IALANA material already available on ZNET but adds the decision of the Seventh Senate of the Hessian Administrative Court, February 5, 1999 (Az.: 7 UK 537/98.A), cited according to the court's press statement of February 5, 1999, up to now the only form in which it has been available. Its tenor is identical to all the other excerpts published by IALANA. I have therefore omitted the whole appendix.--E.C.]

VI. IALANA asks the Foreign Ministry:

- Have all these judges who have for years made decisions based on their trust in the accuracy of the Foreign Ministry's "status reports" and official intelligence reports, and knew the latter well, misread, misunderstood or wrongly elaborated the "status report" of November 19, 1998 and the Foreign Ministry's official intelligence reports of December 28, 1998, of January 6, 12, and 22, 1999 and March 15, 1999?
- If the Foreign Ministry's official intelligence reports before March 24, 1999, that is before the NATO air attacks, had been substantively misunderstood by the courts, why had the Foreign Ministry not pointed this out to the courts?
- Also: if the reports had been substantively misunderstood by the courts, shouldn't it have been the top priority of the Federal Commissioner for Refugee Affairs--who is dependent on instructions from the Ministry of the Interior and who regularly represents the Federal Republic in asylum proceedings--to point out* the courts' false assessments which have catastrophic consequences for asylum seekers, by referring to the state of information as transmitted by the reports,** and shouldn't he have insisted on an elucidation? Instead, until just recently, the Federal Commissioner has in fact appealed all decisions*** of the appropriate Federal Bureau for the Recognition of Asylum-Seeking Kosovo-Albanians,† and in so doing standardly referred to the Foreign Ministry's "status reports" and official intelligence,†† cited by IALANA.

[The following clarifications were given by Peter Becker:

*in order to prevent deportations, i.e. in contradicting a judgment of the courts or the Federal Bureau for the Recognition of Asylum-Seeking Kosovo-Albanians

**which, as the Foreign Ministry now alleges, did not indicate an absence of ethnic cleansing, but confirmed it and which would thus have been useful to the Federal Commissioner in his hypothetical defense of an asylum request

***i.e. he pled against asylum for Kosovo-Albanian refugees

†which, in the first step of the process, before the courts are involved, can, for example, rule in favor of granting asylum

††since these in reality only pointed to the non-existence of ethnic persecution]

- When will the Foreign Ministry issue a new "status report," in which it expressly corrects and apologizes for its earlier reports--amply documented in IALANA's press release of April 22, 1999--and make it available to the asylum courts?
- Will the Foreign Ministry approach the above-mentioned Federal Bureau in order to encourage a revised decision, on the basis of its current pronouncements, on the unjustly rejected asylum seekers?

The Board of the German Section of IALANA

Marburg, April 29, 1999

Excursus van
de late verzending

20-5-99

**IMPORTANT INTERNAL DOCUMENTS
FROM GERMANY'S FOREIGN OFFICE
REGARDING PRE-BOMBARDMENT
GENOCIDE IN KOSOVO**

As in the case of the Clinton Administration, the present regime in Germany, specifically Joschka Fischer's Foreign Office, has justified its intervention in Kosovo by pointing to a "humanitarian catastrophe," "genocide" and "ethnic cleansing" occurring there, especially in the months immediately preceding the NATO attack. The following internal documents from Fischer's ministry and from various regional Administrative Courts in Germany spanning the year before the start of NATO's air attacks, attest that criteria of ethnic cleansing and genocide were not met. The Foreign Office documents were responses to the courts' needs in deciding the status of Kosovo-Albanian refugees in Germany. Although one might in these cases suppose a bias in favor of downplaying a humanitarian catastrophe in order to limit refugees, it nevertheless remains highly significant that the Foreign Office, in contrast to its public assertion of ethnic cleansing and genocide in justifying NATO intervention, privately continued to deny their existence as Yugoslav policy in this crucial period. And this continued to be their assessment even in March of this year. Thus these documents tend to show that stopping genocide was not the reason the German government, and by implication NATO, intervened in Kosovo, and that genocide (as understood in German and international law) in Kosovo did not precede NATO bombardment, at least not from early 1998 through March, 1999, but is a product of it.

Excerpts from these official documents were obtained by IALANA (International Association of Lawyers Against Nuclear Arms) which sent them to various media. The texts used here were published in the German daily Junge Welt on April 24, 1999. (See <http://www.jungewelt.de/1999/04-24/011.shtml> as well as the commentary at <http://www.jungewelt.de/1999/04-24/001.shtml>). According to my sources, this is as complete a reproduction of the documents as exists in the German media at the time of this writing. What follows is my translation of these published excerpts.

Eric Canepa Brecht Forum, New York April 28, 1999

I: Intelligence report from the Foreign Office January 6, 1999 to the Bavarian Administrative Court, Ansbach:

"At this time, an increasing tendency is observable inside the Federal Republic of Yugoslavia of refugees returning to their dwellings. ... Regardless of the desolate economic situation in the Federal Republic of Yugoslavia (according to official information of the Federal Republic of Yugoslavia 700,000 refugees from Croatia, Bosnia and Herzegovina have found lodging since 1991), no cases of chronic malnutrition or insufficient medical treatment among the refugees are known and significant homelessness has not been observed. ... According to the Foreign Office's assessment, individual Kosovo-Albanians (and their immediate families) still have limited possibilities of settling in those parts of Yugoslavia in which their countrymen or friends

already live and who are ready to take them in and support them."

II. Intelligence report from the Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier (Az: 514-516.80/32 426):

"Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable. The East of Kosovo is still not involved in armed conflict. Public life in cities like Pristina, Urosevac, Gnjilan, etc. has, in the entire conflict period, continued on a relatively normal basis." The "actions of the security forces (were) not directed against the Kosovo-Albanians as an ethnically defined group, but against the military opponent and its actual or alleged supporters."

III. Report of the Foreign Office March 15, 1999 (Az: 514-516,80/33841) to the Administrative Court, Mainz:

"As laid out in the status report of November 18, 1998, the KLA has resumed its positions after the partial withdrawal of the (Serbian) security forces in October 1998, so it once again controls broad areas in the zone of conflict. Before the beginning of spring 1999 there were still clashes between the KLA and security forces, although these have not until now reached the intensity of the battles of spring and summer 1998."

IV: Opinion of the Bavarian Administrative Court, October 29, 1998 (Az: 22 BA 94.34252):

"The Foreign Office's status reports of May 6, June 8 and July 13, 1998, given to the plaintiffs in the summons to a verbal deliberation, do not allow the conclusion that there is group persecution of ethnic Albanians from Kosovo. Not even regional group persecution, applied to all ethnic Albanians from a specific part of Kosovo, can be observed with sufficient certainty. The violent actions of the Yugoslav military and police since February 1998 were aimed at separatist activities and are no proof of a persecution of the whole Albanian ethnic group in Kosovo or in a part of it. What was involved in the Yugoslav violent actions and excesses since February 1998 was a selective forcible action against the military underground movement (especially the KLA) and people in immediate contact with it in its areas of operation. ...A state program or persecution aimed at the whole ethnic group of Albanians exists neither now nor earlier."

V. Opinion of the Administrative Court of Baden-Württemberg, February 4, 1999 (Az: A 14 S 22276/98):

"The various reports presented to the senate all agree that the often feared humanitarian catastrophe threatening the Albanian civil population has been averted. ... This appears to be the case since the winding down of combat in connection with an agreement made with the Serbian leadership at the end of 1998 (Status Report of the Foreign Office, November 18, 1998). Since

that time both the security situation and the conditions of life of the Albanian-derived population have noticeably improved. ... Specifically in the larger cities public life has since returned to relative normality (cf. on this Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier; December 28, 1998 to the Upper Administrative Court of Lüneberg and December 23, 1998 to the Administrative Court at Kassel), even though tensions between the population groups have meanwhile increased due to individual acts of violence... Single instances of excessive acts of violence against the civil population, e.g. in Racak, have, in world opinion, been laid at the feet of the Serbian side and have aroused great indignation. But the number and frequency of such excesses do not warrant the conclusion that every Albanian living in Kosovo is exposed to extreme danger to life and limb nor is everyone who returns there threatened with death and severe injury."

VI: Opinion of the Upper Administrative Court at Münster, February 24, 1999 (Az: 14 A 3840/94,A):

"There is no sufficient actual proof of a secret program, or an unspoken consensus on the Serbian side, to liquidate the Albanian people, to drive it out or otherwise to persecute it in the extreme manner presently described. ... If Serbian state power carries out its laws and in so doing necessarily puts pressure on an Albanian ethnic group which turns its back on the state and is for supporting a boycott, then the objective direction of these measures is not that of a programmatic persecution of this population group ... Even if the Serbian state were benevolently to accept or even to intend that a part of the citizenry which sees itself in a hopeless situation or opposes compulsory measures, should emigrate, this still does not represent a program of persecution aimed at the whole of the Albanian majority (in Kosovo)."

"If moreover the (Yugoslav) state reacts to separatist strivings with consistent and harsh execution of its laws and with anti-separatist measures, and if some of those involved decide to go abroad as a result, this is still not a deliberate policy of the (Yugoslav) state aiming at ostracizing and expelling the minority; on the contrary it is directed toward keeping this people within the state federation."

"Events since February and March 1998 do not evidence a persecution program based on Albanian ethnicity. The measures taken by the armed Serbian forces are in the first instance directed toward combatting the KLA and its supposed adherents and supporters."

VII: Opinion of the Upper Administrative Court at Münster, March 11, 1999 (Az: 13A 3894/94.A):

"Ethnic Albanians in Kosovo have neither been nor are now

exposed to regional or countrywide group persecution in the
Federal Republic of Yugoslavia." (Thesis 1)

**IMPORTANT INTERNAL DOCUMENTS
FROM GERMANY'S FOREIGN OFFICE
REGARDING PRE-BOMBARDMENT
GENOCIDE IN KOSOVO**

M. K. Jey

As in the case of the Clinton Administration, the present regime in Germany, specifically Joschka Fischer's Foreign Office, has justified its intervention in Kosovo by pointing to a "humanitarian catastrophe," "genocide" and "ethnic cleansing" occurring there, especially in the months immediately preceding the NATO attack. The following internal documents from Fischer's ministry and from various regional Administrative Courts in Germany spanning the year before the start of NATO's air attacks, attest that criteria of ethnic cleansing and genocide were not met. The Foreign Office documents were responses to the courts' needs in deciding the status of Kosovo-Albanian refugees in Germany. Although one might in these cases suppose a bias in favor of downplaying a humanitarian catastrophe in order to limit refugees, it nevertheless remains highly significant that the Foreign Office, in contrast to its public assertion of ethnic cleansing and genocide in justifying NATO intervention, privately continued to deny their existence as Yugoslav policy in this crucial period. And this continued to be their assessment even in March of this year. Thus these documents tend to show that stopping genocide was not the reason the German government, and by implication NATO, intervened in Kosovo, and that genocide (as understood in German and international law) in Kosovo did not precede NATO bombardment, at least not from early 1998 through March, 1999, but is a product of it. Excerpts from the these official documents were obtained by IALANA (International Association of Lawyers Against Nuclear Arms) which sent them to various media. The texts used here were published in the German daily *junge welt* on April 24, 1999. (See <http://www.jungewelt.de/1999/04-24/011.shtml> as well as the commentary at <http://www.jungewelt.de/1999/04-24/001.shtml>). According to my sources, this is as complete a reproduction of the documents as exists in the German media at the time of this writing. What follows is my translation of these published excerpts.

Eric Canepa Brecht Forum, New York April 28, 1999

I. Intelligence report from the Foreign Office January 6, 1999 to the Bavarian Administrative Court, Ansbach:

"At this time, an increasing tendency is observable inside the Federal Republic of Yugoslavia of refugees returning to their dwellings. ... Regardless of the desolate economic situation in the Federal Republic of Yugoslavia (according to official information of the Federal Republic of Yugoslavia 700,000 refugees from Croatia, Bosnia and Herzegovina have found lodging since 1991), no cases of chronic malnutrition or insufficient medical treatment among the refugees are known and significant homelessness has not been observed. ... According to the Foreign Office's assessment, individual Kosovo-Albanians (and their immediate families) still have limited possibilities of settling in those parts of Yugoslavia in which their countrymen or friends already live and who are ready to take them in and support them."

II. Intelligence report from the Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier (Az: 514-516.80/32 426):

"Even in Kosovo an explicit political persecution linked to Albanian ethnicity is not verifiable. The East of Kosovo is still not involved in armed conflict. Public life in cities like Pristina, Nishe, Gnjane, Gajice, etc. has in the course

alleged supporters."

III Report of the Foreign Office March 15, 1999 (Az: 514-516,80/33841) to the Administrative Court, Mainz:

"As laid out in the status report of November 18, 1998, the KLA has resumed its positions after the partial withdrawal of the (Serbian) security forces in October 1998, so it once again controls broad areas in the zone of conflict. Before the beginning of spring 1999 there were still clashes between the KLA and security forces, although these have not until now reached the intensity of the battles of spring and summer 1998."

IV: Opinion of the Bavarian Administrative Court, October 29, 1998 (Az: 22 BA 94.34252):

"The Foreign Office's status reports of May 6, June 8 and July 13, 1998, given to the plaintiffs in the summons to a verbal deliberation, do not allow the conclusion that there is group persecution of ethnic Albanians from Kosovo. Not even regional group persecution, applied to all ethnic Albanians from a specific part of Kosovo, can be observed with sufficient certainty. The violent actions of the Yugoslav military and police since February 1998 were aimed at separatist activities and are no proof of a persecution of the whole Albanian ethnic group in Kosovo or in a part of it. What was involved in the Yugoslav violent actions and excesses since February 1998 was a selective forcible action against the military underground movement (especially the KLA) and people in immediate contact with it in its areas of operation. ...A state program or persecution aimed at the whole ethnic group of Albanians exists neither now nor earlier."

V. Opinion of the Administrative Court of Baden-Württemberg, February 4, 1999 (Az: A 14 S 22276/98):

"The various reports presented to the senate all agree that the often feared humanitarian catastrophe threatening the Albanian civil population has been averted. ... This appears to be the case since the winding down of combat in connection with an agreement made with the Serbian leadership at the end of 1998 (Status Report of the Foreign Office, November 18, 1998). Since that time both the security situation and the conditions of life of the Albanian-derived population have noticeably improved. ... Specifically in the larger cities public life has since returned to relative normality (cf. on this Foreign Office, January 12, 1999 to the Administrative Court of Trier, December 28, 1998 to the Upper Administrative Court of Lüneberg and December 23, 1998 to the Administrative Court at Kassel), even though tensions between the population groups have meanwhile increased due to individual acts of violence... Single instances of excessive acts of violence against the civil population, e.g. in Racak, have, in world opinion, been laid at the feet of the Serbian side and have aroused great indignation. But the number and frequency of such excesses do not warrant the conclusion that every Albanian living in Kosovo is exposed to extreme danger to life and limb nor is everyone who returns there threatened with death and severe injury."

VI: Opinion of the Upper Administrative Court at Münster, February 24, 1999 (Az: 14 A 3840/94,A):

"There is no sufficient actual proof of a secret program, or an unspoken consensus on the Serbian side, to liquidate the Albanian people, to drive it out or otherwise to persecute it in the extreme manner presently described. ... If Serbian state power carries out its laws and in so doing necessarily puts pressure on an Albanian ethnic group which turns its back on the state and is

persecution aimed at the whole of the Albanian majority (in Kosovo).² "If moreover the (Yugoslav) state reacts to separatist strivings with consistent and harsh execution of its laws and with anti-separatist measures, and if some of those involved decide to go abroad as a result, this is still not a deliberate policy of the (Yugoslav) state aiming at ostracizing and expelling the minority; on the contrary it is directed toward keeping this people within the state federation." "Events since February and March 1998 do not evidence a persecution program based on Albanian ethnicity. The measures taken by the armed Serbian forces are in the first instance directed toward combatting the KLA and its supposed adherents and supporters."

VII: Opinion of the Upper Administrative Court at Münster, March 11, 1999 (Az: 13A 3894/94.A):

"Ethnic Albanians in Kosovo have neither been nor are now exposed to regional or countrywide group persecution in the Federal Republic of Yugoslavia." (Thesis 1)

you can send your comments to info@antifnato.org.yu

Minister de Grave

Velen zouden voor geen goud met hem willen ruilen. Frank de Grave, minister van Oorlog. Midden in de oorlog die officieel geen oorlog mag heten, van de NAVO tegen Joegoslavië, praten we met de minister over rekeningen en misrekeningen, over de gevolgen voor de Albanese Kosovaren, de stabiliteit op de Balkan en onze kijk op humanitaire interventie. "Het blijft elke keer weer een afweging welk middel je inzet in relatie tot het doel wat je wilt bereiken. Wat doe je wanneer je vermoedt dat Servische colonnes zichzelf beschermen door zich te omgeven met Albanese burgers? Al worstelend zoek je naar een goed evenwicht tussen doel en middel."

Kosovo werd door u een humanitaire operatie genoemd, terwijl de slachtoffers toch niet beschermd werden door de NAVO bombardementen. Wat verstaat u onder een humanitaire operatie?

"In tegenstelling tot Koeweit, waar heel duidelijk op de achtergrond geo-politieke en economische overwegingen een rol speelden, is de motivatie om op te treden tegen Servië heel duidelijk humanitair van aard geweest. Voor mij hoort het element van het handhaven van de internationale rechtsorde daar nadrukkelijk bij. Milosevic tastte de internationale rechtsorde aan. De geloofwaardigheid van de internationale rechtsorde is cruciaal en zorgt voor stabiliteit in de huidige wereldsamenleving."

Rek je daarmee het begrip humanitaire interventie niet heel erg op? Humanitaire interventie heeft toch geen ander doel dan het beschermen van de burgers?

"In de realiteit word je geconfronteerd met allerlei dilemma's die je in je afweging meeneemt. Allereerst moet je rekening houden met het gevaar van escalatie, het eeuwige dilemma. Je begint met een analyse van de situatie op het moment dat je ingrijpen overweegt. De eerste vraag die je je moet stellen is: 'Is de humanitaire situatie zodanig ernstig dat ingrijpen gerechtvaardigd is?' Dan loop je de kans dat je wordt geconfronteerd met het volgende dilemma vergelijkbaar met het dilemma dat de agent heeft die een gebouw moet binnenstormen om gijzelaars te bevrijden. De vraag is dan of de reactie niet erger is dan de kwaal.

De vraag die daartegenover gesteld moet worden is wat er zou gebeuren als we niets zouden doen. In Kosovo was op het moment van ingrijpen door de NAVO een campagne gaande van einische zuiveringen. De situatie was zodanig ernstig dat werd besloten om in te grijpen. Dat er vervolgens een reactie kwam die een verslechtering van de humanitaire situatie met zich meebracht was in deze omvang niet ingecalculeerd. De NAVO heeft erop gereageerd door middel van een intensivering van de militaire acties, met name gericht op datgene wat zich in Kosovo afspeelde. We moeten in alle feitelijheid vaststellen dat deze acties

tot nu toe er niet toe hebben geleid om de gruweligheden te stoppen."

Vindt een humanitaire operatie niet per definitie plaats op de grond, daar waar de slachtoffers zich bevinden? Gaat het niet veel meer om de insstelling van *safe havens* en *safe zones* en *safe corridors* teneinde burgers te beschermen?

"We waren er bij aanvang van de bombardementen van overtuigd dat grondtroepen niet nodig zouden zijn. De algemene inschatting was dat het niet te lang zou duren voordat Milosevic op de knieën gedwongen was. We hadden ook niet in de mate waarin het plaatsvond voorzien dat Milosevic zijn pijlen zou richten op hen waarom het allemaal te doen was; de slachtoffers, de Albanese Kosovaren.

We hadden wel een intensivering van de campagne tegen de UCK verwacht, maar niemand had een zuiveringsactie van zo'n grote omvang verwacht. Bovendien was de specifieke situatie zo dat er geen bereidheid was bij de Westerse democratieën om het conflict met grondtroepen te beslechten. De omvang van de eenheden, het aantal te verwachten slachtoffers aan onze kant, maar ook zaken als het risico van escalatie en de positie van de Russen zijn hierin meegenomen. Operationeel zou het neerkomen op grondactiviteiten van grote omvang, waartoe de NAVO-landen niet bereid waren."

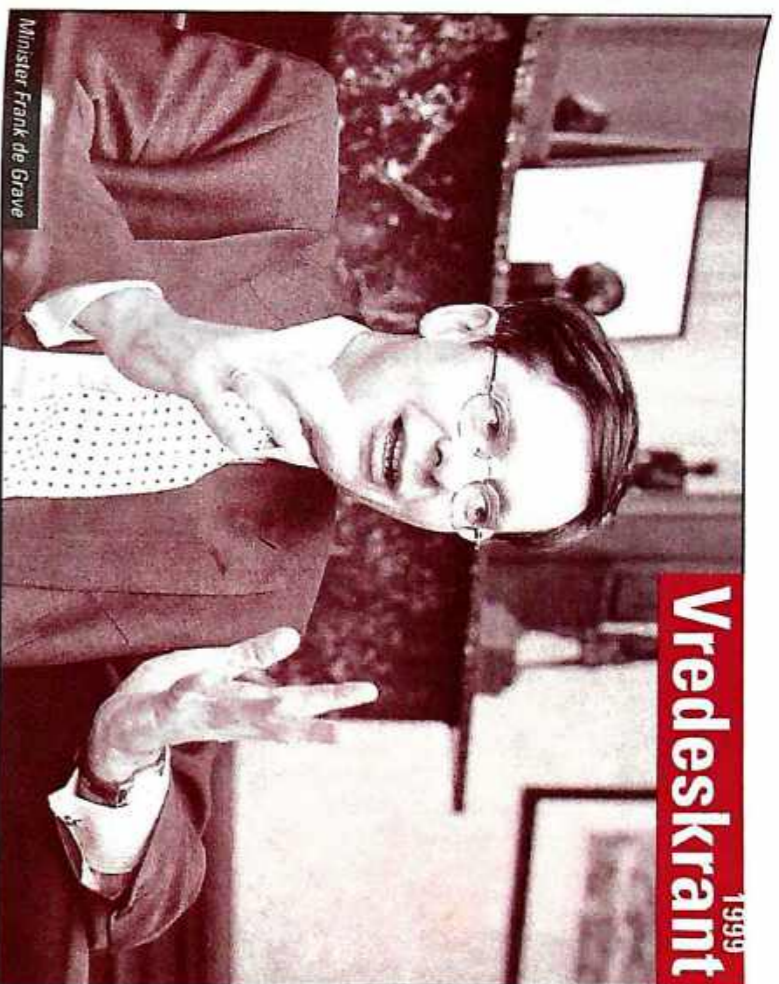
Maar er was toch wel rekening gehouden met grote vluchtelingenstromen?

"Nee, er was slechts gerekend op een beperkte vluchtelingenstroom. Op basis van de ervaringen in Bosnië werd verondersteld dat het inzetten van het luchtwapen toereikend zou zijn om Milosevic op redelijk korte termijn op de knieën te dwingen. Luchtacties zouden Milosevic duidelijk maken dat het ernst was. In Bosnië had Milosevic immers laten zien dat hij een calculerend politicus is. We wilden zijn calculatie zodanig beïnvloeden dat hij de akkoorden van Rambouillet zou accepteren.

We verwachtten dus dat het een kwestie van beperkte tijd was. Achteraf moet je vaststellen dat niemand een dergelijke gewetenloze reactie van Milosevic had kunnen voorzien. De vraag die we na Kosovo opnieuw moeten beantwoorden is: 'Hoe ga je om met iemand die afreageert op mensen die je juist probeert te beschermen? In je voorbereidingen, in je afweging, in je uiteindelijke operationele plannen.'

Was bij het opzetten van de NAVO-strategie wel rekening gehouden met een mogelijke destabilisatie van Macedonië?

"Ja, dat was ons inziens een beheersbaar probleem. De aanwezige NAVO-eenheden in Macedonië en Albanië hebben gaandeweg een tweeledig doel gekregen. Want de UNHCR heeft de hulp ingeroepen van de NAVO, toen bleek dat ze de vluchtelingenstroom niet aankon. De NAVO heeft zeer geloofwaardig geopereerd om het proces beheersbaar te houden in Macedonië en Albanië. In die landen zijn NAVO-troepen gestationeerd ter ondersteuning van de positie van de zittende

Minister Frank de Grave

1999
Vredeskrant

regeringen. Aldus werd een serieuus signaal afgegeven dat de NAVO niet zal dulden dat Macedonië wordt overgeleverd aan de nukken van Milosevic. Ik denk dat dat heel belangrijk was voor de stabiliteit in die regio. Als je als internationale gemeenschap niet bereid was geweest om dat te doen zou dat een open uitnodiging zijn geweest aan het adres van een man die de groot-Servische gedachte nastreeft."

Vervolgens ging de UCK in de vluchtelingenkampen in Albanië en Macedonië haar soldaten recruter. Zij aan zij met de NAVO werden gevechtsoperaties richting Joegoslavië uitgevoerd. Ondergroef dat niet de stabiliteit in de regio? (Stille...) "Je moet ervoor waken dat de UCK niet een staat in een staat wordt. Daarom is er in NAVO-kring ook geen bereidheid om wapens te leveren aan de UCK. Eén van de argumenten daarbij is dat dit kan bijdragen aan de instabiliteit in het gebied. De NAVO heeft de UCK overigens voor wat betreft het ontplooiën van activiteiten in Kosovo tot nu toe geen strobreed in de weg gelegd. Ik zou overigens ook niet weten hoe de NAVO de activiteiten van de UCK zou moeten stoppen die blijkbaar de instemming hadden van de Albanese regering."

Wat betekende de NAVO-actie in Kosovo voor de Nederlandse krijgsmacht?

"De huidige actie is één van de drie pijlers onder de nieuwe krijgsmacht. Deze drie pijlers zijn als volgt te omschrijven: de eerste pijler van de krijgsmacht blijft het verdedigen in NAVO-verband van het bondgenootschappelijk grondgebied. Tweede pijler van de krijgsmacht is het verdedigen van de internationale rechtsorde, samen met verschillende partners (NAVO, OVSE, VN, ad hoc-verbanden). De NAVO-actie in Joegoslavië valt hieronder. Onder de derde pijler valt alles wat te maken heeft met rechtstreekse hulp, zowel binnenlands, als in het buitenland, bijvoorbeeld dijkverzwaring en de hulp die wordt geboden aan de vluchtelingen in Albanië. De mate waarin de pijlers worden ingezet is afhankelijk van de omstandigheden. Ik vind het erg belangrijk dat de verschillende onderdelen in elkaar over kunnen lopen en dat de krijgsmacht zodanig flexibel is georganiseerd dat op basis van de

behoeften snel kan worden opgetreden. Op het moment dat de luchtoperatie in Servië heeft voldaan aan de politieke doelstellingen moet er een implementatiemacht van zo'n 25 tot 30 duizend man naar toe. Eigenlijk hebben de ervaringen in Kosovo mijn overtuiging dat ik met de Hoofdlijnennotitie op de goede lijn zat versterkt."

De acties van de NAVO in Kosovo zullen niet slecht zijn voor de publieke steun aan de krijgsmacht

"Ja, cynisch maar waar. Kosovo heeft ervoor gezorgd dat crisisoperaties geen ver-van-mijn-bed-shows meer zijn. Na Srebrenica werd vaak gezegd 'daar moeten we mee ophouden, daar hebben we geen traditie mee.' Nu steunde men over het algemeen deze NAVO-acties. Niet omdat we op korte termijn het beoogde doel hadden bereikt, maar juist vanwege de overtuigingskracht van de argumenten."

Wat verwacht u van de kerken? Een pleidooi voor humanitaire interventie?

"Ik verwacht dat er na de Kosovo-crisis een debat zal losbarsten over wat we van Kosovo kunnen leren voor de afwegingen in toekomstige crises. Over de gevaren die dergelijke acties met zich meebrengen voor diegenen waar je het nu juist voor doet. Wat is je verantwoordelijkheid in een dergelijke humanitaire crisis? Ik hoop op een belangrijke inbreng van de kerken rondom de dilemma's die hiermee samenhangen. Dat zij behulpzaam kunnen zijn bij het aangeven van ethische dimensies. Om het denken aan te scherpen, om de juiste vragen te stellen op het moment dat ze nog gesteld kunnen worden."

Tot slot. Denkt u wel eens 'was deze drinkbeker maar aan mij voorbijgegaan'?

"Ik vind de besluitvaardigheid van de Westerse democratieën zoveel malen beter dan wat er voorheen gebeurde. Vaak heeft de internationale gemeenschap erbij gestaan en ernaar gekeken. Dat betekent niet dat het besluit om NAVO-acties in Servië te starten perfect is, maar het is zoveel beter dan de andere mogelijkheid: besluiteloosheid, erbij staan en niets doen.

De NAVO had geen andere keuze."

Ment Jan Sabbe en Jaak Mulder

Het socialisme en de natie

Communisten zijn het er allemaal over eens: de

NAVO is het militaire apparaat van het imperialisme. Het dient er alleen maar toe om de westerse belangen veilig te stellen, ten koste van de arbeidersklasse in de gehele wereld. De bewijzen voor een vooropgezet plan om de Balkan te destabiliseren en de westerse belangen te versterken op de Balkan, in de landen van de ex-Sovjet-Unie en het Midden-Oosten zijn legio. Daarom moet de NAVO verdwijnen, om te beginnen uit de Balkan. Maar hoe moeten we het vraagstuk van het zelfbeschikkingsrecht op de Balkan bekijken? Een theoretische beschouwing in drie delen, vandaag deel 1.

Om deze vraag te beantwoorden is het goed om terug te grijpen op het boek van mr. A.S. de Leeuw, uit 1939, met de titel "Het socialisme en de natie". De CPN'er De Leeuw, door de Duitsers vermoord, bracht in dat boek de bolsjewistische visie op het nationaaltentvraagstuk op een eigentijdse wijze tot leven. Zijn benaderingswijze en heldere schrift-rant maken dat boek zeer lezenswaard. De bestudering van het boek is zeker aan te raden, omdat het onderwerp op dit moment uiterst actueel is en de inhoud nog altijd volledig juist. Hieronder enkele passages uit het hoofdstuk: "De Bolsjewiki en het nationale vraagstuk".

Begin citaat

Sinds het begin van de eeuw hielden de nationale vragen de voornaamste theoretici van de sociaal-democratie (toen nog *inclusief de bolsjewistische strekking, WvdK*) bezig. De reden was niet ver te zoeken: in het politieke leven zelf traden die problemen op de voorgrond.

(...) Op de Balkan waren een hele reeks van naties tot historisch en politiek leven ontwaakt. (...) ...Nationale revoluties braken uit... (...) De leiders van de Bolsjewiki kozen in deze discussie partij in een aantal geschriften, waarvan hier een drietal als de belangrijkste genoemd mogen worden. In 1913 verscheen een studie over "Het Marxisme en het nationale vraagstuk", waarin de auteur glashelder en grondig zowel de

principeel-theoretische, als de daarmee voor Rusland verbonden tactische vragen toelichtte. De schrijver was Stalin, toen reeds een van de leiders van de Russische arbeidersbeweging en de bolsjewistische partij en de meest vertrouwde onder Lenins medewerkers. (...) Het artikel verscheen onder Lenins redactie en het trok de aandacht zelfs van de 'Neue Zeit', het gezaghebbende marxistische tijdschrift van de Duitse partij, dat anders op de Russische 'fractiewisten' hooghartig placht neer te zien... In 1913 en 1914 zette Lenin de behandeling van het vraagstuk voort in twee grote polemieken: "Kritische opmerkingen over het nationale vraagstuk" en "Over het recht van de naties op zelfbeschikking". Deze drie studies kunnen als één geheel beschouwd worden; tezamen geven zij de grondslag voor het leninistische standpunt ten aanzien van de natie en haar rechten, en daarmee ook de sleutel tot wat Lenin over deze geduchte vraagstukken tijdens de oorlogsjaren geschreven heeft, maar ook voor het begrip van de nationale politiek van de Sovjet-Unie.

"Wat is de natie?" - het is de eerste vraag, die Stalin in zijn verhandeling moest stellen. - Het is duidelijk dat de natie een gemeenschap van mensen is. Doch een gemeenschap, die niet op ras- of stamverwantschap gevormd heeft; tot dezelfde natie kunnen personen van verschillende ras of afkomst behoren. Echter, een voorbijgaande formatie, een spoedig weer

uiteenvallend conglomeraat, vormt evenmin een natie - zij is een duurzame, niet een voorbijgaande gemeenschap.

Waarvoor wordt deze gemeenschap gekenmerkt? Door eenheid van taal, ongetwijfeld. Zonder een gemeenschappelijke taal kan er geen natie bestaan. Maar daarom kunnen personen, die dezelfde taal spreken, nog wel tot verschillende naties behoren, zoals de Engelsen en de Ieren, de Engelsen en de Noord-Amerikanen, of de Duitsers en de Oostenrijkers. Om een natie te vormen is ook gemeenschap van grondgebied nodig, immers "de natie vormt zich alleen als gevolg van een langdurige en regelmatige omgang, als gevolg van het samenleven van mensen van geslacht op geslacht. Maar een langdurig samenleven is niet mogelijk zonder gemeenschappelijk grondgebied."

Doch om een natie te vormen zijn ook gemeenschap van taal en grondgebied nog niet voldoende. Nodig is ook een innerlijk economisch verband, en dus gemeenschap van economisch leven.

Bij de productie voor eigen gebruik en de politieke verbroekeling, bron van eindeloze kleinnere en grotere botsingen, die bijvoorbeeld de middeleeuwen kenmerkten, is een natie in de eigenlijke zin van het woord niet mogelijk. De natie ontwikkelt zich pas met de groei van het economische leven, van de verkeerswegen en de arbeidsdeling binnen het gemeenschappelijk grondgebied.

Uit het samenleven onder deze bepaalde, voor elke natie verschillende omstandigheden van taal, grondgebied en economisch leven, ontwikkelt zich ook een eigen psychische gesteldheid - het nationale karakter, dat in de eigen aard van de nationale cultuur tot uitdrukking komt. Zo komt Stalin ten slotte tot een volledige en veelzijdige definitie: "De natie is een zich historisch gevormd hebbende, duurzame gemeenschap van taal, grondgebied, economisch leven en psychische gesteldheid, die in gemeenschap van cultuur tot uiting komt." Uit deze definitie volgt dat de natie een historisch verschijnsel is, en als zodanig onderworpen aan de wet der veranderlijkheid. Zij heeft "haar eigen geschiedenis, haar begin en haar einde."

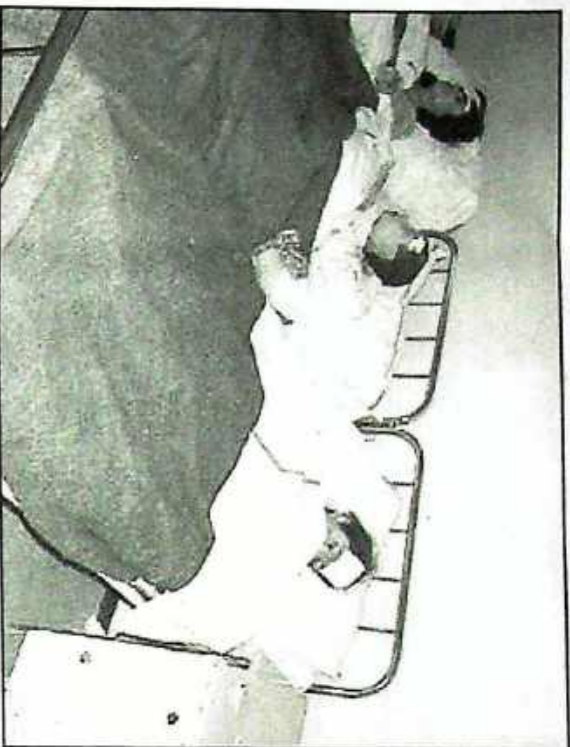
Deze definitie is ook polemisch bedoeld tegenover een andere, in marxistische kringen (toen *dertijd, WvdK*) meer gangbare, die van Otto Bauer. Hij toch, definieerde de natie als "de samenvatting van mensen, die door lotsgemeenschap tot een karaktergemeenschap zijn verbonden."

Hier wordt dus één van de kenmerken van de natie - het nationale karakter nl. - gescheiden en losgerukt van de andere kenmerken, op de grondslag waarvan het zich alleen ontwikkelen kan. "Wat is het nationale karakter anders dan de weerspiegeling van de levensverhoudingen, dan een bezinsel van indrukken, verregen uit het omringende milieu? Hoe kan men zich alleen tot het nationa-

le karakter beperken en het van de bodem, die het heeft voortgebracht, isoleren en losrukken?" Men ziet dat de geschetste opvatting het nationale karakter noch ontkent, noch kleinert. Zij verwerpt alleen de theorie, die dit psychologische element op zichzelf wil stellen, afgescheiden van de maatschappelijke omstandigheden, waaruit het gegroeid en voortgekomen is en waarvan het afhankelijk blijft.

Niet alleen is de natie een historische categorie, er is ook een bepaald tijdperk aan te wijzen, waarin de naties tot volle ontwikkeling komen. Dat is het tijdvak van het opkomende kapitalisme. "Het proces van de liquidatie van het feodalisme en de ontwikkeling van het kapitalisme is feitelijk het proces van de aaneensluiting van de mensen tot naties". De natie ontstaat, waar het opkomende kapitalisme over de feodale verbroekeling zegeviert; en in West-Europa betekent de vorming der naties in de regel ook de vorming van zelfstandige nationale staten.

In Oost-Europa ontwikkelt het kapitalisme zich veel langzamer. Daaraan beantwoordt een kenmerkende eigenschap van de politieke structuur: in het Oosten vindt men (in 1913) de 'nationaaltinten-staten' zoals Oostenrijk-Hongarije, met zijn talrijke volkeren, onder welke de Duitse en de Hongaarse de andere beheersen, en het Russische Rijk, waar de Groot-Russen het heersersvolk zijn. De natio-

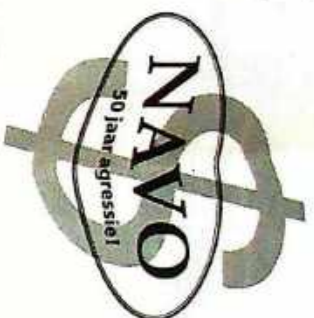
Uit de 1 mei-oproep van het Wereldvakverbond

"De grootste mensenrechtenschendingen aan het eind van deze eeuw zijn de afschuwelijke sociale gevolgen van de neoliberale economische politiek zoals die is opgelegd door het IMF en doorgevoerd door neoliberale regeringen gesteund door de transnationale monopolies. De cumulatieve effecten van deze antisociale politiek is te zien in de wereldrapporten van de VN en ILO. Eenderde van de werkers is werkloos of heeft onvoldoende werk. Massale armoede neemt toe. Meer dan een miljard mensen is niet in staat om in de eerste levensbehoeften te voorzien. Ruim 800 miljoen mensen is ondervoed en lijdt honger. Zoals altijd gebeurde in periodes van economische crises, worden er pogingen gedaan door de heersende machten om hun toevlucht te nemen in militarisme en oorlog. De veiligheid op de wereld wordt ernstig bedreigd.

Vredelievende krachten over de gehele wereld hebben de omvangrijke bombardementen op Joegoslavië door de NAVO onder leiding van de VS ten scherpste veroordeeld als een grove schending van het internationaal recht en het VN Handvest. (...) Deze bombardementen hebben de humanitaire crisis in Kosovo alleen maar verergerd en geleid tot een ongekende uitstroom van vluchtelingen. Er moeten dringend stappen worden ondernomen om deze oorlog onmiddellijk te beëindigen en de terugkeer van de vluchtelingen naar hun huizen te verzekeren. De oorlog heeft ook de economieën van de buurlanden van Joegoslavië verstoord, met name in Roemenië, Bulgarije, Griekenland en andere.

De dubbele standaard die wordt toegepast door de NAVO om haar oorlog te rechtvaardigen als een poging om een humanitaire crisis te voorkomen, wordt nu wereldwijd bevestigd door de wereldopinie. De NAVO onderneemt geen actie tegen de mensenrechtenschendingen bij haar leden en bondgenoten zoals Israël en Turkije, zoals de gewelddadige onderdrukking van de Arabische bevolking in de illegaal door Israël bezette gebieden in Palestina, de Syrische Golan-hoogvlakte en Zuid-Libanon, van de Koerdische minderheden in Turkije en andere vergelijkbare grove mensenrechtenschendingen op andere continenten."

"De fundamentele vakbondrechten en andere internationale arbeidsstandaarden worden niet gerespecteerd, met name niet door de transnationale ondernemingen en de regeringen die in hun belang handelen. Pogingen om vakbonden te organiseren worden gehinderd en

Balkan-statistieken

Statistiek 1

- Geschatte aantal mensen dat is gestorven in Irak als gevolg van door de VS geleide sancties: ruim 1.000.000
- Geschatte aantal mensen dat in Soedan in de afgelopen 15 jaar omkwam: 1.500.000
- Geschatte aantal mensen dat in Rwanda in de afgelopen vijf jaar werd gedood: 500.000
- Geschatte aantal mensen dat in Tsjetsjenië werd gedood: 80.000
- Geschatte aantal mensen dat iedere dag op de wereld sterft als gevolg aan gebrek aan water, kleding, onderdak, voedsel of medicijnen: 100.000
- Geschatte aantal mensen op de wereld dat iedere dag met honger naar bed gaat: 800.000.000
- Geschatte aantal mensen dat vorig jaar in Kosovo werd gedood: 2000

Statistiek 2

- Geschatte aantal huishoudens dat naar CNN kijkt vanwege de berichtgeving over de oorlog: 472.000

Statistiek 3

- De kosten van de B-2 bommenwerpers van de VS: \$42 miljard
- De waarde van het bruto binnenlands product van Joegoslavië: \$43 miljard
- VN-budget als percentage van het Pentagon-budget: 5%

"Het is een misdaad tegen de mensheid dat de waardevolle bronnen die kunnen worden gebruikt voor het bestrijden van armoede, het creëren van werk en verbetering voor de levensstandaard, nu worden aangewend voor oorlog en oorlogsvoorbereidingen, en voor de ontwikkeling en het gebruik van massavernietigingswapens, zoals die nu worden gebruikt tegen de bevolking van Joegoslavië, met inbegrip van de bevolking van Kosovo, en bij de voortdurende omvangrijke luchtaanvallen tegen de bevolking van Irak en andere landen. De vakbonden hebben altijd opgeroepen voor vrede en ontwapening, de verwijdering van nucleaire en andere massavernietigingswapens. De vakbonden staan erop dat alle geschillen tussen naties en volkeren met vreedzame en diplomatieke middelen worden opgelost. Zij hebben volledig de oproep van de VN ondersteund om "ontwapening voor ontwikkeling" te bevorderen, alle boy-cots en sancties op te heffen en de internationale samenwerking te bevorderen voor economische en sociale ontwikkeling, die meer banen, een betere levensstandaard en een beter leven voor iedereen kunnen verzekeren."

"Bommen kunnen geen vrede brengen"

Uit een e-mail (15-4-99)
van Nevenka Adzic uit Novi Sad, Joegoslavië:

"Dit is de vierde week van de bombardementen op mijn land.

Ze vernietigen huizen, wegen, bruggen, treinen, fabrieken en vooral mensenlevens. Onze kinderen, waaronder mijn eigen, gaan niet naar school, onze studenten zijn niet meer op hun universiteit.

Iedere nacht nemen duizenden en duizenden mensen hun kinderen naar de schuilkelders om ze zo te proberen te beschermen tegen de NAVO-bommen. Tegelijkertijd staan honderdduizenden mensen in het centrum van hun stad, op hun bruggen, in hun fabrieken, om zo een menselijk schild proberen te vormen tegen de vernietiging.

Alstublieft, probeer het te begrijpen: bommen kunnen geen vrede brengen. De NAVO probeert de bevolking in jullie landen ervan te overtuigen dat wij de Albanese in Kosovo bedreigen. De NAVO-bommen vallen op alle steden en dorpen van Kosovo, en 90 procent van de bevolking van die provincie is Albanees. Zij, tezamen met de mensen van alle andere nationaliteiten die daar leven, vluchten nu weg uit hun huizen, gaan naar Macedonië, maar ze komen ook naar Belgrado, om zo het leven van hun kinderen proberen te redden.

Gisteren doodden NAVO-raketten ruim zestig Albanese vluchtelingen, voor het merendeel vrouwen en kinderen, die (begeleid door Servische politie) terug naar hun huizen gingen in de dorpen bij Djakovica in Kosovo. We weten dat er een etnisch probleem is in Kosovo en het moet worden opgelost op een manier die bevredigend is voor alle etnische groepen die daar leven, maar bombardementen zijn niet

de manier om dat probleem op te lossen.

De NAVO ondersteunde de opvatting dat Kosovo aan de Albanese toebehoort en ze wil haar troepen daar binnen brengen. Zouden jullie buitenlandse troepen in je land toelaten, bijvoorbeeld Russische of Chinese?

Iedereen in de wereld moet weten dat na de Tweede Wereldoorlog ruim de helft van de bevolking van Kosovo Serviërs waren.

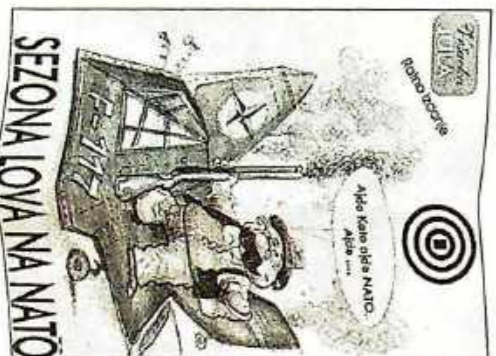
De bevolking van Servië kan Kosovo niet eenvoudigweg weggeven, hoeveel bommen er ook op ons zullen vallen. De NAVO-agressie heeft de mensen vernietigd, tot welke politieke strekking ze ook behoren, in de intentie om ons land te verdedigen tegen hen die ons willen 'straffen'. Zelfs diegenen die telkens tegen onze huidige regering stemden zijn vastbesloten om zich tegen de agressie te verweren.

Wij zijn vreedzame mensen, die onder verschillende veroveraars hebben geleefd, en wij vragen niet om iets dat ons niet toebehoort. Wij willen alleen in vrede leven, werken en onze kinderen zien opgroeien.

Ik woon in Novi Sad, de hoofdstad van de Vojvodina, een provincie waar 26 nationaliteiten, waaronder Albanese, samenleven met Serviërs. We wonen 400 km van Kosovo. Iedere nacht vallen er bommen op mijn stad. Twee bruggen over de Donau, beide voor civiel gebruik, zijn vernield, de tweede om kwart voor acht toen er mensen over liepen of reden. De derde brug, de laatste die de twee oevers met elkaar verbindt, is zwaar beschadigd (en inmiddels helemaal vernield, nvdr). Deze week viel er een bom midden in een voorstad van Novi Sad, vier mensen werden gedood. Twee van hen, een man en vrouw, waren Albanese.

Probeer je voor te stellen hoe jij je zou voelen als je iedere dag moet vrezen voor het leven van je kinderen, wachtend op de bommen die op de binnenplaats vallen omdat enkele machtige mensen in de wereld denken dat de politiek van jouw land niet is zoals hen zou behagen.

Wij haten niemand, verhef dus alsjeblieft je stem tegen deze verschrikkelijke, onmenselijke verwoesting die niet alleen mijn land bedreigt, maar de gehele beschaaftde wereld."

ische historicus
Raymond Detrez
over de saaiheid
in de homogene
staat:

staat die ruimte
aan nationale
eenaardigheden:
gens
alkan-deskundige
Raymond Detrez is dat
de enige fatsoenlijke
manier om een land te
organiseren.
In Joegoslavië ging het
lang goed – tot al die
vaderlandjes
nationalistische trekjes
kregen.

Raymond van den
Boogaard

et is wel een beetje een gebied
waarop je raakt uitgekeken",

'De Balkan verdwijnt'

Maar de idee was niet slecht: een Joegoslavische civiele staat die toch ruimte bood aan nationale eigenaardigheden. Als je mij vraagt is het zelfs de enige fatsoenlijke manier om een staat te organiseren."

In deze uiteenzetting ontbreekt de naam Slobodan Milošević, de Servische leider wiens beleid na de jongste gebeurtenissen in Kosovo steeds vaker lijkt te worden aangemerkt als de hoofdoorzaak van alle rampen die zich de afgelopen jaren in ex-Joegoslavië hebben voltrokken. „Men staart zich blind op Milošević”, zegt Detrez. „Vooral in Nederland, krijg ik de indruk, is men door Milošević welhaast geobsedeerd. Men denkt dat als hij maar weg is, alles gaat veranderen. Maar daar geloof ik niets van.

„Het is misschien goed, eens te kijken wie Milošević eigenlijk is: een ex-communistische leider die een beetje wilde hervormen en liberaliseren op de manier van Gorbatsjov. Dat wil zeggen, op zo'n manier dat de communistische partij toch nog een beetje controle hield op de zaak. Zulke leiders zijn er velen in Oost-Europa – Ion Iliescu in Roemenië bijvoorbeeld.

„Milošević was aanvankelijk ook wel succesvol: hij ging tekeer tegen wat hij de *Titovska garnitura* noemde. Ik herinner me dat er in het begin grote waardering voor hem bestond, onder hervormingsgezinde technocraten in Slovenië bijvoorbeeld. En behalve steun in de partij waren er ook in de bevolking velen die niet al te sterke hervormingen wilden: kwetsbare groepen als pensioengerechtigde bejaarden,

gaan, en dat is ook zo, maar het lijkt me wel van belang hoe dat gebeurt. Het zou het beste zijn als de protestbeweging heel breed werd, er verkiezingen kwamen en er wat meer democratische figuren aan het hoofd van Servië kwamen. Dat kan ook: tenslotte is Servië toch een soort van democratie. Alleen: als Šešelj (leider van de extreem-nationalistische partij SRS, red.) wint, dan zijn we nog verder van huis.

„Ik zie het in ieder geval somber in als Milošević verdwijnt. Hij wordt gearresteerd door iemand die uit is op de miljoenen die de Verenigde Staten daarvoor hebben uitgelopen. Als dat gebeurt, heb je zeker alle Serviërs weer tegen, wegens inmenging in binnenlandse aangelegenheden.” Het Westerse streven Montenegro los te maken van Servië kan Detrez evenmin bekoren: „Niet alleen is Montenegro op geen enkele manier een economisch levensvatbare staat, bovendien beroof je daarmee Servië van een uitgang naar zee. Wat heb je daaraan? En je weet ook zeker dat de Serviërs dat niet gaan nemen.”

In zijn *Kosovo, de uitgestelde oorlog* geeft Detrez een korte ontstaansgeschiedenis van het Albanese nationalisme in Kosovo. Daaruit wordt wel duidelijk dat de diverse groeperingen en stromingen – of ze nu pacifisten waren als de informeel gekozen president Ibrahim Rugova, of gewapende actie voorstonden als het aanvankelijk sterk marxistisch-leninistisch geïnspireerde UÇK – toch steeds op onafhankelijkheid in een nationale staat uit waren en niet op een multinationale samenleving.

Maar weer wél moeten samenleven. En creëer je een heel onstabiele staat met drie zones, die alleen maar lijkt te functioneren doordat je daar heel veel militairen stationeert.

„Dat is niet consequent. Als je dan toch hebt gekozen voor de opdeling in etnisch-homogene staten – een heel pijnlijke oplossing, maar vooruit – deel dan ook Bosnië zo op. Dan heb je een stabiele oplossing en kunnen je troepen naar huis. Zo ook in Kosovo. Je bombardeert eerst een heel land plat, omdat je als internationale gemeenschap op een gegeven moment zegt: wij gaan voor onafhankelijkheid. Goed, maar geef dan ook die onafhankelijkheid aan de Kosovaren, dan weet iedereen waar hij aan toe is en kun je naar huis.”

Natuurlijk is het opdelen van de Balkan in etnisch-homogene staten „een weerzinwekkend proces”, meent Detrez. „Je ziet dat sedert de Oudheid de volkeren van de Balkan steeds hebben geleefd in multinationale staten: het Romeinse Rijk, het Byzantijnse, het Osmaanse. Die kenden dan één dominante religie en een staatstaal. In het Osmaanse Rijk gaf men autonomie aan gemeenschappen, niet door middel van territoriale afbakening maar aan groepen: christenen, joden, moslims, noem maar op. En in die situatie bleken die volken niet zo heel veel problemen met elkaar te hebben. Die zouden eigenlijk in één grote staat moeten samenleven.”

Het is in de negentiende eeuw misgegaan op de Balkan. „Dan ontstaat het nationaal bewustzijn, de gedachte dat je je best moet doen voor je eigen natie, en dat die het best leeft in een eigen

Raymond Detrez (1948). „Er is noedelijk weinig meer op de Balkan dat me kan verrassen.” Sinds 1975 leidt hij zich bezig met dit deel van Europa dat lange tijd in het internationale leven werd veronachtzaamd. Met de oorlog in Kosovo en de eerdere fa- in wat Detrez in een boektitel *De op van Joegoslavië* heeft genoemd, md het de afgelopen tijd in het andpunt van de belangstelling.

Maar die oorlog kan Detrez niet ver- arven: „Zo'n oorlog is op zichzelf et zo interessant. Veel interessanter is manier waarop Serviërs en Albane- n eeuwenlang wél samen konden le- n, en hoe er vormen van symbiose, n syncretisme zijn ontstaan. Ortho- xie en islam zijn zo naast elkaar aan- zig op de Balkan, dat mensen in mmige perioden het onderscheid et meer wisten. Dat bestudeer ik lie- r dan het huidige spektakel.”

Als Balkan-historicus kent Detrez n gelijke in het Nederlandse taalge- ed niet, maar het was een late roe- ng. Hij is van oorsprong slavist en akte in 1975 in Bulgarije verzeild, het inst populaire land onder de studie- rzen en academische uitwisselin- n. Zo'n 25 jaar reisde hij rond op het hiereiland terwijl hij in zijn onder- oud voorzag als producer bij BRT-ra- io. „Fascinerend, al die talen en cultu- n.”

In de weinig nadrukkelijke, aarzen- de betoogtrant waarvan hij zich, zit- nd in zijn Antwerpse woning, be- ent, wil hij het min of meer doen oorkomen alsof je dan vanzelf hoogle- ar wordt. Hij is dat in elk geval ge- vorden: eerst in Leuven en daarna nog n Gent.

„Heeft zijn lichte verving met de Balkan wellicht te maken met het gege- ven dat de Balkan als smeltkroes van culturen, die Detrez bemint, in snel tempo verdwijnt ten gunste van nation- ale staten, zoals in ex-Joegoslavië? „Die Balkan verdwijnt, ja”, geeft hij toe. „Het was typerend voor de Bal- kan-cultuur dat verschillende religieu- ze gemeenschappen naast elkaar leef- den en elkaar beïnvloedden zonder dat er één homogene Balkan-cultuur ont- stond. Al die etnisch homogene staten

Foto Gert Jochems

die nu ontstaan, die zijn toch eigenlijk maar een beetje saai.”

De sloop van Joegoslavië, kortom, betreurt Detrez. „Ik vond dat de nationaliteitenkwestie in het oude Joegoslavië goed geregeld was. Natuurlijk had die federatie autoritaire trekjes. Maar alle minderheden in ex-Joegoslavië kwamen toch aan hun trekken: onderwijs in de eigen taal, uitzendingen op radio en televisie. Dat hebben de minderheden in andere landen op de Balkan niet.

„Niemand werd in Joegoslavië om zijn nationaliteit in het bestaan bedreigd, of gedwongen zijn nationale identiteit op te geven. Integendeel. Dat is in andere Balkan-landen wel even anders, in Bulgarije bijvoorbeeld waar zogenaamd geen Turken bestaan; dat zijn allemaal Bulgaren en dat soort onzin. In Griekenland van hetzelfde laken een pak. Dat was in Joegoslavië allemaal veel beter geregeld. Maar ja, het is niet dat iets goed geregeld is, dat het toch niet verkeerd kan gaan.”

Hoe verkeerd heeft Detrez tot nu toe in drie, alleszins leesbare boeken beschreven: van *Van burenrucie tot burgeroorlog* uit 1992 tot aan het dit jaar verschenen *Kosovo, de uitgestelde oorlog*. Wat heeft volgens de hooggeleerde de rampspoed in eerste aanleg teweeggebracht? Detrez: „De Joegoslavische federale structuur was gebaseerd op etniciteit. Een aantal volken – de Serviërs, de Kroaten, de Slovenen enzovoort – beschikten binnen de federatie toch over een soort vaderlandjes. Men is er niet in geslaagd een Joegoslavisch, civiel nationalisme tot stand te brengen.

„Als gevolg daarvan kreeg elk conflict meteen nationale dimensies en werd elk probleem meteen een nationaal probleem. En dan kom je in een heel merkwaardige retoriek terecht van vijanden en van uitverkoop van nationale belangen. Als men er van uit was gegaan dat in Joegoslavië alleen Joegoslaven leefden, dan zou de financiële steun van het noorden van het land aan

het zuiden van het land vermoedelijk beter geregeld zijn geweest. Maar juist omdat men steeds meer in nationale termen ging denken, werd die steun gevoeld als een offer van het ene volk aan het andere. Dat zie je trouwens ook wel in andere federale staten, zoals België.”

Fatsoenlijk

Voor zover er een ‘Joegoslavisch civiel nationalisme’ bestond was het gebaseerd op het Joegoslavische socialisme, meent Detrez. „Maar dat socialisme werkte niet, evenmin als elders in Oost-Europa. Het ging een tijdje goed, zolang het Koude Oorlog was. De Joegoslaven waren er toch maar mooi in geslaagd buiten het Sovjet-blok te blijven.

„Maar de economie functioneerde slecht en het land was natuurlijk zo corrupt als de pest. Alle pogingen tot hervorming of sanering van de economie liepen stuk op oppositie van een van de deelstaten – alle beslissingen moesten immers eenstemmig worden genomen.

„Dat is één aspect van Milošević. Verder is hij natuurlijk een politicus die de nationalistische kaart heeft gespeeld. Ik wil hem niet verdedigen, maar het moet wel gezegd dat vrijwel alle Joegoslavische politici in dit decennium de nationalistische kaart hebben gespeeld. Alleen was de Servische positie bijzonder omdat er eigenlijk in alle deelrepublieken van het oude Joegoslavië, met uitzondering van Slovenië, een krachtige Servische minderheid was. Dat betekende dat als Joegoslavië uiteen zou vallen, eenderde van alle Serviërs niet meer in een multinationale staat zou leven, maar in een nationale staat die niet de hunne was.”

Eén nationale staat

„Milošević heeft zijn best gedaan om ervoor te zorgen dat alle Serviërs in één nationale staat zouden leven, een staat op etnische basis die anderen dan als een Groot-Servië hebben beschreven. Maar dat was niet zo uitzonderlijk: zo iets wilden al die andere leiders immers ook? De legitimatie van de Sloveense staat is de redenering dat er een Sloveens volk bestaat, dat in één staat wil samenleven, Kroaten idem. Het verschil is alleen dat die twee in het hele proces hun zin hebben gekregen en de Serviërs niet. Die hebben uiteindelijk alles verloren. In het hele conflict zijn het de Serviërs die nooit, op geen enkel moment, hun zin hebben gekregen. Dat moet heel traumatisch zijn.”

Detrez denkt dat om het even welke Servische leider zo gehandeld zou hebben als Milošević. „Dat vermindert zijn schuld niet, maar geeft wel aan dat als hij weg is, er niet zo heel veel gaat veranderen. Niemand in de oppositie neemt dezer dagen ook de woorden ‘etnische zuivering’ in de mond. De Servische oppositie heeft ook geen fundamenteel andere visie op Kosovo. Natuurlijk zou het beter zijn als Milošević nu verdwijnt, dan kan Joegoslavië economisch worden gesteund.”

Detrez is geen bewonderaar van het Westerse optreden in ex-Joegoslavië. Niet van de manier waarop boven Kosovo werd ingegrepen, niet van de manier waarop men nu aan die interventie een vervolg wil geven. „Men denkt nu dat het zonder Milošević beter zou

„Te ijk me opeaaid niet gezegd dat de uCK zich gaat neerleggen bij de autonomie binnen Joegoslavië die de internationale gemeenschap in de zin heeft. En wil de internationale gemeenschap écht dat Kosovo binnen Joegoslavië blijft omdat ze, zoals Clinton, denken daarmee een multiculturele samenleving tot stand te brengen? Wat is dat voor een multiculturele samenleving waar je een enorme troepenmacht nodig hebt om te voorkomen dat ze elkaar naar de strot vliegen?”

De Serviërs hebben in dat hele conflict nooit hun zin gekregen

Het fundamentele probleem met de Westerse houding ten opzichte van ex-Joegoslavië is dat deze ‘niet consequent’ is, meent Detrez. „Kijk: ik was gewonnen voor het Joegoslavische model, de multiculturele, multinationale staat. Ik denk dat zo'n staat kan functioneren – hij heeft ook gefunctioneerd – al zijn zulke staten natuurlijk kwetsbaar. Multinationale staten worden al sinds de vorige eeuw als een beetje verdacht beschouwd.

„Maar goed: als je die gedachte opgeeft en je gaat nieuwe, nationale en etnisch homogene staten als Slovenië en Kroatië erkennen, dan heeft het ook geen zin om halverwege te stoppen. Ga dan gewoon door en deel om te beginnen Bosnië maar op in een Servische, een Kroatische en een moslimstaat. Maar heel merkwaardig: dat doet men niet. Eerst heeft men het oude Joegoslavië opgegeven: dat kon niet meer, die mensen maakten ruzie en wilden niet meer samenleven, dus we moesten nieuwe staten gaan erkennen. Oké. Vervolgens zeg je dat ze in Bosnië toch

nationale staat. Maar hoe je ook je best doet op de Balkan – je kunt zogens zo'n nationale staat afbakenen zonder nationale minderheden op zijn territorium.

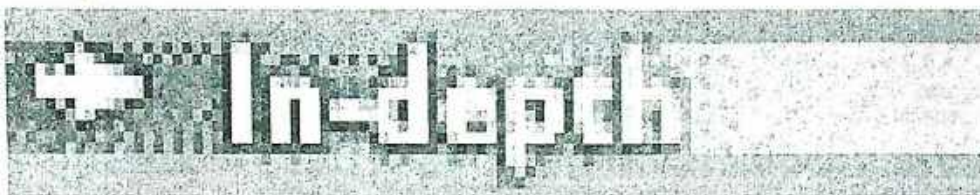
„Daar komt nog bij dat men als het wenselijk gebied van zo'n staat het liefst een middeleeuwse voorganger als model nam, en dan natuurlijk op het moment van zijn maximale territoriale expansie. Alles wat daar tussen had gelegen – het Osmaanse Rijk – moest met wortel en tak worden uitgeroeid, van Turkse leenwoorden in de taal tot en met geïslamiseerde bevolking. In Servië is men daar al in 1830 mee begonnen, in Griekenland ook. In Bulgarije verdween in 1878 de helft van de Turkse bevolking.”

Het Westerse optreden in ex-Joegoslavië – met hoog in het vaandel de multiculturele samenleving – heeft deze rampzalige ontwikkeling niet tot staan gebracht, maar eerder bevorderd, meent Detrez. En het eind is niet in zicht. „Er zijn vormen van escalatie die niet zo opvallen. In Bulgarije steunt de regering het NAVO-optreden in Kosovo, maar de bevolking is voor negentig procent pro-Servisch. In de krant daar kun je nu lezen: als onze Turkse minderheid onafhankelijkheid wil en wij vinden dat niet goed, komt de NAVO ons dan ook bombarderen? En in de Bulgars-Turkse pers: als wij ons onafhankelijk maken, komt de NAVO ons wel helpen. Er was de afgelopen tien jaren in Bulgarije een delicaat evenwicht tussen Bulgaren en Turken in Bulgarije ontstaan. Dat is nu tenietgedaan. Er hoeft maar één opruiend stukje te verschijnen en het land staat op zijn kop.”

Er is met al die troepen in Bosnië, en al die vliegtuigen boven Kosovo, eigenlijk niets opgelost, meent Detrez. „Bij zo'n immense militaire krachtsinspanning lijkt me dat een pover resultaat.”

De Nederlandstalige boeken van Raymond Detrez verschijnen bij de Vlaamse uitgeverij Hadewych/Houtekiet: 'De Balkan, van burenrucie tot burgeroorlog' (1993, uitgevocht), 'De sloop van Joegoslavië' (1997, uitgevocht) en 'Kosovo, de uitgestelde oorlog' (1999, F.32,90). Bij de Amerikaanse uitgever Scarecrow Press verscheen zijn 'Historical Dictionary of Bulgaria' (\$82).

Me 99

Onthullende documenten Ministerie van Buitenlandse Zaken Duitsland:

'in Kosovo waren geen etnische zuiveringen'

Uit interne documenten die in het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Duitsland hebben gecirculeerd blijkt dat voor de luchtoorlog tegen Joegoslavië begon er geen etnische zuiveringen in Kosovo hebben plaatsgevonden. De documenten zijn opgesteld voor verschillende Duitse overheidsinstellingen die asielaanvragen van Kosovaarse Albanese moesten beoordelen. De rapporten zijn in tegenspraak met het belangrijkste motief dat de NAVO telkenmale aanhaalt om de ingreep in de Balkan te rechtvaardigen.

De nu volgende teksten werden gepubliceerd in het Duitse dagblad 'Junge Welt' van 24 april 1999. Wij geven ze vertaald en in verkorte vorm weer.

I. 29 oktober 1998. Advies van het Gerechtshof van Beieren (Az: 22 BA 94.34252):

"Uit de rapporten van 6 mei, 8 juni en 13 juli 1998 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van groepsvervolgung van etnische Albanese in Kosovo. De gewelddadige acties van het Joegoslavische leger en de politie sinds februari 1998 waren gericht tegen separatistische activiteiten en zijn geen bewijs voor vervolgingen van de gehele groep etnische Albanese in Kosovo of in een bepaald deel ervan. De acties sinds februari 1998 zijn selectieve acties tegen een militaire ondergrondse beweging (vooral het UCK) en mensen die daar direct contact mee hebben in het operationele gebied. Van een door de staat geprogrammeerde vervolging van de gehele groep van etnische Albanese is op dit moment geen sprake noch was dit eerder het geval".

II. 6 januari 1999. Rapport van het Min. v. Buitenlandse Zaken aan het Gerechtshof te Ansbach, Beieren:

"Op dit moment zijn binnen de Federale Republiek Joegoslavië tendensen waar te nemen van naar hun dorpen terugkerende vluchtelingen. Afgezien van de deplorabele staat van de Joegoslavische economie (volgens officiële informatie van de FR Joegoslavië zijn sinds 1991 700.000 vluchtelingen uit Kroatië, Bosnië en Herzegovina in het land gehuisvest) zijn bij de teruggekeerde vluchtelingen geen gevallen bekend van chronische ondervoeding of onvoldoende medische zorg en zijn geen daklozen waargenomen. Naar vaststelling van het Ministerie van Buitenlandse Zaken hebben individuele Kosovaren van Albanese afkomst (en hun directe familie) nog steeds beperkte mogelijkheden zich te vestigen in die gedeelten van Joegoslavië waar hun landgenoten of vrienden reeds wonen en zijn deze bereid hen op te nemen en te ondersteunen."

III. 12 januari 1999. Rapport van het Min. v. Buitenlandse Zaken aan het Gerechtshof te Trier (Az: 514-516.80/3 2 426):

"Juist in Kosovo is een expliciete politiek van vervolging op grond van Albanese etniciteit niet aantoonbaar. Het Oosten van Kosovo is nog steeds niet betrokken bij een gewapend conflict. Het openbare leven in steden als Pristina, Urosevac, Gnjilan, etc. is gedurende de tijd van het conflict, gewoon doorgegaan op een relatief normale basis. De acties van de veiligheidstroepen waren niet direct gericht tegen de Albanese Kosovaren als etnisch gedefinieerde groep, maar tegen de militaire tegenstander en hun daadwerkelijke of vermoedelijke aanhangers".

IV. 15 maart 1999. Rapport van het Min. v. Buitenlandse Zaken aan het Gerechtshof te Mainz (Az: 514-516.80/33841):

"Zoals vastgelegd in het rapport van 18

november 1998, heeft het UCK zijn posities weer ingenomen na de gedeeltelijke terugtrekking van de (Servische) veiligheidstroepen in oktober 1998, zodat zij nu weer uitgestrekte gebieden binnen de conflictzone controleren. Voor het begin van het voorjaar van 1999 kwamen nog steeds gevechten voor tussen het UCK en veiligheidstroepen, maar deze zijn voornamelijk minder intensief dan de gevechten in het voorjaar en de zomer van 1998."

V. 4 februari 1999. Advies van het Gerechtshof van Baden-Württemberg (Az: A 14 S 22276/98):

"Uit de verschillende rapporten is gebleken dat de door velen gevreesde humanitaire catastrofe die de Albanese burgerbevolking zou bedreigen is afgewend. Dit blijkt het geval te zijn sinds het afnemen van de gevechten in samenhang met een overeenkomst met de Servische regering eind 1998 (Rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, 18 november 1998). Sindsdien is de veiligheids situatie en de leefsituatie van de Albanese bevolking in het gebied duidelijk verbeterd. Vooral in de grotere steden is het openbare leven weer genormaliseerd, hoewel spanningen tussen bevolkingsgroepen soms voorkomen door individuele gewelddaden. Sommige excessen van geweld tegen de burgerbevolking zoals in Racak kunnen volgens de publieke opinie worden toegeschreven aan de Serviërs. Maar het aantal en de regelmaat van zulke excessen waarborgen de conclusie niet dat iedere in Kosovo levende Albanese blootstaat aan levensgevaar of ernstige verwondingen."

VI. 24 februari 1999. Advies van het Hoogerechtshof te Münster (Az: 14 A 3840/94,A):

"Er is onvoldoende bewijs voor een geheim programma voor liquidatie van het Albanese volk, het te verjagen of op andere wijze te vervolgen. Als de Servische autoriteiten hun macht aanwenden om de wet te handhaven en daarbij noodzakelijkerwijs druk moeten uitoefenen op een Albanese-etnische groep die zich van het wettelijk gezag heeft afgewend en voor een boycot van de overheid is, is dat nog geen aanwijzing voor een geplande vervolging van deze bevolkingsgroep als geheel. De harde aanpak van de Servische overheid van separatistische uitingen is juist een aanwijzing voor het streven de Albanese binnen de Federatieve staat te houden. De maatregelen, zoals genomen door de strijdkrachten zijn in de eerste plaats gericht op het bestrijden van het

UCK en zijn aanhangers."

Onthullingen na start bombardementen

Op 8 april, twee weken na het begin van de bombardementen werd in Bonn, vanuit de hoogste beleidskringen, een document naar buiten gebracht waarin wordt gesteld dat het NAVO-hoofdkwartier en de Duitse regering openlijk liegen over de situatie in Kosovo. Hieronder geven we verkort de punten uit het document:

- De Duitse regering is bekend met de oorzaken van de vluchtelingenstroom, maar speelt op cynische wijze met het vluchtelingenprobleem om zo het beeld van deportaties en 'etnische schoonmaak' in stand te houden.
- Het Duitse leger en de NAVO beschikken niet over foto's, kennis, noch over bewijzen die een systematische deportatie van vluchtelingen door de Speciale Joegoslavische troepen, leger of politie kunnen aantonen.
- De redenen voor te vluchten, zoals geconcludeerd door het Duitse ministerie van Defensie, zijn:

1. De aanvallen van Joegoslavische soldaten en politie, gedeeltelijk geprovoceerd door UCK-troepen die Albanese gebruiken als menselijk schild. Er zijn indicaties dat plunderende Joegoslavische soldaten ter plekke worden geëxecuteerd

2. De NAVO-aanvallen en bombardementen

3. De vernietiging van waterleidingen in vrijwel alle steden in Kosovo, als gevolg van de bombardementen

4. De angst om in de vuurlinie te geraken tussen het leger en het UCK

5. De permanente verspreiding van angst en gruwelverhalen door ongeveer 100 kleine UCK, NAVO of Albanese radiopiraten die vanuit de bergen in Kosovo opereren, alsook de propaganda-uitzendingen van het UCK op radio Tirana

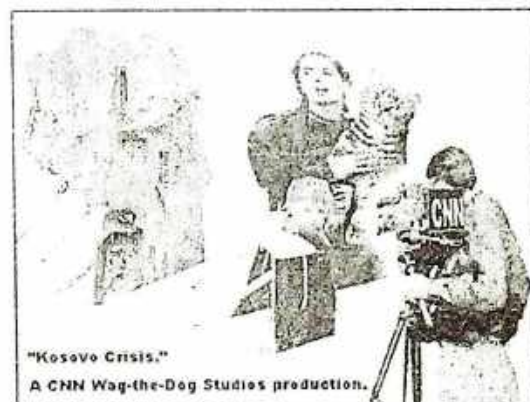
6. De gangsterbendes van de Albanese mafia die verlaten huizen leegroven

7. De multi-etnische bendes, bestaande uit gevluchte gevangenen, deserteurs van het Joegoslavische en Albanese leger, vaak in uniform van het UCK of het Joegoslavische leger, waar op zeer gemakkelijke wijze is aan te komen

De UCK-strijders, die de 'algemene mobilisatie' hebben uitgeroepen en die iedere man uit de juiste leeftijd dwingen om mee te vechten. Een ieder die weigert wordt zwaar mishandeld, moet met hoge geldbedragen over de brug komen en onder bedreiging van bloedwraak een eed afleggen tegen familie en de media te verklaren dat zij het slachtoffer zijn van Servische wandaden.

9. De proclamatie van het UCK dat de NAVO geen andere optie heeft dat te beginnen met een grondoorlog.

● Sommige krachten binnen de NAVO verwelkomen de exodus. Het Duitse leger heeft op 5 april een bericht opgevangen van het Amerikaanse ministerie van Defensie waarin enthousiast werd meegedeeld dat wanneer iedereen gevlucht is een grondoorlog mogelijk wordt.

● De Duitse regering weet dat er geen concentratiekampen zijn en dat er geen huizen zijn die gemerkt zijn met de letter S door de Serviërs. Dit, en het feit dat in geen enkel stadion in Pristina mensen worden vastgehouden, werd gerapporteerd door vertegenwoordigers van de katholieke kerk in Pristina in een direct telefoongesprek met de Duitse regering. Toch gaat Sharping door met het verspreiden van deze leugens.

● Het is de Duitse regering bekend dat Amerikaanse en Europese commerciële mediastations tot 200.000 dollar bieden voor videomateriaal over Servische misdaden, echt of vals.

● De NAVO en het Duitse leger steunen het UCK met uniformen, voedsel en instructies.

● Alle UCK commandanten staan in permanent radiocontact met de NAVO.

● NAVO-grondtroepen opereren al in Kosovo. Er zijn alleen Duitse en Amerikaanse eenheden. Hun opdracht is het markeren van de doelen. Verder functioneren NAVO-officieren als communicatiecommando's voor het UCK.

● De noodzakelijke contacten zijn gelegd toen Amerikaanse en Duitse officieren hun missie als OVSE-waarnemer misbruikten voor de NAVO-aanvallen. Het Duitse parlement is hier niet over geïnformeerd, noch het algemene publiek.

● Met de inzet van de Duitse Tornado heeft ons ministerie van Defensie bewust gekozen voor de schending van de Conventie van Genève en andere internationale wetten. Dit is het geval bij de aanvallen op militaire ziekenhuizen, alsmede de aanvallen op bruggen. Alle vervoer per schip over de Donau is onmogelijk geworden, wat een schending is van het internationaal recht.

● De Kanselier en de Minister van Buitenlandse Zaken wisten vanaf het begin dat de Joegoslavische regering nooit het bezettingsdictaat, zoals bepaald is in de artikelen 6, 8 en 10, in appendix B van het Rambouillet-document kon accepteren. Beiden begrepen heel goed dat dit het einde betekende van Joegoslavië als soevereine staat. Daarom was oorlog de enig mogelijke uitkomst.

● Experts van het ministerie van Justitie schreven de bepalingen die de NAVO het recht gaf om als een Middeleeuwse ridder in geheel Joegoslavië te kunnen opereren.

● Volgens een verklaring van de juridische adviseur van de Albanese leider Rugova in Rambouillet, Filippo di Robilant, werden de gematigde Kosovo-Albanen door de Engelse minister van Buitenlandse Zaken, Robin Cook, verzekerd dat ondertekening van het document de NAVO alleen zou toestaan om militaire objecten aan te vallen en de burgerbevolking in heel Joegoslavië zou worden beschermd.

De klemmende vraag die we ons hier moeten stellen is: wat wist en weet de Nederlandse regering?

De milieugevolgen van de NAVO-agressie

Vertaald door Karel L. van der Leeuw

Het grondgebied van de SR Joegoslavië (102.173 km² omvat 0.07% van het landoppervlak van de gezamenlijke continenten, dus 2,1% van dat van Europa en is in ecologisch, historisch en cultureel opzicht een onscheidbaar onderdeel van Europa. Alles wat er in ons land plaatsvindt heeft daarom gevolgen voor de rest van de wereld. De humanitaire en ecologische ramp die door het NAVO-ingrijpen wordt veroorzaakt heeft daarom directe schadelijke gevolgen voor de buurlanden en indirecte voor het milieu van alle landen ter wereld.

Volgens de internationale maatstaven van de IUCN en de WCMC vertegenwoordigt Joegoslavië, tezamen met de bergstreken van Bulgarije, een van de zes Europese en van de 153 wereldcentra van biologische diversiteit. Op het grondgebied van Joegoslavië zijn vrijwel alle biotopen van Europa aanwezig, of vijf van de twaalf van de gehele wereld, nog afgezien van de Adriatische Zee die deel uitmaakt van de unieke biotoop van wereldzeeën en oceanen.

Slachtoffers van de NAVO-bombardementen zijn in de eerste plaats mensen van alle nationaliteiten en leeftijden in Joegoslavië, en voorts de gehele levende natuur. Herhaaldelijk zijn de meest onschatbare natuurlijke en culturele gebieden van het land, waarvan een aantal internationale bescherming geniet, doelwit van de aanvallen geweest. Voorbeelden zijn de nationale parken Kopaonik, Fruska Gora, het Sara- en Taragebergte, de natuurparken Gmija en het Meer van Palic, het natuurreservaat Petrovaradinski Rit, de natuur- en cultuurmonumenten Gazimestan (beschermd als reservaat van de inheemse en bedreigde Kosovo pioenroos), het klooster Gracanica, de kerk van St. Nicolaas bij Kursumlija, de kloosters Zica en Pecka Patrijarsija, de beschermde landschappen van de Canyon van de Mirusa Rivier Canyon en de Ovcar-Kablar Kloof. Vele andere natuurgebieden die op de lijst stonden voor bescherming ondervonden onherstelbare schade door de NAVO-aanvallen, zoals de berggebieden van Zlatibor, Rudnik, Divcibare en Jastrebac.

Een enorme bedreiging voor menselijk leven

en gezondheid en voor de natuurlijke omgeving vormen de bombardementen op chemische industrie: de kunstmestfabriek in Pancevo, de olieraffinaderij en de petrochemische industrie in Pancevo, gelegen in de directe nabijheid van Belgrado en andere plaatsen. Chemicaliën die bij het proces volgens Sautfer-techniek worden gebruikt zijn onder meer vinylchloride, ethyleen-dichloride, ethyleen, chloorgas, zoutzuur en propyleen. Sommige gedeelten van de fabrieken werden verwoest door directe treffers, andere door secundaire explosies en brand. Na de bombardementen was de concentratie van giftige gassen in de atmosfeer meer dan 1000 maal de normale concentratie. De gaswolken bevatten verbrandingsproducten van vinylchloride, chloor, ammoniak, stikstofoxiden, olie en oliederivaten. Als gevolg van de NAVO-bombardementen werden atmosfeer, water en bodem verontreinigd en wordt menselijk leven niet slechts plaatselijk, maar op de hele Balkan en in Europa bedreigd. Bij de NAVO-aanvallen werden eveneens een aantal transformatorstations verwoest waarbij het hoogst giftige pyraleen is vrij gekomen.

Een groot aantal mensen werd tijdens de bombardementen gewond, vergiftigd of geëvacueerd. Giftige stoffen verspreiden zich over geheel Europa, hebben Polen reeds bereikt en zijn onderweg naar Finland. Afhankelijk van de weersomstandigheden kunnen ze een bedreiging vormen voor Hongarije, Griekenland en Italië, zoals nog eens werd benadrukt door vertegenwoordigers van het Russische Ministerie van Defensie. Op de Donau drijft reeds een olievlek met een lengte van 15 km en een breedte van 400 meter, die de levende wereld vernietigt en de afwateringsgebieden van de Egeïsche Zee, de Adriatische Zee en de Middellandse Zee binnendringt.

Het Europese publiek zou er zich bovendien bewust van moeten zijn, dat de vliegtuigbrandstof giftige, kankerverwekkende gassen produceert als ammoniumperchloraat, nitroglycerine, nitrocellulose, polybutadie, polyethaan, polyvinylchloride, polystyreen, loodsalicylaat, loodstearaat, methaantriet, methaan perchloraat, fluor-verbindingen, enzovoort, die de menselijke gezondheid en die van flora en bossen

Balkan Vredes Info

Eerste jaargang - 0 nummer - mei 1999 - los nummer fl. 1,50

Het eerste oorlogsslachtoffer is de waarheid

Naarmate de oorlog tegen Joegoslavië voortgaat, groeit niet alleen de weerzin tegen de allesomvattende vernietiging door de voortdurende bombardementen, maar beginnen ook meer en meer mensen zich verontrust te voelen over de gevolgen voor de vrede en stabiliteit van geheel Europa. Langzaam maar zeker groeit ook de twijfel met betrekking tot de motivatie en rechtvaardiging van het militaire ingrijpen.

In brede kring blijkt belangstelling te bestaan voor een blad dat zich richt op feitelijke informatie over de ontwikkelingen in de Balkan. Deze behoefte wordt niet in de laatste plaats ingegeven door de zeer eenzijdige en in een groot aantal gevallen onjuiste berichtgeving die de massamedia dagelijks over ons uitstorten. Daarom presenteren wij u bij deze het introductienummer van 'Balkan Vredes-Info', een uitgave van Global Reflexion/Centrum Internationale Samenwerking i.s.m. Stichting Nederland Joegoslavië. Ons doel is in te gaan op die feiten en ontwikkelingen waarvoor in de pers weinig of geen aandacht is. Door het stormachtige karakter van de ontwikkelingen zal het blad in de eerstkomende tijd nog geen vaste verschijningsdatum hebben.

Donateurs van Stichting Nederland Joegoslavië, van minimaal fl. 25,00 per jaar, ontvangen Balkan Vredes-Info automatisch. U kunt zich aanmelden als donateur door overmaking op gironummer 8242822, tnv van Stichting Nederland Joegoslavië, Amsterdam.

Niet donateurs van bovengenoemde stichting kunnen zich op Balkan Vredes-Info abonneren door overmaking van fl. 25,00 op gironummer 824553, tnv Global Reflexion/inzake abonnementen, te Amsterdam.

Mensen of comités die willen meewerken aan de verspreiding en verkoop van Balkan-Vredes-Info in hun omgeving, worden verzocht contact met ons op te nemen.

VOOR SOLIDARITEIT MET DE VOLKEREN VAN JOEGOSLAVIË

Opnieuw staat de Balkan in brand. De NAVO heeft het VN-handvest geschoffeed en de aanval geopend op Joegoslavië. Voor het eerst na de 2e Wereldoorlog wordt er oorlog gevoerd tegen een soevereine staat in Europa. De Nederlandse regering en het parlement steunen deze oorlog en zijn hierdoor medeverantwoordelijk voor de catastrofe die is ontstaan.

De voormalige Republiek Joegoslavië is sedert 1991 op systematische wijze ontmanteld. De voornaamste krachten hierachter zijn de VS en Duitsland, die de opheffing van Joegoslavië hoog op hun politieke agenda hebben geplaatst. Doel is het verkrijgen van een beslissende controle over de Balkan, om zo een greep te hebben op de gebieden daar omheen: Midden-Europa, Rusland en het Midden-Oosten. Daarom moet Joegoslavië verdwijnen en opgesplitst worden in kleine afhankelijke staten of protectoraten, onder militaire controle van de NAVO en een economische herstructurering naar de 'vrije markt', waarbij publiek eigendom overgedragen moet worden aan het internationale bedrijfsleven.

De Joegoslavische volkeren hebben een heroïsche strijd gevoerd tegen de Duitse fascist en hun Kroatische collaborateurs, wat de basis vormde voor het vreedzaam samenleven na de Tweede Wereldoorlog, in een socialistische eenheidsstaat. De ontbinding van Joegoslavië dient om ook dit definitief uit te wissen.

Hoewel politici en de media voortdurend eenzijdig de Serviërs voor het conflict verantwoordelijk stellen, kan niet langer verhuuld worden dat het in feite Bonn en Washington waren die op beslissende momenten de ontbinding van Joegoslavië geforceerd hebben. Enerzijds door het financieren en bewapenen van uiterst rechtse groeperingen die op afscheiding koersten, maar ook door direct ingrijpen. De eenzijdige erkenning van Kroatië en Slovenië door Duitsland, de Amerikaanse militaire steun aan de Kroaten bij de etnische zuivering van de Krajina en het bewapenen van de Albanese nationalisten, zijn duidelijke voorbeelden hoe van buitenaf de ontwikkelingen zijn beïnvloed. Bonn heeft het Joegoslavische huis in brand gezet en Washington gooit olie op het vuur.

Alle volken van Joegoslavië zijn daar het slachtoffer van geworden. De eens zo trotse veelvolkeren staat, waarin de verschillende groepen vreedzaam konden samenleven, wordt omgevormd tot een etnisch gescheiden reeks van staatjes. Meer dan een miljoen mensen zijn hierdoor ontheemd geraakt. Niet alleen de Kroaten, de Moslims en de Albanese, maar ook de Serviërs, hoewel de pers daar nauwelijks over bericht. Zonder hun bijdrage aan het conflict te ontkennen of te bagatelliseren, kunnen we zeggen dat zij - met NAVO-steun - systematisch zijn verdreven uit Kroatië en in Bosnië in geïsoleerde, en meest arme gebieden zijn teruggedrongen. Dit is Apartheid op z'n Westers! En de oorlog die de NAVO nu voert, betekent voor hen een strijd om als volk te overleven. De barbaarse oorlog van de NAVO moet daarom gestopt worden.

De NAVO uit de Balkan! Alle Nederlandse militairen terug!

Stichting
NEDERLAND JOEGOSLAVIË

gevestigd

Centrum Internationale Samenwerking

Sloterkade 20 - 1958 HE Amsterdam

Tel.: 020 615 1122 - Fax: 020 615 1120

E-mail: office@globalreflexion.org

De doelstellingen van Stichting Nederland Joegoslavië zijn:

- zich in te zetten voor de bevordering van vriendschap en contacten tussen Nederland en de volkeren van Joegoslavië
- zich in te zetten voor normale vreedzame relaties tussen Nederland en Joegoslavië
- bij te dragen aan eerlijke en objectieve berichtgeving
- hulp te organiseren voor de slachtoffers van de NAVO-agressie, ongeacht hun religieuze of etnische achtergrond

De NAVO agressie tegen Joegoslavië, VIJF MYTHEN

MYTHE 1: De NAVO moest de Serviërs aanvallen omdat Milosevic weigerde over Kosovo te onderhandelen.

FEITEN: De bommen vallen op alle Joegoslaven. Op Serviërs, Montenegrijnen, Albanen, Hongaren, Zigeuners en andere inwoners van de Joegoslavische Federatie. Er is nooit onderhandeld. De Joegoslavische regering kreeg een ultimatum voorgeschoteld bestaande uit drie punten: 1. Kosovo moest een autonome status krijgen; 2. De NAVO zou 30.000 man aan grondtroepen in Kosovo stationeren om deze autonomie te waarborgen; 3. Een door de NAVO geleid referendum over de afscheiding van Kosovo zou binnen drie jaar worden gehouden. Punt 1 werd door de Joegoslavische regering overgenomen. De punten 2 en 3 verworpen.

MYTHE 2: Joegoslavië is de agressor.

FEITEN: Joegoslavische soldaten, vliegtuigen of schepen hebben geen andere landen aangevallen. Het conflict in Kosovo is in de eerste plaats een interne aangelegenheid. De NAVO heeft de aanval geopend op een grondgebied dat buiten haar mandaat valt. De NAVO is dus de agressor.

MYTHE 3: De NAVO werd op humanitaire gronden tot ingrijpen gedwongen vanwege de etnische zuiveringen.

FEITEN: De VS, Duitsland en andere NAVO-landen hebben sinds 1991 een sleutelrol gespeeld bij het bewapenen van etnisch/nationalistische groeperingen in een federatieve staat waar sinds 1945 alle volkeren in vrede samenleefden. Met name de NAVO stond aan de wieg van etnische zuiveringen in Joegoslavië. Verder hebben de VS met geld en wapens regimes van landen gesteund die etnische zuiveringen toepasten: Turkije, Israël, Indonesië, Guatemala e.a.

MYTHE 4: De NAVO stelt zich ten doel de overwegend Moslim/Albanese bevolking van Kosovo te beschermen.

FEITEN: De agressie keert zich tegen alle Joegoslavische bevolkingsgroepen, inclusief de Kosovaarse Albanen. Kosovo wordt door de bombardementen vergiftigd met verarmd uranium waarvan de gevolgen nog decennia lang

merkbaar zullen zijn. Het werkelijke doel is de Balkan in kleine stukjes te breken. De Balkan is een strategisch belangrijke regio, een kruispunt van West-Europa met het olierijke Midden-Oosten en het olierijke Kaspische bekken. In slechts 5 jaar hebben de Verenigde Staten door middel van de NAVO de militaire overheersing bereikt Kroatië, Bosnië, Macedonië, Hongarije en Albanië. De Joegoslavische federatie is het enige land in de regio dat de NAVO-dominantie tracht te weerstaan en is daardoor een obstakel voor de militair-economische pretenties van de VS en West-Europa in de Balkan, het Midden-Oosten en de olierijke regio rond de Zwarte en de Kaspische zee.

MYTHE 5: De NAVO zal de oorlog stoppen zodra de Joegoslavische regering aangeeft te willen praten.

FEITEN: Al vele malen zijn diplomatieke initiatieven als onvoldoende terzijde geschoven. De NAVO intensificeert de bombardementen ondanks de vrijlating van drie Amerikaanse krijgsgevangenen en een van spionage verdachte Franse persfotograaf. Onderhandelingsvoorstellen van Rusland en Joegoslavië worden van tafel geveegd. Onderhandelingen mogen niet slagen. Nu, morgen en overmorgen zullen de bombardementen en de voorbereidingen van een grondoorlog tegen Joegoslavië doorgaan tot de vernietiging van het land is bereikt. ■

Uit het "State Department Notebook 1998 over Joegoslavië

(CIA) Servië en Montenegro

Inleiding

Actuele onderwerpen: Servië en Montenegro hebben verklaard dat zij een gezamenlijke onafhankelijke staat vormen, maar deze staat is formeel niet door de VS erkend. Volgens het standpunt van de VS is de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië opgeheven en geen van de huidige republieken wordt gezien als een voortzetting ervan.

De NAVO agressie tegen Joegoslavië, VIJF MYTHEN

MYTHE 1: De NAVO moest de Serviërs aanvallen omdat Milosevic weigerde over Kosovo te onderhandelen.

FEITEN: De bommen vallen op alle Joegoslaven. Op Serviërs, Montenegrijnen, Albanen, Hongaren, Zigeuners en andere inwoners van de Joegoslavische Federatie. Er is nooit onderhandeld. De Joegoslavische regering kreeg een ultimatum voorgeschoteld bestaande uit drie punten: 1. Kosovo moest een autonome status krijgen; 2. De NAVO zou 30.000 man aan grondtroepen in Kosovo stationeren om deze autonomie te waarborgen; 3. Een door de NAVO geleid referendum over de afscheiding van Kosovo zou binnen drie jaar worden gehouden. Punt 1 werd door de Joegoslavische regering overgenomen. De punten 2 en 3 verworpen.

MYTHE 2: Joegoslavië is de agressor.

FEITEN: Joegoslavische soldaten, vliegtuigen of schepen hebben geen andere landen aangevallen. Het conflict in Kosovo is in de eerste plaats een interne aangelegenheid. De NAVO heeft de aanval geopend op een grondgebied dat buiten haar mandaat valt. De NAVO is dus de agressor.

MYTHE 3: De NAVO werd op humanitaire gronden tot ingrijpen gedwongen vanwege de etnische zuiveringen.

FEITEN: De VS, Duitsland en andere NAVO-landen hebben sinds 1991 een sleutelrol gespeeld bij het bewapenen van etnisch/nationalistische groeperingen in een federatieve staat waar sinds 1945 alle volkeren in vrede samenleefden. Met name de NAVO stond aan de wieg van etnische zuiveringen in Joegoslavië. Verder hebben de VS met geld en wapens regimes van landen gesteund die etnische zuiveringen toepasten: Turkije, Israël, Indonesië, Guatemala e.a.

MYTHE 4: De NAVO stelt zich ten doel de overwegend Moslim/Albanese bevolking van Kosovo te beschermen.

FEITEN: De agressie keert zich tegen alle Joegoslavische bevolkingsgroepen, inclusief de Kosovaarse Albanen. Kosovo wordt door de bombardementen vergiftigd met verarmd uranium waarvan de gevolgen nog decennia lang

merkbaar zullen zijn. Het werkelijke doel is de Balkan in kleine stukjes te breken. De Balkan is een strategisch belangrijke regio, een kruispunt van West-Europa met het olierijke Midden-Oosten en het olierijke Kaspische bekken. In slechts 5 jaar hebben de Verenigde Staten door middel van de NAVO de militaire overheersing bereikt Kroatië, Bosnië, Macedonië, Hongarije en Albanië. De Joegoslavische federatie is het enige land in de regio dat de NAVO-dominantie tracht te weerstaan en is daardoor een obstakel voor de militair-economische pretenties van de VS en West-Europa in de Balkan, het Midden-Oosten en de olierijke regio rond de Zwarte en de Kaspische zee.

MYTHE 5: De NAVO zal de oorlog stoppen zodra de Joegoslavische regering aangeeft te willen praten.

FEITEN: Al vele malen zijn diplomatieke initiatieven als onvoldoende terzijde geschoven. De NAVO intensificeert de bombardementen ondanks de vrijlating van drie Amerikaanse krijgsgevangenen en een van spionage verdachte Franse persfotograaf. Onderhandelingsvoorstellen van Rusland en Joegoslavië worden van tafel geveegd. Onderhandelingen mogen niet slagen. Nu, morgen en overmorgen zullen de bombardementen en de voorbereidingen van een grondoorlog tegen Joegoslavië doorgaan tot de vernietiging van het land is bereikt. ■

Uit het "State Department Notebook 1998 over Joegoslavië

(CIA) Servië en Montenegro

Inleiding

Actuele onderwerpen: Servië en Montenegro hebben verklaard dat zij een gezamenlijke onafhankelijke staat vormen, maar deze staat is formeel niet door de VS erkend. Volgens het standpunt van de VS is de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië opgeheven en geen van de huidige republieken wordt gezien als een voortzetting ervan.

Racak, opmaat tot de NAVO-oorlog, waarheid en manipulatie

Op 15 januari van dit jaar wordt de wereld opgeschrikt door de massamoord op 45 Albanezen in het plaatsje Racak, een gehucht ongeveer 35 kilometer ten zuidwesten van Pristina. Het misdrijf zou zijn gepleegd tijdens een actie van een Joegoslavische politie-eenheid tegen een groep UCK-militairen die zich in Racak hadden verschanst. Het hoofd van de VN-waarnemingscommissie in Kosovo, de Amerikaan William Walker, beschuldigt kort na de ontdekking van het bloedbad zonder onderzoek meteen de Servische autoriteiten van deze gruwelijke daad. Berichtgeving in kranten als LE FIGARO, LE MONDE en THE GUARDIAN, wijzen echter in de richting van een in scène gezet spektakel met als doel een motief te creëren voor militair ingrijpen tegen Joegoslavië. Het is zelfs zeer aannemelijk dat Walker, het UCK en het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken bij deze onfrisse manipulatie betrokken zijn.

Dat een aantal gezaghebbende media zeer kritisch zijn, is niet zo verwonderlijk. In Roemenië bleek in 1989 een massagraf van Securitate-slachtoffers bij een ziekenhuis in Timisoara geënceneerd te zijn: lijken uit het mortuarium waren neergelegd om de pers te beïnvloeden. Later verklaarde een medewerker van het ziekenhuis dat de lijken zelfs verminkt waren voor zij werden vertoond. De gruwelijke beelden hadden hun propagandistische werking echter niet gemist. Zoals toen in Roemenië is ook in de recente geschiedenis van de Balkanoorlog getracht moordpartijen met meer of minder succes ten onrechte aan de "tegenpartij" (in dit geval de Serviërs) toe te schrijven. Hierbij kan worden gedacht aan twee terroristische aanslagen in Sarajevo en natuurlijk aan het drama in Srebrenica. Al deze voorvallen en zeker de kwestie Srebrenica verdwenen uiteindelijk in de doofpot. Een onderzoek van het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie naar het Nederlandse aandeel in de gebeurtenissen rond Srebrenica is naar wij weten nog steeds niet officieel gepubliceerd. Waakzaamheid t.a.v. voorgeschotelde 'massagraven' is daarom geboden.

Een journalist van het Franse dagblad LE FIGARO, Renaud Girard, filmde de actie van de Joegoslavische politie in Racak, evenals een

team van ASSOCIATED PRESS. A.P. was door de Joegoslavische autoriteiten uitgenodigd bij de actie in Racak op 15 januari tegen het UCK aanwezig te zijn en te filmen. De actie was gericht tegen een van kidnapping en moord beschuldigde groep Albanese separatisten. Uit de filmbekenden blijkt niets van een executie zoals door W. Walker aangegeven. Te zien is een door burgers verlaten dorp, waar de Joegoslavische politie slag levert met een UCK militie. Niets wijst op een massa-executie die tijdens deze actie volgens Walker moet zijn uitgevoerd.

De ontdekking van de lijken vindt plaats op 16 januari, een dag na de gevechten. Op dat moment is het dorp weer onder controle van het UCK, dat de aanwezige pers meteen naar de plek des onheils leidt.

LE MONDE: een reeks vragen zonder antwoorden

LE MONDE zet op 21 januari enige kanttekeningen bij het drama:

- Hoe is het mogelijk dat de Joegoslavische autoriteiten deze misdaad konden begaan terwijl zij constant onder UCK vuur lagen?
- Waarom is de slachting niet door de na de gevechten naar het dorp teruggekeerde bewoners ontdekt?
- Waarom is geen van de slachtoffers door de dorpelingen herkend?
- Waarom zijn in de omgeving van de executieplaats bijna geen patroonhulzen gevonden?

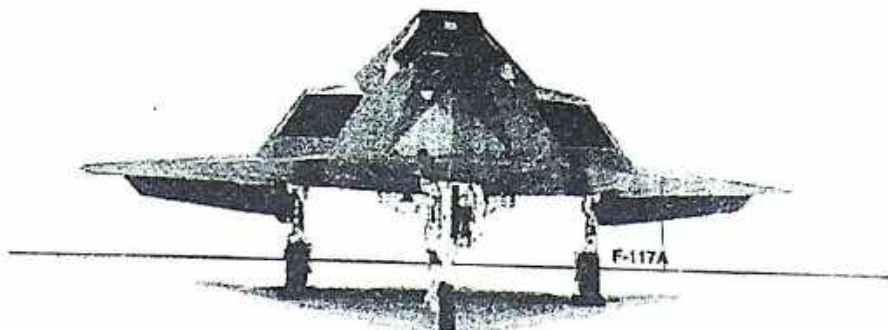
Veelzeggend is de vraag die LE MONDE aan de kanttekeningen verbindt: zijn de lichamen misschien daar neergelegd om de publieke opinie te beïnvloeden?

THE GUARDIAN: de lichamen van de slachtoffers waren verplaatst

De Britse krant THE GUARDIAN bericht over de bevinding van VN-waarnemers dat sommige lichamen van de slachtoffers "waren verslept" en over verbazing bij deze waarnemers dat bij de executieplaats geen patroonhulzen zijn gevonden. De waarnemers, zo schrijft THE GUARDIAN, hebben 15 van de in Racak gedode lichamen onderzocht en ge-

SORRY

we didn't know it was invisible

GREETINGS FROM SERBIA

"Sorry, we wisten niet dat het onzichtbaar was". De Stealth, op een Ansichtkaart uit Servië.

constateerd dat een aantal daarvan zijn verplaatst. "Wij weten niet wie hen heeft verplaatst en waarom dat is gebeurd", verklaarde een van de waarnemers. Een Britse deelnemer aan de waarnemingscommissie, Neal Strechan, vertelde dat hij officieel was uitgenodigd naar Racak te komen, waarmee hij aangaf dat de Joegoslavische autoriteiten niet hadden geprobeerd de waarnemers buiten te sluiten, zoals gesuggereerd was.

Merkwaardig is het optreden van het hoofd van de VN waarnemingscommissie, William Walker. Het Joegoslavische onderzoeksteam o.l.v. Danica Marinkovic, onderzoeksrechter bij het Gerechtshof van Pristina en de openbare aanklager Ismet Sufto kan op 15 januari haar werk niet beginnen doordat terroristen het team onder vuur nemen. De volgende dag wordt het team wederom tegengehouden, maar nu door de VN-commissie die weigert politiebeveiliging toe te laten. Pas op 18 januari kan het onderzoeksteam Racak bezoeken en bewijsmateriaal verzamelen. In samenwerking met forensische specialisten uit Finland en pathologen uit Wit-Rusland wordt begonnen met de identificatie van de slachtoffers en het vaststellen van de doodsoorzaak. Uiteindelijk wordt vastgesteld dat er geen sporen van executie aanwezig zijn. Het onderzoek is constant door de VN-commissie geobserveerd en vastgelegd op videotape.

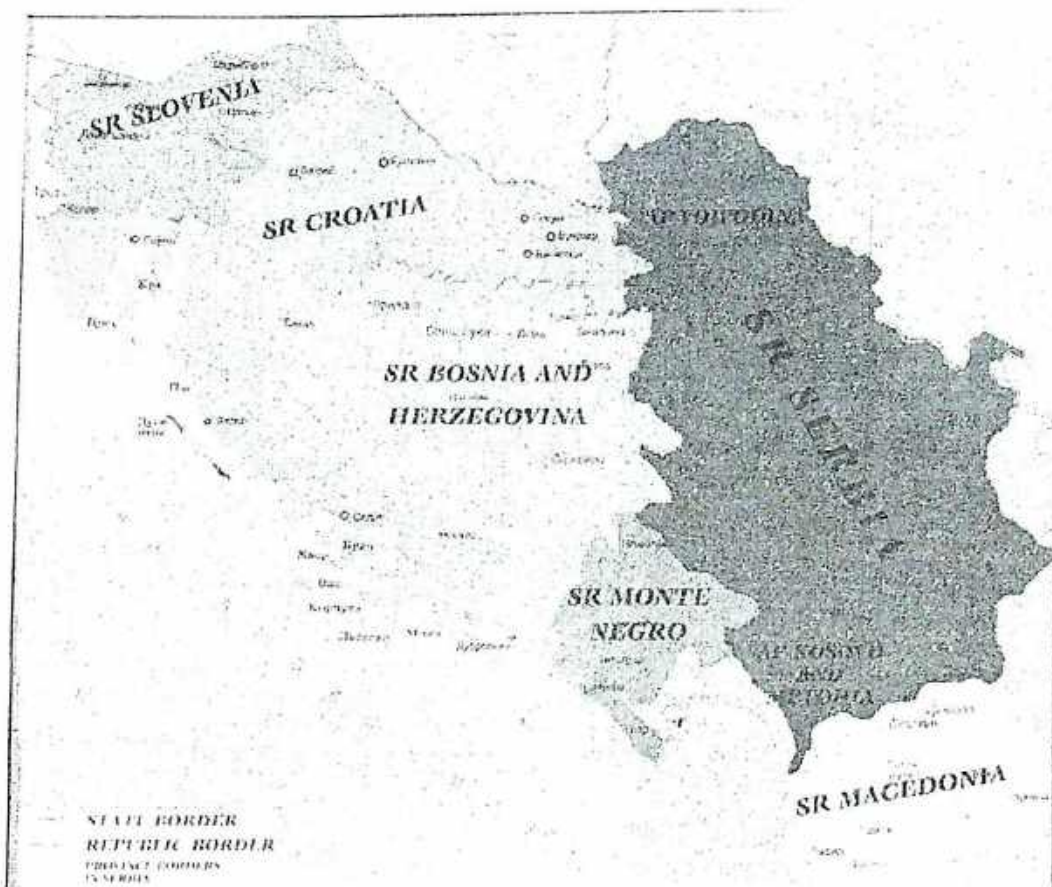
Intussen beschuldigt Walker de Joegoslavische autoriteiten herhaaldelijk van "de

moord op 45 burgers" in RACAK. Het voortdurend hinderen van het onderzoek en zijn provocerende en niet op enig onderzoek gebaseerde uitspraken, leiden tot de verklaring van de Joegoslavische federale regering dat Walker niet langer welkom is en dat hij binnen 48 uur het land dient te verlaten. Op 21 januari wordt deze beslissing onder grote internationale druk opgeschort.

THE NEW YORK TIMES: wisten de Amerikanen het al?

De NEW YORK TIMES tenslotte schrijft op 19 januari dat de Amerikaanse Minister van Buitenlandse Zaken, Madeleine Albright, op 14 januari, één dag voor de ontdekking van het bloedbad in Racak tijdens een besloten vergadering verklaarde dat "de regering zal worden geconfronteerd met een kritiek moment wat betreft Kosovo". Alsof zij voorvoelde dat een beslissende ontdekking op til was. Tijdens het gesprek complimenteerde Albright het hoofd van de VN-waarnemingscommissie, William Walker, meerdere malen. Volgens haar kon Washington kiezen uit drie opties: opgeven, doorgaan met zich "in de modder te wentelen" of over te gaan tot "beslissende actie". Zijzelf, zo vertelde zij haar collega's, gaf de voorkeur aan "strong pressure". Al de volgende dag, bij de ontdekking van het bloedbad in Racak, zou duidelijk worden welk "kritiek moment" Albright bedoelde. ■

Amerikaans-Duitse samenwerking: "ROOTS"

De Duitse parlementariër Jürgen Reents van de PDS kreeg via een lid van de "Ordensleute für den Frieden" een interessante verklaring toegespeeld van een hoge Duitse regeringsambtenaar die anoniem wenst te blijven. De ambtenaar zegt uit gewetensnood te handelen. De informatie is interessant en indien zij correct is stelt zij het NAVO optreden tegen de FR Joegoslavië in een gruwzaam licht. Zo stelt de informant bijvoorbeeld dat de Duitse regering ondanks hun veelvuldige verwijzingen naar etnische zuiveringen door de Joegoslavische autoriteiten, weet dat voor deze zuiveringen geen enkel bewijs is en dat de vluchtelingenstroom voor het grootste deel is te wijten aan de bombardementen en aan een angstpsychose, gevoed door radiozenders van de NAVO, van het UCK en door diverse Albanese zendpiraten.

Roots

In dit artikel willen wij echter ingaan op een ander deel van deze verklaring en wel op een samenwerkingsverband van de Amerikaanse en de Duitse Geheime Diensten. Omdat de verklaring anoniem is moeten wij enig voorbehoud maken, al was het alleen maar om niet het voorbeeld van de NAVO-propagandamachine na te volgen die, zoals bekend, geruchten de wereld instuurt die op zijn minst op gespannen voet staan met de waarheid. De informatie maakt gewag van een strategie die erop is gericht de huidige FR Joegoslavië uit de Balkan weg te vagen en zo de laatste weerstand tegen de politiek-economische invloed van het Westen in zuidoost Europa te vernietigen. Deze strategie komt overeen met de politiek-militaire ontwikkelingen zoals die de laatste weken zijn

waar te nemen en is ingegeven door de angst die de VS en Duitsland hebben voor een mogelijk opgaan van Joegoslavië in een federatie met Rusland en Wit-Rusland, als Jeltsin zal worden vervangen door een communistische of nationalistische leider. In het kort beoogt 'Roots' (wortels) het doorkappen van de levensaders van Joegoslavië, simpelweg door de afscheiding van Kosovo, Montenegro en de Vojvodina, zodat Servië overblijft als een machteloos doodbloedende romp zonder grondstoffen, zeehavens en voedselvoorziening.

Kosovo

Kosovo is van belang omdat daar grondstoffen voor de Joegoslavische industrie worden gevonden, zoals ijzererts en chromium, zink en cadmium. Al zou Kosovo 'slechts' autonoom worden, dan al zou het, door de supervisie die de NAVO verlangt, een klein kunstje zijn de grondstoffentoevoer naar Servië aan zeer strenge bepalingen te onderwerpen of domweg af te snijden. Een andere optie is een 'zelfstandig' Kosovo, maar de laatste tijd is in de media steeds vaker van een Kosovo onder Albanese protectoraat of zelfs over de 'Groot Albanese Gedachte' te horen. Voor dit laatste zet het UCK zich in. Het moet voor 'het armste land van Europa' (Albanië) een geruststellende gedachte zijn binnenkort wellicht over de rijke grondstoffen van Kosovo te kunnen beschikken. Dat de Verenigde Staten met een zelfstandig Kosovo of zelfs met een Groot Albanië rekening houden is niet denkbeeldig. In ieder geval zal de VS i.s.m. Duitsland deze ontwikkelingen willen sturen. Zo is het een feit dat een Texaanse ondernemer een contract heeft verworven van vijf jaar voor de bouw van een NAVO basis in Albanië.

Montenegro

Montenegro is cruciaal omdat in deze deelstaat de zeehavens Kotor en Bar liggen. Vooral Bar is van wezenlijk belang voor de olieoverslag. Het is bekend dat een deel van de NAVO-lidstaten de olietoevoer naar

Joegoslavië wil blokkeren. Het is ook bekend dat de NAVO 'een Servische staatsgreep' in Montenegro vreest. De bombardementen op het 'pro-westerse' Montenegro spreken voor zich.

Vojvodina

De Vojvodina tenslotte, is de voedselschuur van Joegoslavië. Het herhaaldelijk bombarderen van de Donau-bruggen hebben deze provincie al letterlijk van de rest van Joegoslavië afgesneden. De Vojvodina wordt bewoont door een grote Hongaarse minderheid. Het is niet denkbeeldig dat de NAVO deze Hongaren zal gebruiken als breekijzer om ook in dit deel van Joegoslavië etnische spanningen aan te wakkeren. Bekend is dat bij de bombardementen op de Vojvodina de steden met een overwegend Hongaarse bevolking worden ontzien. De Vojvodina grenst aan Hongarije, een van de jongste NAVO-landen. Uit Hongaarse regeringskringen is al de eis te horen om de Vojvodina een autonome status te geven.

Practical joke

Is de geplande vernietiging van Joegoslavië een te duistere gedachte, ontsproten aan het brein van een anonieme anti-NAVO propagandist? De huidige realiteit bewijst dat de NAVO uit is op de totale vernietiging van Joegoslavië en zich niets meer aan lijkt te trekken van de publieke opinie of van ontwikkelingen aan het diplomatieke front. Bombardementen op burgerdoelen worden steeds sneller toegegeven en schouderophalend als 'collateral damage' afgedaan. In de nacht van 2 op 3 mei zijn elektriciteitscentrales gebombardeerd, waardoor ondermeer bakkerijen geen brood meer konden produceren en de drinkwatervoorziening (een eerste levensbehoefte) werd afgesneden.

"Ze moeten beseffen dat wij het lichtknopje kunnen bedienen", was het laconieke commentaar van John Shea, de woordvoerder van de NAVO te Brussel, alsof hij een 'practical joke' vertelde. ■

**STRIKE ON
YUGOSLAVIA**

NAVO-aanvallen met verarmd uranium

NAVO-gevechtsvliegtuigen gebruiken op grote schaal raketten en granaten waarvan de punt is vervaardigd van verarmd uranium. Verarmd uranium - in Nederland in het nieuws in verband met de Bijlmerramp - heeft een grote dichtheid (1.7 maal meer dan lood) en is daarom zeer geschikt voor het bestoken van pantservoertuigen en gebouwen. Als het projectiel explodeert komen echter grote hoeveelheden radioactieve deeltjes vrij die bij inademing zeer gevaarlijk zijn voor de gezondheid. De dramatische gevolgen daarvan op de langere termijn zijn te zien in Irak, waar tijdens de Golfoorlog rond de 940.000 van deze radioactieve raketten zijn afgevuurd en waar de regio nu is vervuild met meer dan 300.000 kilo radio-actief afval.

Golfoorlogsyndroom

Vergruisd en verbrand verarmd uranium is daar de oorzaak van een groeiend aantal miskramen, misvormde baby's, kinderleukemie en andere vormen van kanker. Het meest komen deze gevallen voor in Zuid-Irak, rond de havenstad Basra, waar de meeste radio-actieve granaten zijn ingezet. Ook Amerikaanse en Engelse veteranen van de Golfoorlog, bijna 100.000 mensen, lijden aan de gevolgen van het gebruik van deze wapens. Meer en meer verschijnen berichten in de pers over moeilijk te definiëren chronische ziekten bij de veteranen en lichamelijke afwijkingen (mogelijk erfelijk) bij hun nakomelingen. De ziekteverschijnselen zijn door de medische wetenschap samengevat onder de noemer van 'Golfoorlogsyndroom'. Deze berichten tonen een opvallende gelijkheid met de klachten na de Bijlmer-ramp.

Regeringen en legerstaven van zowel de VS als het Verenigd Koninkrijk ontkennen ieder verband tussen de ziekteverschijnselen en verarmd uranium en laten zo hun eigen soldaten aan hun lot over. Zeer waarschijnlijk zijn zij beducht voor schadeclaims, voor het moreel van toekomstig in te zetten grondtroepen en natuurlijk voor de internationale publieke opinie.

Oorlogsmisdaad

John Catalinoto, woordvoerder van het 'Depleted Uranium Education Project' van het International Action Center in de Verenigde Staten, verklaarde onlangs dat het gebruik van deze wapens "een nieuwe dimensie toevoegt aan de misdaad die de NAVO begaat tegen het Joegoslavische volk, inclusief dat van Kosovo" (.....) Verarmd uranium wordt in legeringen gebruikt in granaten om ze beter in het doel te laten binnendringen. Als de granaat het doel treft verbrandt hij en komt uraniumoxyde vrij. Het giftige en radioactieve uranium is uiterst gevaarlijk bij inademing". Het gebruik van deze granaten in Joegoslavië, overigens ook al in 1995 tegen Servische woongebieden in Bosnië, zal grote delen van het land veranderen in een nucleaire woestijn. Op deze wijze zal het Joegoslavische volk, waarvan de NAVO-propaganda ons wil doen geloven dat de oorlogshandelingen juist ter hunner bescherming worden uitgevoerd, het slachtoffer zijn van een nucleaire ramp met desastreuze nawerkingen op zeer lange termijn. Gezien de kennis die nu, zeker na de Golfoorlog, over deze wapens bestaat, een oorlogsmisdaad van de eerste orde.

De vraag dringt zich op waarom de Nederlandse parlementariërs geen kamervragen hierover stellen. Weken lang is een groot gedeelte van het Nederlandse volk in de ban geweest van mogelijk verarmd uranium dat na de vliegtuigramp in de Bijlmer zou zijn zoekgeraakt. Waar blijven onze Nederlandse 'milieupartijen' nu de NAVO Europa aantoonbaar opzadelt met een nucleaire catastrofe waarvan de gevolgen met zekerheid nog tientallen jaren mens en milieu zullen aantasten? Onze volksvertegenwoordigers dienen deze milieumisdaad in zuidoost Europa op zijn minst in een kamerdebat aan de orde te stellen. ■

12-7-99

world. In many areas of the United States, Native Americans would probably qualify for their own country, too. The last time I checked the best they could show for all their demands for self rule were the native reservations, although they are acknowledged as sovereign nations for some purposes such as the running of tribal government and gambling halls.

The "cradle of the civilization" will still retain its importance in history books, the "old monasteries" can be transferred elsewhere if they are so important. But one has to wonder if Western politicians are supporting political rights of an ethnic minority just because they have been reproducing so fast? Well, in the case of Kosovo they are. Yet this is not the case of Chechnya, or other places where players are more important than Serbs. Different standards? Definitely (which should come as no surprise).

The West is now playing hard ball with the Serbs, pushing them to give Kosovo Albanians back their autonomous status. That will not suffice. Kosovo Albanians do not want to share a "multi-ethnic" state with the Serbs, that is just a pretext, the first step on the way to full independence. They want an independent ethnically homogeneous Albanian state of Kosovo which will kick the remaining Serbs out, as has happened in Croatia and by and large the parts of Bosnia controlled by Muslims and Croats. After all, Kosovo had its political autonomy from 1974 to 1989, with its schools (including universities), provincial government, and the state-run media all in Albanian language - certainly much more than any other ethnic minority had anywhere else in Europe - and yet that was not enough. In 1980 riots broke out all over Kosovo with the slogan "Kosovo Republika," demanding a status equal to that of other Yugoslav republics, with a final goal of secession.

I guess the saddest thing of all is to watch the Serbs, who are only now realizing what a tragic mistake it was to have their national interest totally sacrificed since 1945 for the good of the former Yugoslav federation. They are now losing their last piece of their country while being accused of "rabid intolerant nationalism." That accusation comes from the world media and from the very same neighbors who are cleansing Serbs from their new independent states with impunity, while the rest of the world is looking the other way. All that in the name of "greater democracy and multiculturalism." If it was so important to preserve multi-ethnic nature of Bosnia by not allowing its division and by forcing the three groups (Serbs, Croats and Muslims) to live in it together against all odds, then why was it not equally important to save the multi-ethnic Yugoslavia, in which the Serbs accounted for a mere 40 percent of the population? Instead, the old Yugoslavia was encouraged to dissolve violently, all in the name of the same high "principles."

The Prime Minister of Canada recently stated that Quebec cannot separate from Canada unilaterally, and that "all Canadians will have a say in the future of their country". Note that the same view was missing when the former Yugoslav republics were extended recognition by Canada, which gave them full support for their acts of unilateral secession. The old moral rule "don't do onto others as you would not have them do onto you" does not seem to count for much in politics.

12-7-99

Double standards in the Balkans

James Hill's Weekly, March 13, 1998
By Nesa Ilich

Nesa Ilich is a writer in Winnipeg, Manitoba

Most observers make the following points about Kosovo in their articles: "Kosovo is the cradle of Serbian civilization and the place where they lost a famous battle against the Ottoman Turks in 1389" and "About 90 percent of the population in Kosovo today is Albanian".

I can't help but think that these two arguments, while both true, seem to miss a very essential element: How and when did Kosovo become 90 percent Albanian? Obviously, the cradle of Serbian civilization must have been populated by majority Serbs at some point in time. According to the 1931 census, the population of Kosovo was 60 percent Albanian and 30 percent Serb, which is a ratio of 2 to 1. The current population ratio of 9 to 1 in favor of Albanians is therefore a much more recent phenomenon, and mainly due to the record population growth rate of Kosovo Albanians, which has been among the highest in the world since 1945.

The critical question that has not been asked yet is: Does the population imbalance give the minority political rights, such as the right to form their own country? If so, would other "civilized democratic countries" give their own minorities similar rights? Say Hispanics in California or Cuban immigrants in Florida want their own state since they already have reached more than 50 percent of the population. Would they get the independent California or Florida for the asking? I doubt it. Not to mention other minorities in many places around the

9-7-99

How and why is Europe "getting rid" of Albanians
July 09, 1999

Skoplje, July 9 (Tanjug) - European countries, Germany and Switzerland in particular, are getting rid of extra Albanians by returning them, along with the refugees, to Kosmet via Skoplje, claims today Skoplje journal "Vecer", relying on trusted police sources.

In Germany and Switzerland arrived, in last ten years, several thousands of Albanians from Kosmet, but also from other counties in the region, and many of them sojourned there under cover, doing the forbidden works.

The police of these countries is actually collecting such "illegal" and joins them to their compatriots who arrived there last spring via Macedonia by the "air bridge", hiding from the NATO bombardments, and returns them to Skoplje.

According to the Macedonian police data, Germany received about 14.000 refugees from Kosmet, and now announces to return twice this number, which is a reliable proof that this state, recently allegedly very concerned for the Albanians destiny, now is getting rid of unwanted guests.

There is a fear in Skoplje that the Germans will deliver them also the Albanians, well-known mobsters, who developed there a narcotic-business, prostitution and weapon smuggling.

Switzerland will, as it is reported, get rid itself of Albanians in the same manner, although it was very restrictive when accepting the refugees, and the similar possibility is announced by Italy, which will provide the "return tickets" for the "criminals and bullies" first.

Macedonian police remembered just now that they do not dispose with data about the Albanians who left via Skoplje to third countries, because the lists were made by the High commissariat for refugees (UNHCR).

UNHCR however claims that their data are unreliable, because the Albanians were not asked to show documents when leaving Macedonia, but trust was put in their words.

UNHCR and Macedonian police declared that they do not know how many Albanian refugees are still residing in this country. They don't know how many of them remained in the refugee camps, and even more unreliable are data how many of them are in private houses, mostly in the western part of Macedonia and in Skoplje.

After the ceasing of the NATO aggression on Yugoslavia, UNHCR and Macedonian police informed every day the public opinion about the number of refugees, returnees on Kosmet, but their data were even not similar. One day it differed for whole 80.000.

Now UNHCR and police renounced on reporting on data, admitting that they are completely lost in accounts, which was not the case when they were supposed to announce with fanfare how many Albanians, allegedly expelled, are quitting Kosmet.

"Voice of Russia," Moscow

THE BALKAN KUWAIT

Moscow - 18 May

The recent report published in the New York Times throws more light on the West's policy towards Kosovo and displays its consequences on the economic plane. It is well known that Kosovo has extensive natural resources. According to an expert opinion, published in the London "Economist" weekly, the West is interested in industrial exploitation of coal, lead, zinc, gold, silver, cobalt, nickel, chromium, polymetallic ores and various mineral deposits. Kosovo also has a good river potential.

Energy sources are of particular importance for the industrial development. Because of the current high price of oil, difficulties in the exploitation of the Caspian oil and fuel problems in the USA, West oil corporations must radically re-examine methods of prospecting and exploitation of the energy sources. In this context the peace operation in Kosovo seems welcome.

The New York Times correspondent Chris Hemis regards it was not by chance that Kosovo has attracted West's attention. Following his visit to Kosovo, Chris Hemis described this Province as the richest area of the Balkans. The fifteen-million-ton lignite reserves represent a unique opportuni-

ty for the cheap exploitation. Everything suggests that Kosovo shall soon become one of the major oil regions in Europe.

Prognoses of the Yugoslav and Western experts coincide on this matter. A few years ago Serbian experts carried out a geological investigation in the areas southward of the Sava and Danube. The Radio Yugoslavia communicated that the geologists have obtained unexpectedly favourable results. Below the thick lignite layer in Kosovo there are huge deposits of oil.

Similar data were published by the USA AMOCO oil company. The satellite photographs of that region show that Kosovo has as rich oil deposits as never before seen in the Balkans and that the first-stage exploitation might bring about even more sensational results.

The map drawn by the AMOCO experts coincides with the pattern of deployment of the KFOR US contingent in Kosovo. Following soldiers, oil prospectors might come. It is obvious that the West has come to Kosovo with serious intentions and that it shall stay there for long. Based on the experience gained in Kuwait and other Gulf countries we know that oil and American military presence always go hand in hand.

9-7-99

Political divisions among Albanians in Kosovo and Metohija
July 09, 1999

Deep divisions among Albanians in Kosovo

Pristina, July 8 (Tanjung) - Albanians in Kosovo and Metohija cannot agree who would have the leading role in the further development of the events in that Serbia's province.

Albanian politicians have divided into two major groups. One is led by the separatist leader Hashim Thaqi who declared him self Prime Minister to an "interim government" and the other by illegally elected "president" of the province Ibrahim Rugova, president of the Democratic Union in Kosovo and Metohija (DSK).

While Rugova is absent and currently somewhere in Italy or Germany, Thaqi has taken over the role of "Prime Minister" and recently assigned a cabinet counting 21 members. Among them, there are representatives of some political parties but not the Democratic Union.

Rugova recently stated he disclaimed this government since he, being "President of Kosovo", is to form the new cabinet and not Thaqi. It was unofficially learnt that DSK president could come back to Pristina soon.

KLA leader, obviously, intends to get rid of his terrorist past and become a "politician", as demanded of him from the bosses in west, with the State Department at the top. It is even possible that Thaqi would form a political party, especially since he could face the resistance in his own lines, the western diplomatic circles estimate.

Inner divisions have also occurred in the Kosovo Liberation Army (KLA). Those who have been abroad are intending to impose them selves and more often confront with the "old-timers" who advocate for the policy of a strong hand.

Deep divisions among Albanians in Kosovo and Metohija initiated comments in Tirana as well. Socialist Prime Minister Pandely Majko supports Thaqi, since Madaleine Albright does the same, and the opposition leader Sali Berisha counts on Rugova and, also self-proclaimed, Prime Minister Buyar Bukoshi who has not yet returned to the country. All of them have dreams of "Great Albania" and each of them, in his own way, intends to force him self be an official or unofficial leader of all Albanians in Balkans.

Inner divisions among Albanians in Kosovo and Metohija initiate growing concern, in America above all, since Washington is afraid it could endanger its strategic interests in the region. Madeleine Albright's advocating for peace among Albanians hasn't yet been accepted among some twenty divided, as a rule small, parties and movements.

Political confusion among Albanians in the province would last until UN administrator for Kosovo and Metohija Bernard Kuchner begins to act. Due to the non-agreeable interests, his precedent Sergio De Mello failed to form an interim council which would be active in the preparations for elections, not yet fixed in time.

BACKBONE OF EUROPEAN TRANSPORT

The third Pan-European conference of ministers for transportation held in Helsinki in 1997, agreed on nine railway, road and waterway corridors on the territory of Europe. The intention, at that time, was to leave Yugoslavia out of this transportation network. This was argued by numerous political explanations but weak transportation and unconvincing economic reason. Soon after, came the Crete conference, which adopted amendments and proposed that Corridor No. 10 be extended to railway and road transport through Yugoslavia.

However, despite the transportation logic and economic calculations, political reasons still guide Europe in its refusal to assist the construction of the part of the corridor through the FR of Yugoslavia or encourage transport on roads representing the shortest and most economic routes in this part of the European continent. Regardless of the

pressures and difficult economic conditions Yugoslavia is still, using its own funds, building and renewing the routes which have for centuries represented the fastest and most natural ways on the crossroads of the old continent. We discussed the construction of the corridor through Yugoslavia with Predrag Krkić, director of the Serbian Republic Directorate for Roads.

The Pan-European transport Corridor No. 10 which goes from Salzburg, through Ljubljana, Zagreb, Belgrade, Nis, Skoplje, Thessaloniki, with two lines - from Budapest to Novi Sad and Belgrade and from Nis through Dimitrovgrad to Sofia - is part of the network of European transportation routes, which should secure the shortest and highest quality transportation links and high capacity of traffic - explains Krkić. - The European Union has, despite that, supported the project for the construction of a bridge on the

... than the one of politics, we have undertook to repair parts of Corridor 10 for normal use, says Krkić.

Although this road is expensive and will be difficult to construct without credits, Yugoslavia two years ago completed a 71 km section, enabling transportation equal to the one on a semi-highway, with the capacity of 15 to 20 thousand vehicles per day, at maximum security. In addition, Yugoslavia has also started constructing the southern

Bulgarian border has been completed and we are thinking about granting a concession. It is possible that another concession will be given for the Nis-Dimitrovgrad section. Tender documentation is prepared and economic and transportation analysis required for inviting the tender is under way. The only thing that remains is the 70-km section through Grdelica gorge from Nis to the border with Macedonia, the construction of which has not started yet. Despite the fact that the technical

Danube, between Romania and Bulgaria with the obvious intention to bypass Yugoslavia. But, if we view the traffic and the effects of use of communications objectively, it is clear that the roads through Yugoslavia have doubtless advantage.

For these reasons Yugoslavia started working on the corridor using its own funds, points Krkic, adding that few countries in Europe at this level of development may afford that.

Numerous traffic routes in Europe have been built with the use of credits. Such funds for us do not exist, especially with respect to international loans, since Yugoslavia has been excluded from international financial courses. But for us, the North-South direction is the central transpiration and strategic line. It leads to the north and centre of Europe, as well as towards the south, Greece and Turkey. Understanding the importance of this direction of our export-import needs and in view of the expectations that sooner or later, transit transportation will be restored with normal economic calculation rather than the one of politics, we have undertook to repair parts of Corridor 10 for normal use, says Krkic.

Although this road is expensive and will be difficult to construct without credits, Yugoslavia two years ago completed a 71 km section, enabling transportation equal to the one on a semi-highway, with the capacity of 15 to 20 thousand vehicles per day, at maximum security. In addition, Yugoslavia has also started constructing the southern

section leading to the border with Macedonia. Two years ago, contractors were engaged to build a 24-km section from Pecenjevac to Grabovac. The works were also initiated on a 23-km section from the Macedonian border to Levosoj, but NATO aggression discontinued all that.

Since we are using our own funds to build, to deal with all this in a different way. Bearing in mind the importance of this road, at the end of 1999, we announced an international tender for concessions for the part of the highway from Nis to the border with Macedonia. We received three offers with mixed capital, which imply the engagement of our firms, but the decision on granting the concession has not been taken. The offers were not favourable and the requirements were higher than given in the tender. We concluded that this is unacceptable for us both in economic and transportation terms. But this does not mean that we have stopped working and construction shall continue - says Krkic.

The first five km from Nis to the Bulgarian border has been completed and we are thinking about granting a concession. It is possible that another concession will be given for the Nis-Dimitrovgrad section. Tender documentation is prepared and economic and transportation analysis required for inviting the tender is under way. The only thing that remains is the 70-km section through Grdelica gorge from Nis to the border with Macedonia, the construction of which has not started yet. Despite the fact that the technical

solution to go through the gorge has been developed the project is difficult to implement in both traffic and financial terms. Our state has recently, on the basis of a tender, granted a domestic concessionaire, the Beobanka Consortium, construction of another road from Belgrade to Novi Sad 66 km long, with the exclusion of the bridge to be constructed at Beska. The concession was given for a period of six years and the second lane from Belgrade to

Novi Sad should be done in less than two years, i.e. in 23 months. Despite objective financial difficulties and pressures seeking to isolate Yugoslavia, the state has summoned the strength required and the works were started in June - says Krkic.

The preparatory, regulative, work has already been completed. The Republic of Serbia has adopted the Law on Concessions which clearly specifies all relevant issues, from the

SHORTEST LINK BETWEEN NORTH AND SOUTH OF EUROPE

The international road E-75, which passes through Serbia and represents the transportation backbone of the Balkans and this part of Europe is one of the most important directions on the TEM (Trans European Mainroad). It stretches from the very north of Europe a place near Nordkap in Norway, to a place on the south of Greece, two points at the largest distance in Europe going from north to south (3,700 km of straight line). Furthermore, road E-75 that forms a part of Corridor 10, leading to the north, central and south Europe, passes through nine European countries, which indicates the importance of the shortest link between the European north and south not only for us but also for the entire continent. We should recall that road E-75 (crossed by E-70 in Belgrade) continues to Nis, (where it branches off to Sofia and Istanbul as E-80) and continues to Skopje and Athens.

The main importance of this road on the Yugoslav territory is, as the experts indicate, the fact that it takes the advantage of the transit function of the area in a wider international corridor. This direction has reportedly gained in importance after the changes in Eastern European countries in the late 1980s. These changes altered the picture of transportation routes between Western Europe and the Middle and Near East. If we take Hamburg as the starting point in Western Europe going towards the Middle and Near East, the road Hamburg-Berlin-Prague-Budapest, Belgrade appears to be the shortest and in terms of its geographic position the most favourable way.

Vesna Jelcic

procedure to the substantial ones defining how, when and to whom the concessions for the use of any good belonging to the state may be given. Legal regulations governing the establishment of mixed enterprises on the territory of the country have been amended, as was also the law on foreign exchange operations granting state guarantees for the transfer of money and the conditions for registration. Conditions have also been created for the incorporation of international capital.

Corridor 10 belongs in the compact European network of roads primarily in view of the traffic and economic interests - believes Krkic. Round-

about ways through Bulgaria and Romania are of a lower quality than ours. The bridge on the Danube between Romania and Bulgaria is the bottleneck. Europe is today, guided by political reasons. These can be offset by the fact that this corridor saves time and costs and provides maximum safety of transpiration. This logic is slowly starting to prevail. This is because transportation is like blood or water, it finds the shortest way, the one easiest, fastest and best. When Europe opens to us, every forwarder will look for the most favourable and cheapest road - concludes Predrag Krkic.

Dubravka Savic

van holst en steijnen

Van: "Artel" <artel@tehnicom.net>
Aan: <Undisclosed-Recipient:;>
Verzonden: dinsdag 15 oktober 2002 18:35
Onderwerp: New text on ARTEL GEOPOLITIKA- Slobodan Jarcevic: Language as a weapon of genocide

Geopolitika by ARTEL

www.artel.co.yu office@artel.co.yu

Date: 15 October 2002

Warning: If you have received this message by error or you don't want to receive our e-mails anymore, please click on office@artel.co.yu and write "unsubscribe" in the subject column.

Slobodan Jarcevic: Language as a weapon of genocide

4 March 2001 Minsk, Belarussia

Translation made for a scientific gathering of the Philosophical Faculty of the University in Pristina - The Work of *Petar Milosavljevic* and Serbistics, Kosovska Mitrovica, October 2002,

Translator Jelena Stojicevic, Belgrade, (011-662503, 064/1761555, e-mail: j_stojicevic@yahoo.com)

Introduction

Professor Petar Milosavljevic claims in his book *The Serbs and Their Language* that the philologists of the 19th and 20th centuries recognized the Serbian language merely as a dialect. It was because of their views that the Serbian people, who are the most numerous nation living in the Balkan peninsula (according to philological science), became a people without a language. Scientists have a great challenge before them to determine how it was possible that philology could come to such a conclusion without any foundation. Unfortunately, before professor Milosavljevic, no one seriously disputed this conclusion. He explains that this science succumbed to Austro-Hungarian colonial politics, which, among other things, planned to Croatize a portion of the Serbian people. This had been successfully completed with a deception planned on the Serbian language. Everything had been done in a simple way - the Croats renounced their language, and took on Serbian as their official language. Their language, the so-called Kajkav dialect, became extinct. Afterwards, the Croats changed its name and called it Croatian instead of Serbian. Professor Milosavljevic states that Serbian philologists had played a large part in this deception, as they agreed to give to the Croats their own language and cultural heritage in the name of pro-Yugoslav determination. Foreign philologists were uncritical enough and they accepted the suggestion of Croatian and (some) Serbian scientists.

Language as a weapon of genocide

The issue of the Serbian Language and the Croatian Language - Philologists represent Serbian Language and Croatian not as languages, but as dialects?

Many damages have been done to philological science, explains professor Petar Milosavljevic in the book *Serbs and Their Language* (Narodna i univerzitetska biblioteka, Pristina, 1997)

Linguistics poisoned by politics

In the prologue of his book, professor Milosavljevic solves the two-century old riddle of the Serbian language persuasively and without any dilemma. He simply concludes that the idea of Yugoslavianism and Yugoslavia was given birth to in philology, which caused this science to step back. The Serbian language was not approached in an appropriate, scientific manner, and because of this fact the Serbian cultural heritage became alienated. Also, due to this, the Anti-Serbian program was successfully implemented, culminating with the genocide over the Serbs in the Second World War, and in the 1991-1995 war.

19th century philologists, under the directives of the Austrian state, deteriorated the Serbian language to a level of a dialect - they changed its name several times and attributed it characteristics that did not pertain to it. This was done for two reasons - so that Serbian Catholics be drawn to the Croatian nation with the help of the Serbian language (under the pretense of its being Croatian), and so that the Serbian language (at the time, making believe that it was a common language) serves as an integrating factor in the formation of a state of the South Slavs. The goal was to strengthen, multiply and enlarge other nations, so that the Serbian nation becomes weaker. While suggesting that our linguistics should not be separately studied because it is poisoned by politics, the author explains the anti-Serbian language scheme in these words:

"Linguists were the only ones taking part in the debates on the Serbian language. Because of this it is natural that they approached the debates on the language solely from a linguistic point of view. The issue discussed, however, is not just a linguistic one - it is historical, political, and philological in a wider sense. This is why it cannot be solved in the boundaries of linguistics. It has to be perceived from a wider perspective". (pp. 8)

Professor Milosavljevic had no inhibition about re-examining works written by the greatest authorities in Serbian and Croatian linguistics. By using important documents, he criticized linguists for putting state and national politics before science, thus causing linguistics not to be based on scientific principles. He did not err when concluding that the debate on the Serbian language cannot take place strictly in the framework of linguistics, because this branch of philology has to cast away all that previous linguists had incorporated into it so as to rig the result. The famous agreement on the 'Serbo-Croatian' language made in Novi Sad in 1954 topped the century-old efforts made to forge Serbian. The agreement was signed by the greatest authorities in philology, among who were Ivo Andrić, author and academician; Mate Hraste, Ph.D. professor at the Zagreb University; Josif Ham, Ph.D. professor at Zagreb University; Marin Francevic, author from Zagreb; etc. The 'Agreement' had ten points, and it is enough to quote only one of them to become convinced that professor Petar Milosavljevic is right when claiming that philologists gave the Serbian language to the Croats as a present, and that they did all in their power to multiply and strengthen other nations, while weakening and diminishing their own. The first entry of the 'Agreement' is evidence of this:

"The national language of the Serbs, Croats, and Montenegrins is a common language. Thus, the literary language that emerged on the basis of it in two capital cities, Belgrade and Zagreb, is the same language, only with two different dialects - Jekavian and Ekavian". (pp. 397)

It is clear that Croatian (Kajkav) could be developed only in the surroundings of Zagreb. Prior to this, "the national language of Serbs, Croats, and Montenegrins" is mentioned in the document, in spite of the fact that the people of Croatian Zgorje and Herzegovina do not speak the same language. Nowadays it is possible to notice what we could not have noticed before. In this linguistic document we find the idea of the multiplication (creation) of different nations to the detriment of the Serbian nation (the Montenegrins were identified as a different nation as early as in 1954)!

the beginning of the forgery

19th century Croatian linguists taught ordinary people that Serbs and Croats spoke one language, and that the dialects of this language were Stokavian, Čakavian, and Kajkavian! When Vuk Karadžić died, they were persistent to claim that the reformer of the Serbian language was being indecisive about 'Stokavian dialect', later adding that it was both a Serbian and Croatian dialect. They did that so convincingly that even today, portions of the most educated layer of Serbian society agree with this unscientific definition. Professor Milosavljević uncovers this fraud from Zagreb, and draws the attention to the fact that many Serbian professors helped Croatian linguists in this, although they had declared themselves as supporters of Vuk Karadžić. In effect, they were his opponents - they forged all that Vuk Karadžić had said about the Serbian and Croatian languages. Professor Milosavljević describes the difference between the opinions expressed in the Novi Sad 'Agreement' and Karadžić's opinions:

"The language which the Serbs speak was Serbian. He separated this language from Croatian, just as other Slavists of the time did. Karadžić's arguments were simple: all Serbs, regardless of their religion, speak the same language. Dialectic differences exist within this language (Ekavian, Ijekavian, and Ikavian dialects), but this language, or 'dialect', is different from other similar dialects, such as Čakavian and Kajkavian... He never complied with the opinion that the Serbian national language was the same as the group of national dialects: Stokavian, Kajkavian, and Čakavian". (pp. 13)

Vuk Karadžić remained faithful to his attitude. He protected Serbian from Croatian expropriation. Professor Milosavljević points out that Serbs are being forced to conclude that Vuk Karadžić spoiled Serbian in some way, and that it is only a continuation of anti-Serbian endeavors. At all events, Vuk Karadžić was the most adamant defender of Serbian and he demonstrated this whenever he could. His polemic with the Croats, published in the Zagreb journal *Obzor*, testifies to this:

"My words in that article clearly prove that G.J. Misalković does not understand and falsely interprets the statements I made in my article, because I had claimed that Serbs are only those who speak Serbian, regardless of their religion and dwelling-place, whilst I did not claim that the Čakavs and Kekavs were Serbs". (pp. 150)

We can understand why this short comment by Vuk Karadžić causes trouble to those who do not acknowledge the existence of Serbian and who do not consider Serbian Catholics and Serbian Muslims to be Serbs, not to mention the bitter supporters of the idea of a non-Serbian Montenegrin nation. Professor Milosavljević notices that this is why Vuk Karadžić is the target of anti-Serbian intellectuals, even today.

Karadžić's definition of a Serbian nation that is comprised of three religions has been forgotten

Unfortunately, the dedication of Vuk Karadžić to cherish the Serbian language and to gather Serbs of all religions (Orthodox, Catholic, and Muslim) was not supported later, because Serbian intellectuals followed the opinions of the Zagreb philological school, whose most prominent representative was Vatroslav Jagić. Professor Petar Milosavljević gives evidence that most Serbian and Croatian linguists accepted and continued to consolidate his unscientific theses. This is a total turn of events happened. The Croats have stopped writing in the Kajkavian and Čakavian dialects of Croatian, and have turned to Serbian, calling it 'the Stokavian dialect of a common language of the Serbs and Croats!' The political forces in Croatia realized that 'the region where the Croats live would be extremely small if it were limited only to the Čakavian and Kajkavian dialects, and more than that - that the region where the Serbs live would be too large if it were to spread to the Stokavian region. The newly formed Illyrian movement had the intention to cluster together part of the population speaking the Stokavian dialect into the Croatian group. In the first years of Gašić's journal *Danica*, it can easily be seen how knotty the Illyrian transformation from the Kajkavian language to the Serbian language was. There were almost no Stokavians among the first Illyrians" (pp. 45)

It is normal that the Croats were faced with a difficulty because Serbian and Croatian are not the same languages, although they are both Slavic. In his 480-page book, professor Milosavljević writes about the characteristics of both languages, trying to present opinions of the greatest Slavists. In short, he mentions that similarities exist between any two Slavic languages, just like between Kajkavian and Serbian. Czech and Slovakian are a good example - no linguist could ever claim that Czech is a dialect of Slovakian, or that Slovakian is a dialect of Czech, or that these two languages are dialects of Czech-Slovakian. (The same characteristics may be found when comparing Russian and Belorussian, Macedonian and Bulgarian, Serbian and Bulgarian, etc. - but there is no mention of a Belorussian-Russian language, nor of Bulgaro-Croatian, Macedonian-Serbian, Polish-Ukrainian, Croato-Czech...) In spite of these illogical facts, Serbian and Croatian linguists placed such an unsound idea into books - and proclaimed the existence of a 'Serbo-Croatian' language".

It is strange how certain logical ambiguities regarding the definition of 'Serbo-Croatian' survived at all. Science did not have a systematic approach and yet, its achievements survived for one and a half centuries.

As it could not explain the existence of three languages: Serbo-Croatian, Croatian, and Serbian, science tried to reconcile the irreconcilable. Philologists simply deprived Serbian and Croatian of their language statuses, and called them dialects! It was in this way that the most numerous people in the Balkans, the Serbs, lost their language. It became extinct! Specialized books and schoolbooks did not mention it any more. The Serbian language became the 'Stokavian dialect' (the word 'sto' meaning 'why' in Serbian, while the Croatian equivalent is 'kaj'). The Croatian language was nominated as the 'Kajkavian dialect', so that injustice would not be done to it. Strangest of all, foreign philologists also accepted this acrobatics of ideas. They also failed to question the idea that two completely formed nations spoke in dialects, and not in perfect languages, ever since their existence. Dialects exist in all languages, in Italian, German, English, Russian, and others. But who can say to which language belong the Stokavian and Kajkavian dialects? For example, to what conclusion do we come when we imagine the 'Stokavian dialect' as a branch of Serbian? There is no conclusion. The Serbian language has no other dialect but this one! The thesis that a language has only one dialect is absurd - if only one dialect, and not several, exists in a language, then that is the only version of the language. It is incredible that linguists ignored such an important fact. Of course, after such blunders, it was easy for intellectuals to proclaim the existence of a 'Serbo-Croatian language'. No one thought that this language might actually be a mixture of two separate languages - Serbian and Croatian (or Stokavian and Kajkavian).

Basic characteristics of the Croatian language

Serbian has no traces of Croatian, and yet Croatian is a dialect of 'Serbo-Croatian'! As unreal as this statement sounds, we can notice it in the most specialized linguistic books of Serbian and Croatian philologists. They prove that professor Milosavljević was right when asserting that linguistics was influenced by politics. We can see this in the very title of the book by Asim Peća, Ph.D. - *A Survey of Serbo-Croatian Dialects* (third edition, Naucna knjiga, Belgrade, 1985). The chosen title of this book sounds as incompetent as would *A Survey of Serbian-Bulgarian dialects, A Survey of Polish-Ukrainian Dialects, A Survey of Portuguese-French dialects,...*

Page 165 of this book begins with the chapter 'The place of the Kajkav dialect among other dialects of Serbo-Croatian'. If Serbian is the official language in Croatia, Bosnia and Herzegovina, and Yugoslavia, and is mistakenly called Serbo-Croatian, how can Croatian (Kajkavian) be part of this Serbian language? The only competent listing of dialects in Mr. Peća's book would be: Ikavian, Ekavian, and ekavian. There is no place for the Kajkav dialect among them, because this language (not dialect) is very distant from the Serbian language. As Kajkavian is an entirety on its own, then it ought to be placed in the same Slavic group of languages as Slovenian - provided that we create this group based on linguistic and geographical proximity. In both cases Kajkavian (Croatian) should be placed next to Slovenian. There is no doubt about this - neither among experts nor laymen.

If the supporters of the same school to which Mr. Asim Peća belongs claim that the Croatian-Kajkav dialect is part of the Serbian language, or that it qualifies to be in the same related group with Serbian, then they ought to have explained why Slovenian does not belong to this group. Many philologists claim Kajkavian (Croatian) used to be a purely Slovenian language. It is surprising that no scientist considered Slovenian to be a part of Serbian. Nor

...as it ever determined what criteria should be satisfied lest it becomes part of Serbian. Philologists explain that Kajkavian received the honor to become part of Serbian due to gradual separation from Slovenian, but this is not a convincing argument, because Kajkavian is only slightly different from Slovenian - their separation did not occur on a large scale. Therefore, scholars should not deny the entrance of Slovenian into Serbian, after having allowed the entrance of Croatian!

Let us elucidate this vicious circle a little more. Certain philologists did try to prove that Slovenian and Croatian (Kajkavian) were one language, but they only gave Croatian the right to belong to Serbian - Slovenian was denied this right, due to unfathomable 'scholarly classifications'.

Croatian has been eradicated from Slovenian - in the name of Croatianism and Yugoslavianism

Professor Milosavljevic justly claims that the fraternization of Serbian and Croatian (and not Slovenian) took place according to the plan of the colonial strategists from Austria, and, of course, with the support of the Vatican, and Croatian politicians and scholars. The first successful deception was launched from Vienna. It was falsely claimed that Vuk Karadzic was the reformer of Serbian, and that he divided the literary language into Stokavian, Kajkavian and Čakavian! For two centuries, no scholar wondered how it was possible that Vuk Karadzic could put Kajkavian into the vast Serbian region, when neither he nor any of the Serbs living in the provinces could speak it. The truth is that Vuk Karadzic had doubts about choosing one of the three Serbian dialects - Ikavian, Jekavian, and Ekavian. Serbian has been branching beautifully into these three dialects for centuries. Orthodox, Catholic, and Muslim Serbs use all of these three dialects, and it was not an easy task to choose a standard. Also, each of these dialects belonged to the group of major world languages. In short, in order to maintain the idea that two different languages could be part of the same language, linguistics created strange deceptions about Serbian, and kept quiet about many characteristics of Croatian. All this can be noticed in the book by Asim Peca. Like Vatroslav Jagic, a Croatian linguist, and many of his 19th century contemporaries, Mr. Peca begins a scholarly polemic titled *Kajkavian dialects*, but even in its subtitle he states that he would ignore the language essence of Kajkavian. The subtitle 'The place of the Kajkavian dialect among other dialects of Serbo-Croatian', gives clear evidence of the fact that Peca gives Serbian and Croatian only the status of dialects. Let us have a look at his first sentence in *Kajkavian dialects*:

"Our linguists have often disputed the place of the Kajkav dialect in the historical development of western South-Slav language community, as well as its relation towards other two dialects of Serbo-Croatian and towards Slovenian".

Peca is obviously thinking of the Čakavian and Stokavian dialects, and considers them as dialects of the Serbo-Croatian language. However, when we uncover this 'Serbo-Croatian language' which he talks about, we realize that it has no elements of Čakavian or Kajkavian and that what is left is the Serbian language, or the Stokavian dialect as the author calls it. The above quotation is evidence of a fraud. How can Slovenian be considered a language and Serbian not? That is simply incorrect. Like other linguists, he creates the 'Serbo-Croatian language', while following this logic, he could have created a 'Serbo-Slovenian language'. He persistently speaks of the non-existent Serbo-Croatian language, he lowers Serbian and Croatian to the level of mere dialects, while Slovenian is left with an untouched language status. We should analyze the entire sentence in order to understand the 'scholarly approach' to Croatian:

"It is doubtless that Kajkavian is an equal member of the Serbo-Croatian language group; it is also clear that the Kajkavian dialect has numerous characteristics which speak for its close relations with Slovenian. The question is, however, what were these relations like before, and how old are Kajkavian dialect's relations with Slovenian?"

Here it is repeated that Croatian (Kajkavian) is only a dialect, but that there is also something new about it. It moves arbitrarily from a Slovenian dialect to a dialect of the Serbian language (or as the scholarly like to say, of 'the Serbo-Croatian language'). Mr. Peca mentions that the leading 19th and 20th century linguists agreed with this literal 'movement' of a language, or dialect, and that it was actually accepted in linguistics.

"Some researchers of the South Slav languages considered Kajkavian dialect to be part of the Slovenian language, but with time, due to historical circumstances, Kajkavian separated itself from its Slovenian matrix, and entered the orbit of Serbo-Croatian. Other Slavists, though, consider it to be a Serbo-Croatian dialect, which at a certain period of its development came to closer relations with the Slovenian language, and accepted certain characteristics, which relate it to this language".

Everything said here is unclear, although these words come from a Doctor of Philology. We do not have to be specialists to notice that Slovenian did not influence the formation of the Serbian language, through the fugitive Kajkav dialect. Scholars cannot find any proof of how Slovenian poisoned or polished Serbian, but they repeatedly try to convince us that something of the sort actually did happen. They claim that the Croatian dialect became close to Slovenian from which it borrowed certain characteristics, and then passed them on to Serbian:

"Those who considered Slovenian to be the origin of Kajkavian were Kopitar, Miklosic, V. Oblak, M. Murko, etc. Those who considered Kajkavian to be part of Serbo-Croatian were Safarik, Florinski, Reseta, V. Rozic, Polivka, Lukjasevko, M. Valjevac, T. Maretic, etc. Vatroslav Jagic himself was indecisive about this - at first, he thought the same as the first group of Slavists, but then he changed his mind".

This change of mind by Vatroslav Jagic was in accordance with the political program of Austria. The idea of making a strong Croatian state by Croatizing Serbian Catholics, and in turn using them against the Serbs and Serbian states, was given birth to in the Austrian government. Of course, Serbian Catholics could not be forced to speak the Croatian (Kajkav) dialect. They would never accept that and the process of their de-Serbianization would not succeed. But what was possible to do was to charm the indigenous Croats to learn Serbian and give up their mother-tongue, which was planned by the Austrian government and implemented by the Zagreb parliament. After a while, this language will become known as Serbo-Croatian, then as Croato-Serbian, followed by the standard Croatian language, then Serbian or Croatian, and finally, it has been called Croatian for several years now. Jagic's opinion has been changed 'on a scientific basis', and he has decided that Kajkavian is not a dialect of the Slovenian language. Professor Milosavljevic justly concludes that Jagic's linguistic work should be re-evaluated, which he suggests in the book *The System of Serbian Literature* (Pristina, Narodna i univerzitetska biblioteka, 1996):

"Political engagement is not obvious in Jagic's work. He is a philologist by profession, but his chief concern is politics, not philology. He chose and imposed pragmatical solutions in the name of Croatian national interests, which means that philology served him for political purposes". (pp. 146)

Serbian philologists take part in Croatian usurpation of the Serbian language

Professor Milosavljevic points out that deceptions regarding Serbian and Croatian could not have had success in philology had it not been for Serbian experts who supported them. They gave the Serbian language to the Croats not to put into effect the Austrian plan of a numerous Croatian nation, but in order to strengthen the state community of the South Slavs. These philologists expected that the community would protect the Serbs from future wars. If it were not for this reason, never would an expert such as the academician Aleksandar Belic sign texts that gave Serbian the status of a dialect. He presents his opinion of the 'South Slav dialects' (which is similar to that of Jagic) in a written polemic addressed to the Slovenian linguist F. Ramovis:

Although Ramovis and I agree that the contemporary Croatian Kajkav dialect belongs to the Serbo-Croatian group of languages, our opinions have slight differences. Ramovis believes that Slovenian is the basis of the contemporary Croatian Kajkav dialect, and that Slovenian had separated from other Slavic dialects ever since the beginning of the 10th century, having lived and developed alongside Čakavian and Stokavian Serbo-Croatian dialects. This makes it part of the Serbo-Croatian group of languages. I view this dialect differently. I believe that the symbiosis of Čakavian, Stokavian, and Slovenian - or better to call Slovenian a Kajkavian dialect which had broken off from other Kajkavian dialects in the 10th century, maybe even earlier - caused the creation of a special Serbo-Croatian dialect - Croatian Kajkavian. The formation of this dialect had probably taken place during constant migrations from Slovenacka to Vojna Gornica and back, in the period from 15th- 17th centuries. This dialect developed some very interesting characteristics; but in my opinion, its varieties (Zagorian, Prigorian, and East Kajkavian) still contain remains of the dialect from which it was formed".

If we analyze this text by academician Belic, we come to the conclusion that he thought, just like Peca, Jaglic, and others, that Serbo-Croatian exists, and that its dialects are Serbian (Stokavian) and Croatian (Kajkavian). However, he also claims that Kajkavian was influenced by Serbian, which caused its drifting away from Slovenian. If this were true, this sort of Kajkavian could also be called Serbo-Slovenian, Serbo-Croatian, or Serbo-Kajkavian.

Putting an end to unscientific linguistic roaming

Professor Milosavljević warns that Serbian and Croatian philologists roamed through linguistics for two centuries without scientific methodology, that we had all lost our way while reading their works. The more important the linguists, the further we were led into an unscientific wasteland. He is convinced that Serbs have to implement their interests in all spheres, including linguistics. According to this, Serbian scientists have to expose the issue of the Serbian language, which is being officially used in three states: Yugoslavia, Croatia, and Bosnia and Herzegovina. By the same token, they ought to discuss the Croatian language, which has been condemned to extinction by the Croatian state.

Professor Milosavljević's research is of exceptional value. He presented works written by the most prominent Slavists, and hopefully, his book Serbs and their Language will find a place in the library of every Serbian family.

ARTEL GEOPOLITIKA is a private, independent and non-profit web site provided by the volunteer work of a small group of enthusiasts.

If you enjoy the information that ARTEL GEOPOLITIKA is publishing, we would be grateful for any financial contribution from your part or advertising on our web site. Your help would be used for the improving of the selection of the information, its faster publishing on the site and for, what we consider the most important, the translation of the prominent information on other languages.

For contributions in Dinars: Account No. 40803-601-8-2289398

For contributions in foreign currency: ARTEL- Ekolmbanka Beograd- Foreign currency No: 27227

van holst en steijnen

Van: "Ruza" <despot@wish.net>
Aan: "Nico & Neeltje steijnen" <n.h.van.holst@freeler.nl>
Verzonden: vrijdag 18 oktober 2002 17:41
Onderwerp: Fw: [www.ANTIC.org] Press Release: Announcing The Pavelic Papers

----- Original Message -----

From: Miroslav Antic <miroslav@antic.org>
 To: 'YUGO' <Yugoland@yahooogroups.com>; 'BALKAN'
 <BalkanNews@yahooogroups.com>; 'SNN' <news@antic.org>; 'SNN-YAHOO'
 <SerbianNewsNetwork@yahooogroups.com>
 Co: NATO <ANTINATO@topica.com>; SIN <sin@antic.org>;
 <HellenicForum@yahooogroups.com>
 Sent: Monday, October 14, 2002 6:24 PM
 Subject: [www.ANTIC.org] Press Release: Announcing The Pavelic Papers

>
 > PRESS RELEASE - FOR IMMEDIATE RELEASE: October 14, 2002
 >
 > CONTACT: Cali Ruchala
 > cali@diacritica.com
 > (312) 654-0737
 >
 >
 > THE TERRORISTS THAT AMERICA EMBRACED
 >
 > Announcing PavelicPapers.com - A New Website Exposing the Ustase
 > Movement - <http://www.pavelicpapers.com>
 >
 >
 > CHICAGO -- More than fifty years ago, Ante Pavelic, head of a Nazi
 > puppet state called the Independent State of Croatia, arrived in Buenos
 > Aires, Argentina. While the rest of Hitler's Nazi henchmen were being
 > tried for crimes against humanity in Nuremberg, Pavelic and his cohorts
 > in the fascist Ustase movement -- responsible for the murder of more
 > than 30,000 Jews, 40,000 Gypsies and an estimated 500,000 Serbs --
 > escaped abroad and began planning for a new reign of terror.
 >
 > Today, owing to the efforts of a new generation of Nazi hunters, the
 > documents which tell the real story of the Ustase's miraculous survival
 > are finally being published on the Internet.
 >
 > A new Internet website, PavelicPapers.com, has been launched to publish
 > and analyze a tremendous collection of declassified intelligence
 > documents, court decisions and other materials which implicate the
 > United States government as well as the Vatican in the continued
 > existence this deadly terrorist organization. Files from the archives of
 > the CIA, the FBI and the US Army are augmented with original background
 > material, making PavelicPapers.com the most thorough resource on the
 > Ustase ever created and likely to be of equal use to scholars of the
 > Balkans or the Holocaust as well as students and readers who have never
 > heard of the Ustase before.
 >
 > "Without Vatican and intelligence agency intervention, there's no
 > question: the Ustase would have ceased to exist," says Attorney Jonathan
 > Levy. Levy has been instrumental in fighting bureaucratic red tape to
 > find out the truth about the Ustase's survival, through multiple Freedom
 > of Information Act requests and lawsuits against the Army, the CIA and
 > the Vatican Bank, which is alleged to be responsible for the laundering
 > of millions of dollars worth of gold looted from Ustase victims.
 >
 > The Ustase was formed by Ante Pavelic in the early 1930s in Vienna,
 > Austria. After Hitler's invasion of Yugoslavia in April, 1941, Pavelic
 > and his Ustase were placed at the head of a Nazi satellite called the
 > Independent State of Croatia. Within weeks, a massive bloodletting began
 > as Ustase fanatics descended on Serbian villages, slaughtering the
 > inhabitants by the most bestial means imaginable -- using knives, clubs,
 > axes and even chainsaws. Concentration camps for Jews, Serbs and Gypsies
 > run by the Ustase, such as Jasenovac, were exceedingly brutal, shocking
 > even hardened German officers.

> After his arrival in Argentina, Pavelic was able to rebuild the Ustase
> – now enrolled as part of an American anti-Communist crusade – with
> cells in countries as far-flung as Australia and West Germany. All told,
> the Ustase have been responsible for more than a hundred terrorist
> attacks since 1945, including the bombing one airliner and hijacking two
> others, the murder and extortion of dozens of Croatian-Americans and the
> bombing of dozens of public buildings and monuments, including the
> Statue of Liberty.

> PavelicPapers.com was created by Cali Ruchala, a 27 year old publisher,
> as a robust clearinghouse for documentation on the Ustase. "I was
> appalled by the lack of information that's out there, even in studies of
> the Holocaust," he says. "This is a terrorist movement that has lasted
> for more than seventy years – longer than the PLO, Hamas, and al-Qaeda
> combined."

> Governments and individuals have tried to keep these documents
> suppressed for years, Ruchala says, and for good reason. "Their
> involvement with the Ustase is a textbook case of what the intelligence
> community calls
> 'blowback': a gang of thugs that American intelligence recruited to
> fight the Soviets, but who went on to kill other Americans instead."

> PavelicPapers.com is being published without institutional support for
> the time being. "My primary goal is simply to get the information out
> there," Ruchala says. "We should not subject the victims of the Ustase
> to the indignity of being forgotten as well."

> ---
>
> TITLE: The Pavelic Papers
>
> SUBJECT: A clearinghouse for documents about the fascist Ustase
> Movement, from 1930 to 1990
>
> URL: <http://www.pavelicpapers.com>
>
> CONTACT: Cali Ruchala, cali@diacritica.com

>
>
> Serbian News Network - SNN

> news@antic.org

> <http://www.antic.org/>

Outgoing mail is certified Virus Free.
Checked by AVG anti-virus system (<http://www.grisoft.com>).
Version: 6.0.394 / Virus Database: 224 - Release Date: 3.10.02

Sagittarius

Van: "Ian Johnson" <i-johnson@lineone.net>
Aan: <Undisclosed-Recipient:>
Verzonden: zaterdag 11 oktober 2003 3:00
Onderwerp: CDSM:Fw: SECRET WAR: US and EU INTERVENTION IN

SECRET WAR: US and EU INTERVENTION IN YUGOSLAVIA

http://www.artel.co.yu/en/izbor/yu_kriza/2003-10-02.html

<http://www3.sympatico.ca/sr.gowans/elich1.html>

What's Left

November 8, 2002

By Gregory Elich

For one long decade, the West waged a fierce campaign to subjugate Yugoslavia. Every means was utilized: support for violent secessionists, the imposition of severe sanctions, a 78-day bombardment, followed by forcible occupation of the region of Kosovo. The Yugoslav Federation withstood it all, but it was Western covert operations that finally brought disaster.

In November 1998, President Clinton launched a plan for the overthrow of the government of Yugoslavia. The initial emphasis of the plan centered on supporting secessionist forces in Montenegro and the right-wing opposition in Serbia. (1) Several months later, while NATO bombs fell on Yugoslavia, Clinton signed a secret paper instructing the CIA to topple the Yugoslav government. The plan called for the CIA to secretly fund opposition groups and the recruitment of moles in the Yugoslav government and military. (2) The effort to recruit moles in the police and army eventually yielded fruit nearly two years later, when renegade policemen aided the mob assault on the Federal Parliament.

There were several components to the plan, and assassination was a key element in the Western arsenal. On July 8, 1999, U.S. and British officials revealed that commando teams were training snatch operations to seize alleged war criminals and Yugoslav President Slobodan Milosevic.

As an encouragement to mercenaries, the U.S. State Department also announced a \$5 million bounty for President Milosevic. (3)

Several Yugoslav government officials and prominent individuals, including Defense Minister Pavle Bulatovic, were gunned down. Most of those crimes remained unsolved, as the assassins managed to escape.

Goran Zugic, security advisor to secessionist Montenegrin President Milo Djukanovic, was murdered late on May 31, 2000. The assassin escaped, allowing Western leaders to place blame on President Milosevic. Coming just one week before crucial local elections in Montenegro, forces opposing President Milosevic stood to gain from the murder, as the effect would tend to sway undecided voters in favor of secessionist parties. A few days after the assassination, Yugoslav Minister of Information Goran Matic held a press conference, at which he accused the CIA of complicity in the murder. Matic played a taped recording of two telephone conversations between head of the U.S. mission in Dubrovnik Sean Burns, U.S. State Department official James Swaggert, Gabriel Escobar of the U.S. economic group in Montenegro and Paul Davies of the U.S. Agency for International Development. Excerpts of the conversations, recorded 20

minutes after the assassination and again three hours later, included comments such as, "It was professional," and "Mission accomplished." (4) The first publicly known Western plan to assassinate President Milosevic was drafted in 1992. Richard Tomlinson, a former British MI6 employee, later disclosed the plan. His task as an MI6 agent was to carry out undercover operations in Eastern Europe while posing as a businessman or journalist. Tomlinson frequently met with MI6 officer Nick Fishwick. During one of their meetings, Fishwick showed Tomlinson a document entitled, "The Need to Assassinate President Milosevic of Serbia." Three methods were proposed for the assassination of Milosevic. The first method, Tomlinson recalled, "was to train and equip a Serbian paramilitary opposition group," which would have the advantage of deniability but an unpredictable chance of success. The second method would employ a specially trained British SAS squad to murder President Milosevic "either with a bomb or sniper ambush." Fishwick considered this more reliable, but it lacked deniability. The third method would be to kill Milosevic "in a staged car crash." (5) Seven years later, on October 3, 1999, the third method was employed against the leader of the Serbian Renewal Movement, Vuk Draskovic, when a truck filled with sand plowed into his car, killing everyone inside except for Draskovic. The temperamental Draskovic had been a major factor in the chronic fragmentation of the right-wing opposition, frustrating Washington's efforts to forge a unified opposition. (6)

During NATO's war against Yugoslavia, a missile struck President Milosevic's home on April 22, 1999. Fortunately, he and his wife were staying elsewhere that evening. Pentagon spokesman Ken Bacon was quick to announce that "we are not targeting President Milosevic." What else would a missile striking Milosevic's bedroom at 3:10 AM be? (7)

In November 1999, members of an assassination squad, code-named "Spider," were arrested in Yugoslavia. According to Minister Goran Matic, "French intelligence was behind" the Spider group, whose aim was the assassination of President Milosevic. Planned scenarios included a sniper attack, planting an explosive device alongside a route they expected Milosevic to travel, planting an explosive in his car, and organizing 10 trained commandos to storm the presidential residence. The leader of the group, Yugoslav Petrusic, had dual Yugoslav and French citizenship. Matic claimed that Petrusic worked for French intelligence for ten years.

During interrogations, Petrusic said that he had killed 50 men on orders by French intelligence. Matic announced that one of the members of Spider was a "specialist for killings with a truck full of sand" - the same method used against Draskovic the previous month.

Following the Bosnian war, Petrusic organized the transport of 180 Bosnian Serb mercenaries to fight for Mobutu Sese Seku in Zaire, an affair that was managed by French intelligence. According to a Bosnian Serb businessman, Petrusic "did not hide the fact that he was working for the French intelligence service. I have personally seen a photo of him next to Mitterrand as his bodyguard." In younger days, Petrusic was a member of the French Foreign Legion. During NATO's war against Yugoslavia, the Spider group infiltrated the Yugoslav Army, supplying information to the French and guiding NATO warplanes to their targets.

Yugoslav secret service sources revealed that the Spider group trained at NATO bases in Bosnia where "buildings resembling those where Milosevic lives were constructed." Money from the French intelligence service for Spider was brought to the border between Hungary and Yugoslavia by a man named Serge Lazarevic. (8)

One month later, the members of a second hit team, calling itself the Serbian Liberation Army, was arrested. Their aim was to assassinate President Milosevic and restore the monarchy. (9)

At the end of July 2000, a squad of four Dutch commandos was apprehended while attempting to cross into Serbia from Montenegro. During the investigation, they admitted that they intended to kill or kidnap President Milosevic. The four said that they were informed that \$30 million had been offered for "Milosevic's head," and that they intended to "claim a reward." One of the men said that the group planned to abduct Milosevic or former Bosnian Serb President Radovan Karadzic and "surrender them to The Hague." The group planned to put them atop a car "in a ski box and transport them out of the country." If the abduction failed, one of the men "had the idea to kill the president, to decapitate" him, and to put his head "in the box and to send it home" to the Netherlands.

One of the arrested men, Gotfrides de Ri, belonged to the openly racist neo-nazi Center Party. During the wars in Croatia and Bosnia, the Center Party sent Dutch mercenaries to fight in right-wing Croatian paramilitary units. At the time of their arrest, the four were found with several knives, including one with a swastika, and wires with hooks for strangulation. All four admitted that they had trained under the British SAS. At a news conference on August 1, 2000, Goran Matic accused the U.S. of being the prime sponsor of assassinations and attempted assassinations. "It is obvious that they are recruiting various terrorist groups because they are frustrated with the fact that their military, political and economic goals in southeastern Europe have not been realized. [They are] trying to send them into the country so that they can change our political and social environment." (10)

Flagrant Western interference distorted the political process in Yugoslavia. U.S. and Western European funds were channelled to right-wing opposition parties and media through such organizations as the National Endowment for Democracy and George Soros' Open Society Institute. The National Democratic Institute (NDI) is yet another of the myriad semi-private organizations that have attached themselves like leeches on Eastern Europe. The NDI opened an office in Belgrade in 1997, hoping to capitalize on opposition attempts to bring down the government through street demonstrations. By 1999, the NDI had already trained over 900 right-wing party leaders and activists on "message development, public outreach and election strategy." NDI also claimed to have provided "organizational training and coalition-building expertise" to the opposition. (11)

The New Serbia Forum, funded by the British Foreign Office, brought Serbian professionals and academics to Hungary on a regular basis for discussions with British and Central European "experts." The aim of the meetings was to "design a blueprint for post-Milosevic society." The Forum developed reports intended to serve as "an action plan" for a future pro-Western government. Subjects under discussion included privatization and economic stabilization. The Forum called for the "reintegration of Yugoslavia into the European family," a phrase that translated into the dismantling of the socialist economy and turning it over to Western corporations. (12)

Western aims were clearly spelled out in the Stability Pact for Southeastern Europe of June 10, 1999. This document called for "creating vibrant market economies" in the Balkans, and "markets open to greatly expanded foreign trade and private sector investment." One year later, the White House issued a fact sheet detailing the "major achievements" of

the Pact. Among the achievements listed, the European Bank for Reconstruction and Development (EBRD) and the International Finance Corporations were said to be "mobilizing private investment," and the Pact's Business Advisory Council was "visiting all of the countries of Southeast Europe" to "offer advice" on investment issues. Another initiative was Hungarian involvement with opposition-led local governments and opposition media in Serbia leading up the September 24, 2000 election in Yugoslavia.

On July 26, 2000, the Overseas Private Investment Corporation (OPIC) inaugurated an investment fund to be managed by Soros Private Funds Management. The Southeast Europe Equity Fund "will invest in companies in the region in a range of sectors." Its purpose, according to the U.S. Embassy in Macedonia, is "to provide capital for new business development, expansion and privatization." In March 2000, Montenegro signed an agreement permitting the operation of OPIC on its territory. Billionaire George Soros spelled out what all this means. U.S. involvement in the region, he said, "creates investment opportunities," and "I am happy to put my money where they are putting theirs." Bluntly put, there is money to be made. George Munoz, President and CEO of OPIC, was also clear. "The Southeast Europe Equity Fund," he announced, "is an ideal vehicle to connect American institutional capital with European entrepreneurs eager to help Americans tap their growing markets. OPIC is pleased that Soros Private Funds Management has chosen to send a strong, positive signal that Southeast Europe is open for business." The final text of the Stability Pact for Southeast Europe suggested that a Yugoslavia that would "respect" the Pact's "principles and objectives" would be "welcome" to become a full member. "In order to draw the Federal Republic of Yugoslavia closer to this goal," the document declared, Montenegro would be an "early beneficiary." Western leaders expressed hope that a future pro-Western Yugoslavia would, as had the rest of Eastern Europe, be "eager to help Americans" make money. (13)

Western leaders yearned to install a puppet government in Belgrade, and placed their hopes in the fragmented right-wing opposition parties in Serbia. In 1999, American officials encouraged these parties to organize mass demonstrations to overthrow the government, but the rallies quickly fizzled. When upcoming Yugoslav Federal and local elections were announced on July 24, 2000, American and Western European officials met with leaders of Serbian opposition parties, urging them to unite behind one presidential candidate. The opposition presidential candidate, Vojislav Kostunica, was essentially hand-picked by US officials when American-run polls demonstrated that he was the only candidate capable of garnering enough support to win the election. (14)

At the beginning of August 2000, the U.S. opened an office in Budapest specifically tasked to assist opposition parties in Yugoslavia. Among the staff were at least 30 psychological warfare specialists, some of whom had earlier been engaged in psychological warfare operations during NATO's war against Yugoslavia and against Iraq in the Gulf War. (15) Members of the student opposition group, Otpor, were invited to attend ten-day courses, beginning August 28, and again on September 11, 2000, at the American embassies in Bulgaria and Romania. The courses, conducted by CIA personnel and propaganda experts, focused on political and public-image techniques. (16) In Bulgaria, the Western-financed Political Academy for Central and Southeastern Europe established a program for training the Serbian opposition. The academy was tied to Vojislav Kostunica's Democratic Party of Serbia, Otpor and various opposition groups. Another

Bulgarian-based and Western-financed organization, the Balkan Academy of Leading Reporters, gave "financial, technical and expert assistance" to Yugoslav opposition media prior to the election. (17)

On August 13 through 15, CIA Director George Tenet visited Bulgaria. In a series of extraordinary meetings, Tenet met with Bulgarian President Petur Stoyanov, as well as the Prime Minister, Interior Minister and Defense Minister. Officially, the purpose of Tenet's visit was to discuss the problem of organized crime and narcotics. However, Tenet spent a combined total of only 20 minutes at the headquarters of the National Security Service and the National Service for Combating Organized Crime. Unnamed diplomatic sources revealed that the proposed oil transit pipeline from the Caspian Sea was also a topic of discussion.

The driving motivation for Tenet's visit, though, was to discuss Yugoslavia. According to an unnamed diplomatic source, Montenegrin secession from Yugoslavia topped the agenda. Following the meeting between Tenet and Major General Dimo Gyaurov, Director of the National Intelligence Service, a public statement was issued which stressed their "commonality of interests." Reports in the Bulgarian press revealed that various options were discussed with Bulgaria's president and prime minister. Leaked information from the meetings indicated that Tenet's preferred option was the removal of the Yugoslav government, either as a result of the September 24 election, or by street demonstrations or an internal coup. Another alternative Tenet discussed was a NATO military assault that would install a puppet government. The third option was Montenegrin secession from Yugoslavia. Were open warfare to break out over Montenegro's secession from Yugoslavia, then the United States planned to wage a full-scale war. Sofia's Monitor reported that the "CIA coup machine" was forming. "A strike against Belgrade is imminent," it warned, and "Bulgaria will serve as a base." (18)

In preparation for possible military action, the Italian army signed a lease contract to conduct training exercises beginning in October at the Koren training ground, near Kaskovo in southeast Bulgaria. The French army signed a similar agreement, in which French soldiers and tanks would train at the Novo Selo grounds in central Bulgaria from October 11 to December 12. Plans called for the U.S. military to lease the Shabla training grounds in northeastern Bulgaria. All could have served as a launching pad for a NATO strike. (19) An amphibious training exercise with Croatian and U.S. forces was conducted near Split, Croatia immediately following the Yugoslav election, and 15 British warships were sent to the region. (20)

Tenet's third option, the secession of Montenegro from Yugoslavia, would follow the well-tested model of swallowing Yugoslavia, bite by bite. The paths of Yugoslavia's two republics had sharply diverged. Only Serbia stood in the way of the West's grand scheme to integrate the Balkans into an economic model in which the region's economies would be subordinated to Western corporate interests. Serbia's economy included a strong socialist component, and large and medium sized firms were socially owned. In contrast, Montenegro had embarked on a program to place its entire economy at the service of the West. November 1999 saw the introduction in Montenegro of the German mark as an official currency and the passage of legislation eliminating socially owned property. One month later, several large firms were publicly offered for sale, including the Electric Power Company, the 13th July Agricultural Complex, the Hotel-Tourist firm Boka and several others. (21) The republic's privatization program for 2000 called for privatization of most state-owned industries, and included

measures to "protect domestic and foreign investors." In early 2000, the U.S. signed an agreement to provide Montenegro \$62 million, including \$44 million from the U.S. Agency for International Development (USAID). According to the agency, it would also undertake "assistance programs to support economic reform and restructuring the economy...to advance Montenegro toward a free market economy." U.S. policy advisor on the Balkans James Dobbins indicated that the U.S. viewed the "market-oriented reforms of the Djukanovic regime as a model and stimulus for similar reforms throughout the former Yugoslavia." The U.S. also offered guarantees for private investors in the republic. Additional aid was provided by the European Union (EU), which approved \$36 million for Montenegro. "From the first day," admitted Djukanovic, "we have had British and European consultants." (22)

The Center for International Private Enterprise, an affiliate of the U.S. Chamber of Commerce, provided support to the Center for Entrepreneurship (CEP) in Montenegro. According to the center's executive director, Petar Ivanovic, the organization "focuses on elementary and high schools," establishing entrepreneurship as a new subject to be taught in schools. As Ivanovic explained it, "Introducing young people to the concept of entrepreneurship will make them less resistant to the private sector." The CEP also intends to "educate government officials about the potential rewards of the private sector," and to help them "understand the benefits of economic reform and privatization." (23) According to Djukanovic, when he met with President Clinton on June 21, 1999, the U.S. president gave the privatization process a shove by telling Djukanovic that the U.S. planned to "stimulate the economy" by "encouraging U.S. corporations and banks to invest capital in Montenegro." (24)

Djukanovic moved steadily toward secession from Yugoslavia, indicating that he would push for separation if President Milosevic were reelected in the September 24 election. In a phone call to Djukanovic in July 2000, Madeleine Albright promised that the U.S. would provide him with an additional \$16.5 million. That same week, Djukanovic blurted out that Montenegro "is no longer part of Yugoslavia." He also made the astonishing claim that he considered it a "priority" for Montenegro to join NATO, the organization that had bombed his country only the year before. The next month, Albright announced that she and Djukanovic "try and talk to each other and meet on a regular basis," and that the "United States is supportive of the approach that President Djukanovic has taken in terms of democratic development and his approach to the economic reforms also." (25)

Western support for secession extended beyond Albright meeting and talking with Djukanovic. More than half of the population of Montenegro opposed secession, and any such move was likely to explode into violence. In preparation for a rift, Djukanovic built up a private army of over 20,000 soldiers, the Special Police, including units armed with anti-tank weapons and mortars. Sources in Montenegro revealed that Western special forces trained Djukanovic's private army. Prior to the election, Djukanovic requested that NATO establish an "air shield over Montenegro." One member of the Special Police, named Velibor, confirmed that they had received training from the British SAS. "If there is a situation where weapons will decide the outcome, we are ready," he said. "We are training for that." At a press conference on August 1, 2000, Minister Goran Matic declared that the "British are carrying out part of the training of the Montenegrin special units. It is also true," he added, that the Special Police "are intensively obtaining various kinds and types of weapons,

starting with anti-aircraft and anti-helicopter weapons and so on, and they are also being assisted by Croatia, as the weapons go through Dubrovnik and other places." Furthermore, Matic pointed, "[L]ast year, before and after the aggression, a group from within the Montenegrin MUP [Ministry of Interior Affairs] structure left for training within the U.S. police structure and the U.S. intelligence structures." In August 2000, two armored vehicles bound for Montenegro were discovered in the port of Ancona, Italy. One of the vehicles was fitted with a turret suitable for mounting a machine gun or anti-tank weapon. Italian customs officials, reported the Italian news service ANSA, were "convinced" that arms trafficking to Montenegro was "of far greater magnitude than this single episode might lead one to believe." Revelling in anticipation of armed conflict, Djukanovic bragged that "many will tuck their tails between their legs and will soon have to flee Montenegro." (26)

A violent conflict in Montenegro would have provided NATO with a pretext for intervention. As early as October 1999, General Wesley Clark drew up plans for a NATO invasion of Montenegro. The plan envisioned an amphibious assault by more than 2,000 Marines storming the port of Bar and securing the port as a beachhead for pushing inland. Troops ferried by helicopters would seize the airport at Podgorica, while NATO warplanes would bomb and strafe resisting Yugoslav forces. According to U.S. officials, other Western countries had also developed invasion plans.

(27) Richard Holbrooke, U.S. Ambassador to the UN declared, "We are in constant touch with the leadership of Montenegro," and warned that a conflict in Montenegro "would be directly affecting NATO's vital interest." (28) NATO General Secretary George Robertson was more explicit. "I say to Milosevic: watch out, look what happened the last time you miscalculated." (29)

What the U.S. truly wanted, though, was all of Yugoslavia, not merely another piece. U.S. Secretary of State Madeleine Albright expected and demanded street demonstrations to topple the government if the election result did not satisfy her. At meetings held in Banja Luka in spring 2000, Albright expressed disappointment with the failure of past efforts to overthrow the legally elected Yugoslav government. Albright said that she had hoped sanctions would lead people to "blame Milosevic for this suffering." An exasperated Albright wondered, "What was stopping the people from taking to the streets?" Indicating that the U.S. was casting about for a pretext for intervention, she added, "Something needs to happen in Serbia that the West can support." (30)

Every contingency was planned for in the multifaceted U.S. destabilization campaign. In the end, it was George Tenet's preferred scenario that unfolded. An electoral process distorted by Western intervention, combined with street action, finally toppled the government of Yugoslavia. The U.S. pumped \$35 million into the pockets of the right-wing opposition in the year preceding the September 24, 2000 election. This haul included transmitters for opposition radio, and computers, telephones and fax machines for several organizations. Right-wing media received an additional \$6 million from the European Union during this period. Two organizations under the umbrella of the National Endowment for Democracy, the National Democratic Institute and the International Republican Institute, provided \$4 million for a door-to-door campaign and get-out-the-vote programs. (31) American officials assured opposition media "not to worry about how much they're spending now," because much more was on the way. (32) Immediately following the election, the U.S. House of Representatives passed by voice vote a bill authorizing an

additional \$105 million for right-wing parties and media in Yugoslavia.

(33) Organizations such as the International Republican Institute and the Agency for International Development pumped several million dollars into the pockets of Otpor, building up the small student opposition group into a major force. By the time the election date was announced in Yugoslavia, Otpor had already printed over 60 tons of campaign material.

(34)

The week before the election, the European Union issued a "Message to the Serbian People," in which it announced that a victory for opposition candidate Vojislav Kostunica would result in lifting of sanctions. "Even if Milosevic were to be returned by democratic vote," stated one EU official, sanctions would remain. This was a powerful inducement for a population impoverished and devastated by years of Western sanctions.

(35) US State Department official William Montgomery noted, "Seldom has so much fire, energy, enthusiasm, money - everything - gone into anything as into Serbia in the months before Milosevic went." (36)

Before the election even took place, Western officials were accusing the Yugoslav government of electoral fraud, planting the seeds for disruption. Throughout election day and the days that followed, the Democratic Opposition of Serbia (DOS) coalition proclaimed their candidate's victory. American officials encouraged the opposition to call for mass demonstrations, even before official results were announced. Virtually every day, DOS claimed a different percentage for their candidate. At one point they claimed 57 percent. Two days after the election, on September 26, DOS claimed Kostunica won 54.66 percent of the vote, based on 97.5 percent of the ballots processed, but that 130,000 votes "and the votes from Kosovo and Montenegro" had yet to be processed by DOS. The next day, DOS announced that Kostunica led with 52.54 percent of the vote. The tally, they said, was based on 98.72 percent of the ballots counted. This time, DOS Electoral Staff spokesman Cedomir Jovanovic changed his tune, claiming that unprocessed ballots were from soldiers and mail-in ballots. According to Jovanovic, on September 26, 5,093,038 ballots out of a total of 5,223,629 were processed for a total of percentage of 97.5. Based on the total given by Jovanovic, that would have meant less than 64,000 ballots were counted the following day, when he claimed a count of 98.72 percent. Assuming that Kostunica lost every single one of those votes, his percentage would have dropped to 52.75 percent, higher than the announced 52.54 figure. DOS disposed of this awkwardness by issuing significantly different totals. On September 26, Jovanovic announced that Kostunica led with 2,783,870 votes, yet on the following day he claimed that when all votes were counted, "Kostunica will have 2,649,000 votes." Four days later, Jovanovic claimed 2,424,187 votes for Kostunica, and then on October 2 opposition spokesman Zoran Sami lowered the total still further to 2,414,876, for a percentage of 51.34. Later, Sami claimed the final result showed 2,377,440 votes and a percentage of 50.35 for Kostunica. Excluded from these counts were the votes from Kosovo and refugees from Kosovo. Western media treated DOS's claims uncritically, proclaiming them to be based on precise and meticulous tallying of ballots, and loud cries of fraud were levelled against the Yugoslav government. Clearly there was fraud. The figures given out by DOS itself indicate who was perpetuating the fraud. (37)

Despite claims made to the contrary in the Western media, the official vote count was publicized widely in Yugoslavia. Vojislav Kostunica won 48.96 percent of the vote, falling just short of the 50 percent required for outright victory. President Milosevic trailed with 38.62 percent of

the vote. A second electoral round for the two top candidates was called for October 8. (38) Backed by Western officials, Kostunica and DOS refused to participate in the second round, claiming that they had already won. DOS filed a complaint with first the Federal Election Commission, and then the Constitutional Court. They demanded, among other things, the annulment of votes by refugees from Kosovo, and from Kosovo itself, where President Milosevic led by a wide margin. The Constitutional Court upheld the proposal by Milovan Zivkovic, a member of the Federal Election Commission, for returns from all voting districts to be reexamined so as to dispel doubts. (39) It was the threat of a recount that motivated the almost daily reduction in the number and percentage of votes claimed by DOS for their candidate. The final percentage DOS announced was close to the official result. However, DOS refused to include votes cast in Kosovo and by many refugees from Kosovo, ostensibly because polls in Kosovo closed at 4:00 PM, rather than 8:00 PM. According to DOS, the scheduled early closing time invalidated all of the ballots cast by these voters. Only by discounting votes from Kosovo residents and refugees could DOS claim a 50 percent victory for Kostunica.

Over 200 international observers from 54 countries monitored the election. The observers attended every stage of the election, including vote counting and correlation of results. One of the observers, Greek Foreign Minister Carolos Papoulias, concluded, "Those who had announced widespread fraud, like [EU foreign policy chief] Javier Solana have been proved wrong," and that the vote had been conducted in "an impeccable manner." Atila Volnay, an observer from Hungary, said his delegation had visited several polling stations and confirmed the presence of opposition representatives in electoral commissions, and that "there could be no anomalies." A three-person delegation from Great Britain's Socialist Labour Party declared that the Federal Electoral Commission "did everything in its power to ensure that people were able to cast their votes without intimidation and in an orderly manner," but that irregularities were observed in Montenegro. "We received many first-hand reports from people who stated that they had been threatened [by Djukanovic supporters] with the loss of their jobs if they turned out to vote." The delegation also noted that "countless refugees from Kosovo had been deliberately excluded from the electoral lists in Montenegro," and that the delegation "could only conclude that these tactics of intimidation and disenfranchisement were designed to benefit the so-called Democratic Opposition." The head of the Russian delegation, Konstantin Kosachev, said that they "were satisfied that virtually no large-scale falsification of the election in Yugoslavia was possible." A final statement by the observers declared that "the voting process overall was orderly and smooth" and that, "in the opinion of many, was equal or superior to the ones in their own countries." (40)

Given his commanding lead in the first electoral round, a Kostunica victory in the runoff on October 8 was a near certainty. Why then, did Kostunica refuse to participate in the runoff? As a result of the September 24 election, the left coalition won 74 out of 137 seats in the Chamber of Citizens and 26 out of 40 seats in the Chamber of Republics. The left-led coalition already held a majority in the Serbian Parliament, whose seats were not up for election until the following year. It would have been impossible for DOS to implement its program, as the President's duties are rather limited. Only a coup d'etat would allow DOS to bypass legal constraints, sweep aside the government and reign unopposed. Kostunica's campaign manager, Zoran Djindjic, called for a general strike.

25-10-03

"We shall seek to paralyze all institutions, schools, theaters, cinemas, offices," and "call everyone onto the streets." (41) DOS supporters throughout the country heeded his call, bringing segments of the economy to a standstill, while mass demonstrations sprang up throughout Serbia. Madeleine Albright's cherished scenario became reality, as demonstrators demanded the removal of the government. According to opposition sources, as many as 10,000 armed DOS supporters joined the final mass demonstration in Belgrade. The assault on the Federal Parliament and Radio Television Serbia was led by a group of specially trained squads of former soldiers. Velimir Ilic, opposition mayor of Cacak, led the assault. "Our action had been planned in advance," he later explained. "Our aim was very clear; take control of the regime's key institutions, including the parliament and the television." Ilic also arranged prior contacts with turncoat policemen, who assisted Ilic's soldiers. (42) It is probable that the CIA was involved in the planning of the well-coordinated attacks. After armed squads forced their way into the Federal Parliament, they were followed by a drunken mob of DOS supporters, who rampaged through the building, smashing furniture and computers and setting the Parliament ablaze. Police were beaten and drunken gangs, many armed with guns, roamed the streets. Ambulances taking injured police to hospitals were stopped by DOS activists, who demanded that the injured policemen be turned over to them. After Radio Television Serbia in Belgrade was seized, it too was torched. Throughout Serbia, offices of the Socialist Party of Serbia and Yugoslav United Left were demolished. Socialists were threatened and beaten, and many received threats over the telephone. In Kragujevac, ten socialists were tied and abused for hours. DOS thugs forced their way into the home of Zivojin Stefanovic, president of the Socialist Party in Leskovac. After looting and smashing Stefanovic's belongings, they set his house afire. (43) While roving gangs overturned and burned police vehicles, vandalized buildings and beat people, Kostunica announced, "Democracy has happened in Serbia. Communism is falling. It is just a matter of hours." (44) Establishing their democratic credentials, DOS activists systematically seized left-oriented media throughout Yugoslavia. Left-wing newspapers, radio and television stations were reoriented in support of the right. A formerly rich and diverse media culture, representing the entire political spectrum, took on overnight a hue of uniformity, churning out praise for DOS.

Gangs of DOS thugs forcibly removed management at state-run factories and enterprises, universities, banks and hospitals in towns and cities all across Serbia. Government ministers were pressured to resign, and DOS established a crisis committee to perform government functions, circumventing the Federal Parliament and government ministries. DOS officials openly threatened to call forth more street violence as a means of pressuring the Serbian Parliament to agree to new election, one year ahead of schedule.

Western officials couldn't hide their glee. American and European corporations were waiting to snatch up state enterprises. The economic program for DOS was drawn up by an organization named Group 17 Plus. Their plan, called Project for Serbia, called for a rapid transition to a full market economy. Immediately following the coup, the European Bank for Reconstruction and Development promptly announced plans to open an office in Belgrade. "It's important that we be there quickly," explained the bank's spokesman Jeff Hiday. "We suspect there will be a lot to do with privatization and restructuring." (45)

Days before the coup, President Milosevic warned that DOS was an

25-10-03

instrument in NATO's campaign to impose neocolonial control over Yugoslavia. Milosevic pointed out that neighboring countries already under Western dictate "have speedily become impoverished in a manner destroying all hope for more just and humane social relations," and that Eastern Europe had seen a "great division into a poor majority and a rich minority." Inevitably, he said, "That picture would also include us."
(46)

Alone and isolated, Yugoslavia resisted imperial domination, withstanding Western-backed secessions, sanctions, war, and covert operations. Against all odds, they remained independent and committed to an economy in which socially owned property played a primary role. The most powerful forces on the planet were arrayed against them, and yet they held out for a decade. The NATO-backed coup swept all that away. In one of his first acts as President, Kostunica joined the Balkan Stability Pact. His privatization minister, Aleksandar Vlahovic, announced a plan for the privatization of 7,000 firms. .. "I expect that four years from now socially-owned capital will be completely eliminated," Vlahovic explained, and that privatization of the largest firms would be underway by then.
(47) The millions of dollars that the West stuffed into the pockets of DOS officials will pay handsome dividends.

NOTES

1) Paul Beaver, "Clinton Tells CIA to Oust Milosevic," *The Observer*, November 29, 1998.

Fran Visnar, "Clinton and the CIA Have Created a Scenario to Overthrow Milosevic," *Vijesnik (Zagreb)*, November 30, 1998.

2) Douglas Waller, "Tearing Down Milosevic," *Time Magazine*, July 12, 1999.

3) Michael Moran, "A Threat to 'Snatch' Milosevic," *MSNBC*, July 8, 1999.

4) "Yugoslav Official Accuses CIA of Being Behind Montenegro Murder," *Agence France-Presse*, June 6, 2000.

Aleksandar Vasovic, "Serb Aide Says CIA Behind Slaying," *Associated Press*, June 6, 2000.

"Yugoslav Information Minister Accuses CIA of Complicity in Zucic Murder," *Borba (Belgrade)*, June 6, 2000.

5) Statement by Richard Tomlinson, addressed to John Wadham, September 11, 1998.

6) "Serb Consensus: Draskovic Crash Was No Accident," *Seattle Times News Services*, October 13, 1999.

7) "NATO: Milosevic Not Target," *BBC News*, April 22, 1999.

8) "Serbs Allege Milosevic Assassination Plot," *Reuters*, November 25, 1999.

"France Plots to Murder Milosevic," *Agence France-Presse*, November 26, 1999.

"SFOR Units Involved in a Plot to Kill Milosevic," *Agence France-Presse*, December 1, 1999.

Gordana Igric, "Alleged 'Assassins' Were No Stranger to France," *IWPR Balkan Crisis Report (London)*, November 26, 1999.

Milenko Vasovic, "Belgrade's French Connection," *IWPR Balkan Crisis Report (London)*, November 26, 1999.

9) "Lt. Testifies at Milosevic Trial," *Associated Press*, April 26, 2000.

10) Aleksandar Vasovic, "4 Accused of Milosevic Death Plot," *Associated Press*, July 31, 2000.

"Dutchmen Arrested, Accused of Plotting Against Milosevic," *Agence France-Presse*, July 31, 2000.

Email correspondence from Herman de Tollenaere, quoting from *NRC-Business Paper* of August 1

- "Arrested Dutchmen Admitted Plans to Kill, Kidnap Milosevic," BETA (Belgrade), August 17, 2000.
- "Dutch Espionage Terrorist Gang Arrested in Yugoslavia - Minister," Tanjug (Belgrade), July 31, 2000
- "Yugoslav Information Minister Says U.S. Behind Dutch 'Mercenaries'," BBC Monitoring Service, August 1, 2000.
- 11) "NDI Activities in the Federal Republic of Yugoslavia (Serbia-Montenegro)," NDI Worldwide Activities, www.ndi.org
- 12) "Britain Trains New Elite for Post-Milosevic Era," The Independent (London), May 3, 2000.
The New Serbia Forum, <http://ds.dial.pipex.com/town/way/glj77/Serbia.htm>
- 13) "Final Text of Stability Pact for Southeast Europe," June 10, 1999.
"Southeast Europe Equity Fund Launched July 26," U.S. Embassy, Skopje, Macedonia, July 27, 2000.
- "The Stability Pact for Southeast Europe: One Year Later," White House Fact Sheet, July 27, 2000.
- 14) Michael Dobbs, "U.S. Advice Guided Milosevic Opposition," Washington Post, December 11, 2000.
- 15) "Federal Foreign Ministry Sends Memorandum to UN Security Council," Tanjug (Belgrade), October 4, 2000.
- "US Anti-Yugoslav Office Opens in Budapest," Tanjug (Belgrade), August 21, 2000.
- 16) "CIA Training Resistance Members in Sofia, Bucharest," Tanjug (Belgrade), August 25, 2000.
- 17) Elena Staridolska, "Daynov Academy Trains Serbian Opposition," Standart News (Sofia), August 29, 2000. Konstantin Chugunov, "We Report the Details: Our Little Brothers Have Bent in the Face of NATO," Rossiyskaya Gazeta (Moscow), August 23, 2000.
- 18) "Bulgaria - Press Review" BTA (Sofia), August 12, 2000
"Bulgaria - Us CIA Director's Visit," BTA (Sofia), August 15, 2000
"CIA Did Not Tell Us the Most Important Thing," Trud (Sofia), August 16, 2000
"Bulgaria - Press Review," BTA (Sofia), August 14, 2000
"Bulgaria - Press Review," BTA (Sofia), August 16, 2000
- 19) Mila Avramova, "Italians Lease Training Ground for 400,000 Leva," Trud (Sofia), August 9, 2000
Michael Evans, "Balkans Watch for 'Invincible'," The Times (London), August 26, 2000.
- 20) "U.S. Forces Travel to Croatia for Amphibious Exercise," Office of the Assistant Secretary of Defense (Public Affairs), September 12, 2000.
"U.S. War Game in Adriatic, U.K. Navy in Mediterranean," Reuters, September 16, 2000.
- 21) Ljubinka Cagorovic, "Montenegro Assembly Scraps Socially-Owned Property," Reuters, November 13, 1999.
"Montenegrin Government Prepares to Privatise Economy," Tanjug (Belgrade), December 25, 1999.
- 22) Central and Eastern Europe Business Information Center, "Southeastern Europe Business Brief," February 3, 2000.
Central and Eastern Europe Business Information Center, "Southeastern Europe Business Brief," April 27, 2000. Anne Swardson, "West Grows Close to Montenegro," Washington Post, May 24, 2000.
- 23) Petar Ivanovic, "Montenegro: Laying the Foundation of Entrepreneurship," Center for International Private Enterprise.
- 24) Statement by Montenegrin President Milo Djukanovic, "Important Step in Opening New Perspectives For Montenegrin State Policy," Pobjeda

- Vote," BETA (Belgrade), September 26, 2000.
- "DOS Announces Kostunica Clear Winner with 98.72 Percent Data Processed," BETA (Belgrade), September 27, 2000.
- "Federal Electoral Commission - DOS Election Staff Misinformed Public," Tanjug (Belgrade), October 3, 2000. "Who Lies Kostunica?" statement by the Socialist Party of Serbia, October 11, 2000.
- 38) Federal Republic of Yugoslavia web site, www.gov.yu "Total Election Results," and "The Federal Elections Commission Statement." Both statements were removed following the coup.
- "Final Results of FRY Presidential Election," Tanjug (Belgrade), September 28, 2000.
- 39) "Yugoslav Constitutional Court Holds Public Debate on DOS Appeal," Tanjug (Belgrade), October 4, 2000.
- "DOS Requests Annulment of 142,000 Kosovo Votes," BETA (Belgrade), September 29, 2000.
- 40) "Contrary to EU Claims, Yugoslav Elections a Success: Greece," Agence France-Presse, September 26, 2000.
- "210 Observers from 53 States Commend FRY Elections," Tanjug (Belgrade), September 27, 2000.
- "Foreign Observers Say Elections Democratic and Regular," Tanjug (Belgrade), September 25, 2000.
- "Yugoslav Elections - a Lesson in Outside Interference," Socialist Labour Party statement.
- Broadcast, Mayak Radio (Moscow), October 2, 2000.
- "A Fair and Free Election,' International Observers Say," statement by international observers.
- 41) Misha Savic, "Milosevic Will Take Part in Runoff," Associated Press, October 5, 2000.
- 42) Richard Boudreaux, "A Mayor's Conspiracy Helped Topple Milosevic," Los Angeles Times, October 10, 2000.
- "Cacak Mayor Says He Led Assault on Yugoslav Parliament," Agence France-Presse, October 8, 2000. Jonathan Steele, Tim Judah, John Sweeney, Gillian Sandford, Rory Carroll, Peter Beaumont, "An Outrage Too Far," The Observer (London), October 8, 2000.
- Gillian Sandford, "Army Units Claim Credit for Uprising," The Guardian (London), October 9, 2000.
- 43) "Information for the Public," statement by the Socialist Party of Serbia, October 7, 2000.
- "Group of Demonstrators Demolished the House of the District Head," BETA (Belgrade), October 6, 2000.
- 44) "Protesters Storm Yugoslav Parliament," Associated Press, October 5, 2000.
- "Good Evening, Liberated Serbia," The Times (London), October 6, 2000.
- "Milosevic's Party HQ Ransacked by Protesters," Agence France-Presse, October 5, 2000.
- 45) Jelena Radulovic, "Yugoslavia's Kostunica Sets Economic Goals for New Government," Bloomberg, October 7, 2000.
- "Brains Behind Kostunica Have a Plan," Sydney Morning Herald, October 2, 2000.
- Stefan Racin, "Yugoslavia's Opposition Outlines Economic Plans," UPI, September 27, 2000.
- 46) "Yugoslav President Milosevic Addresses the Nation," Tanjug (Belgrade), October 3, 2000.

47) Beti Bilandzic, "Serbia Eyes New Privatization Law by April,"
Reuters, January 28, 2001.

Recent Elich

Zimbabwe Under Siege

See also The Politics of Survival

Gregory Elich can also be read at SWANS. From his biography on SWANS:

Gregory Elich has published dozens of articles on the Balkans and East Asia in the US, Canada and Europe, in such publications as Covert Action Quarterly, Politika, Der Junge Welt, Dagbladet Arbejderen, Science&Society, Swans, and other publications. His research findings on CIA intervention in Yugoslavia was the subject of articles in newspapers in Germany, Norway and Italy, including Il Manifesto. He has been involved in peace activities since the Vietnam War, and was coordinator of the Committee for Peace in Yugoslavia. He was a member of a US delegation visiting Yugoslavia after the NATO war, and a member of the Margarita Papandreou delegation, the first to fly on a Western national airline to Baghdad in challenge to the sanctions.

....

You may re-post this article, providing the text remains unchanged.

Join our e-mail list. Send an e-mail to What's Left and write "subscribe" in the subject line.

What's Left

----- End of Forwarded Message

Deze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

Sagittarius

Van: "Ruza" <despot@tiscali.nl>
 Aan: "Nico & Neeltje" <sagitar@hetnet.nl>
 Verzonden: zondag 5 oktober 2003 1:31
 Onderwerp: Fw: ARTEL: Scharping's Lies Won't

----- Original Message -----

From: ARTEL
 To: "Undisclosed-Recipient:"@mx1.tiscali.nl
 Sent: Friday, October 03, 2003 7:37 AM
 Subject: ARTEL: Scharping's Lies Won't Last

Geopolitika by ARTEL

www.artel.co.yu office@artel.co.yu
 Date: 02 October 2003

Warning: If you have received this message by error or you don't want to receive our e-mails anymore, please click on office@artel.co.yu and write "unsubscribe" in the subject column.

Scharping's Lies Won't Last

http://www.artel.co.yu/en/izbor/yu_kriza/2003-10-02_2.html

By **Thomas Deichmann**

Translated from German by **Matthias Gockel**.
 April 1999

Thomas Deichmann is editor of Novo magazine (www.novo-magazin.de) and a free lance journalist based in Frankfurt. He is co-editor with Klaus Bittermann of 'Wie Dr. Joseph Fischer lernte, die Bombe zu lieben' (Edition Tiamat, Berlin 1999) and editor of 'Noch einmal für Jugoslawien: Peter Handke' (Suhrkamp Verlag, Frankfurt 1999). Deichmann's article 'The picture that fooled the world' about a misleading TV image from Trnopolje camp was printed in Ramsey Clark et al: 'NATO in the Balkans. Voices of Opposition', International Action Centre, New York 1998. Deichmann's study of Roy Gutman's war reporting appeared under the title 'The Pulitzer Price and Croatian Propaganda' in 'War Lies & Videotape. How Media Monopoly stifles truth', International Action Centre, New York 2000. Deichmann can be contacted at: Thomas.Deichmann@t-online.de.

Thomas Deichmann is editor of Novo magazine (www.novo-magazin.de) and a free lance journalist based in Frankfurt. He is co-editor with Klaus Bittermann of 'Wie Dr. Joseph Fischer lernte, die Bombe zu lieben' (Edition Tiamat, Berlin 1999) and editor of 'Noch einmal für Jugoslawien: Peter Handke' (Suhrkamp Verlag, Frankfurt 1999). Deichmann's article 'The picture that fooled the world' about a misleading TV image from Trnopolje camp was printed in Ramsey Clark et al: 'NATO in the Balkans. Voices of Opposition', International Action Centre, New York 1998. Deichmann's study of Roy Gutman's war reporting appeared under the title 'The Pulitzer Price and Croatian Propaganda' in 'War Lies & Videotape. How Media Monopoly stifles truth', International Action Centre, New York 2000. Deichmann can be contacted at: Thomas.Deichmann@t-online.de.

For the German political elite, the war against Yugoslavia signaled an important break with the past, since moral and political renunciation of militarism had characterized political culture in Germany for more than half a century since the end of World War II. Accepting a call to arms still was no routine occurrence, especially since the attack was directed against a country that had suffered immensely from the brutal onslaught of German fascism 60 years ago. That this military campaign took place in violation of international law and the German constitution, both regulative foundations formulated in response to the crimes of Nazism, complicated matters even further. Moreover, the first marching orders for German soldiers came from parties commonly identified with the liberal traditions of the Federal Republic of Germany. The Social Democrat Rudolf Scharping and Green Party Foreign Minister Joschka Fischer took on the task of justifying German participation in this war of aggression. During the Bosnian war, Fischer, while still in the opposition, had argued against sending German troops into the Balkans, precisely by reference to the Holocaust. The German Socialdemocratic Party (SPD) had fewer problems with pacifist attitudes in its ranks. It faced a different problem. After the German general elections in fall 1998, when the SPD and the Green Party (Buendnis'90/Die Gruenen) were setting out with their new coalition government, they were under harsh

criticism. It became clear soon that the hype of the election campaign in 1998 had concealed a rather bunch of Chancellor Gerhard Schroeder's new government leaders. The war against Yugoslavia offered the government an ideal opportunity to leave its domestic problems behind and emerge with a new image. Certainly, the decision to enter the war was not made just with this goal in mind, but the disastrous condition of Schroeder's team was an important underlying consideration during the deliberations about the deployment of the Bundeswehr.

This background led to overreactions that often not merely bordered fanaticism. The rhetoric of the Holocaust was deployed in Germany more than any other western country to endow the NATO attack on Serbia and German participation in it with moral legitimacy. Scharping followed up with one horror-story with the next and constructed countless analogies between Serbia and the Third Reich.

LIE MACHINE

A massive public relations campaign prepared and accompanied the German armed forces' participation in the NATO campaign. German Defense Minister Scharping became the tireless prime mover of this German war propaganda. His book 'Wir duerfen nicht wegsehen. Der Kosovo-Krieg und Europa' ['We can not look away. The Kosovo War and Europe'] (Berlin 1999), which was published a few months after the conflict, quite openly discloses the scale of the lies and deception Scharping employed to justify the military campaign against Yugoslavia. For example, we find the following account in Scharping's 270-page work:

'Shall we overlook all the slaughter that is happening there? Are all the stories that people tell us no more than invention and propaganda: that corpses are destroyed with baseball-bats and that their limbs or heads are cut off? ... it seems that human beings in a frenzy can commit any bestiality, playing soccer with heads that were cut off, tearing apart corpses, cutting fetuses out of the womb of women who were killed.' (p.125)

Many reports Scharping presented in this context even during the war could not stand up to scrutiny. Many allegations were, sooner or later, unmasked either as misrepresentation or attempts at manipulation - yet they are included in his book without the slightest amendment or qualification.

1. Concentration Camps in Pristina

'Allegedly, Albanians are held in the stadium of Pristina. Parts of the stadium have a basement. There are several small shops below the spectator stands, which offer space for several thousand people. The first Albanians were reportedly brought into the stadium on April 1.' (Entry of April 19, 1999, p.128)

At the outset of the war, Scharping mentions 'serious evidence of concentration camps in Kosovo'. He adds: 'I say concentration camp on purpose'. Scharping believes that the soccer-stadium of Pristina was converted into a Serb-run concentration camp holding 100,000 people. This claim originated from the KLA (as did the report that influential Kosovo-Albanian intellectuals were systematically killed by the Serb military). Scharping nonetheless treated it as though it were indisputable fact. Yet some days later, several persons who had allegedly been killed, reappeared. Pictures taken from German surveillance planes refute the claim that a concentration camp existed in the stadium of Pristina. Still, there were no retractions, and concentration camp stories continued to circulate.

2. Operation Horseshoe

'From Joschka [J. Fischer, German Foreign Minister] I receive a paper that stems from intelligence sources and proves that 'Operation Horseshoe' was prepared and executed by the Yugoslav Army... An evaluation of the operation-plan 'Horseshoe' exists. Now we have proof that a systematic cleansing of Kosovo and the deportation of the Kosovo-Albanians were already planned in December 1998.' (Entries of April 5 and 7, 1999, pp.102 & 107)

While other German politicians showed some restraint in using the term 'genocide' in relation to events in Kosovo, Scharping continues to repeat his thesis that a genocide in Kosovo was 'not only prepared', but systematically planned, and 'in fact is already happening' (p.84). To support these claims, he presents documents about an operation-plan allegedly named 'Horseshoe' in early April, claiming that operation maps would prove that genocidal plans for the ethnic cleansing of Kosovo already existed in 1998 and were now awaiting final execution.

Some months later it was revealed that these documents were false. According to press reports they came from the German and the Austrian Secret Services. It is striking that Scharping's propaganda experts used the Croatian translation of the word 'horseshoe', which is Potkova, instead of its Serbian translation Potkovicica. Yet in spring 2000 Mr. Scharping still insists on the authenticity of the documents in question and proudly explains to the press that he passed all evidence in his possession to the United Nations International War Crimes Tribunal (ICTY) in The Hague for use by the prosecution. But the ICTY stated in response to media inquiries that it would not allow Mr. Scharping's 'Operation Horseshoe' documents as evidence, because of

their unclear sources.

3. Killing Fields and Mountains of Corpses

'The brutality escalates, the refugees literally walk along mountains of corpses. An old fear comes to my mind: This criminal wants a cease-fire in the graveyard.' (Entry of April 29, 1999, p.141)

The warring NATO-countries justify the ongoing bombing campaign with the claim that it would stop 'ethnic cleansing' in Kosovo. NATO speaker Jamie Shea compares Kosovo with the 'Killing Fields' of Cambodia, and Mr. Scharping speaks of 'mountains of corpses'. Estimates of the numbers of Kosovo-Albanians allegedly killed and buried in mass graves by Serbian soldiers increases continuously. In early April, the US-State Department puts out the figure of 500,000. On April 18, David Scheffer, US-Ambassador for War Crimes, says that possibly up to 100,000 Albanians were killed. On the next day, Jamie Rubin, the speaker of the State Department, repeats this speculative number: 'Based on past practice, it is chilling to think where those 100,000 men are.' One month later, Defense Secretary William S. Cohen guesses: 'We've now seen about 100,000 military-aged men missing... They may have been murdered' (Washington Post, May 17, 1999). At the end of the war, in early June, the number of alleged Kosovo-Albanian victims killed is drastically reduced to 10,000.

Immediately after NATO occupied Kosovo, approximately 20 teams with experts from 15 countries enter Kosovo on the orders of the UN Criminal Tribunal to search for mass graves. The teams numbered 500 experts altogether, including some FBI officials. Indeed, hundreds of corpses are exhumed in a few weeks. This seems to affirm the horrific expectations of genocide on a mass scale. Yet the 'success stories' come to an end soon. The FBI investigates in the British sector and finds no more than 200 corpses. Finally, in the fall of 1999, a first report from the Chief Prosecutor of the UN-Tribunal, Carla Del Ponte, reveals that the numbers given by Western governments were gross exaggerations. The accusation that the Serb military executed genocide now appears to be sheer war propaganda. Of the 529 locations, where mass graves were suspected (according to witnesses), 195 were investigated between June and October 1999. The inspectors were ordered to start in those where the investigations promised to be most successful. But by October, only 2108 corpses were exhumed - they were mainly found in individual graves. The UN-investigators did not offer any information about age, sex, nationality, or probable time of death of these persons, among whom one suspects Kosovo-Albanian and Serb fighters as well as civilians from both sides. How many of these dead may have been killed by the NATO bombings was also not addressed. Del Ponte maintains, however, that many presumed gravesites were tampered with, and she speculates that there may still be as many as 10,000 victims. Further investigations during the year 2000 are supposed to prove this. But again this remains pure propaganda.

4. Mass Graves

'Our inquiry teams had learned that up to 200 persons were killed in the village of Izbica and buried. Soon afterwards, we had pictures that clearly showed fresh grave sites in Izbica as well as in the neighboring village of Krasnika.' (Entry of May 25, 1999, p.182f)

Scharping's claim is based on a report of the US State Department, published on May 10, 1999, with the title 'Erasing History: Ethnic Cleansing in Kosovo'. Secretary of State Madeleine Albright says during its presentation that it proves 'without any doubt' the existence of 'a horrible system of war crimes and crimes against humanity', including 'systematic executions' and 'organized rape'. The report says that approximately 90 percent of Kosovo-Albanians were driven from their homes, a claim that was later exposed as a blatant lie. Moreover, it is said that approximately 150 Albanians were killed in Izbica. Satellite images, which are designed to prove a change in the surface of the soil, are presented and put onto the Internet. After the war ended, UN investigators find no corpses at the presumed grave-site near Izbica (The Spectator, November 20, 1999). However, they find evidence that allegedly points to the removal of signs of a mass grave by Serb security forces.

While it remains unclear whether there ever was a mass grave on the field near Izbica, other investigations at other sites have shown that similar claims were pure war propaganda. Immediately after the war, NATO officials referred to Ljubenic near Pec as the site of one of the largest mass graves. They state that retreating Serb units had buried 350 corpses there in a hurry. UN investigators go to the place and find exactly seven corpses (Toronto Sun, November 18, 1999). Moreover, the KLA also reports a huge mass grave in the Trepca mines, claiming that in one oven up to 100 persons were buried daily and the ashes thrown into the mine corridors. Approximately 6,000 Kosovo-Albanians allegedly lost their lives in the process. After the war ended, investigators expected to find at least the remains of 700 persons in the mine. In October, Kelly Moore, a speaker of the UN-Tribunal, reports that the investigators had 'found absolutely nothing' (New York Times, October 13, 1999).

Emilio Perez Pujol, member of a Spanish team of pathologists, already made the following skeptical comments in September: 'I calculate that the final figure of dead in Kosovo will be 2,500 at the most. This includes lots of strange deaths that can't be blamed on anyone in particular.' The Spanish team was warned that it went into the 'worst zone of Kosovo', Istok. But at the end of their investigations, the pathologists had

found 187 bodies. They do not find mass graves (El Pais, September 23, 1999).

5. Systematic Rape

'Satellite images show mass graves; women report to the OSCE about systematic rape; the UNHCR receives information about young women and men who are abused as human shields for an ammunition depot in Prizren.' (Entry of April 27, 1999, p.137).

Scharping and his colleagues repeatedly mention reports of mass rape in Kosovo. Pictures of refugee convoys and comments by refugees are shown or presented almost daily, in order to create moral concern among the population and to drown out discussion about the goals and legitimacy of the NATO war. Certainly, atrocities occurred during the war, but it is equally clear that corresponding information and speculation is used for propaganda purposes. The situation in the camps is also described with distortions. Reinhard Munz, a German physician who worked in the Macedonian refugee camp Stenkovac, concludes in an interview: 'The refugees were used for political reasons.' He points out that 'men of fighting age were the majority in our camp.' This contradicts allegations by Scharping and others that children, women, and elderly lived in the camps, whereas masses of potential male fighters were victims of Serb soldiers. In reply to a question about the evidence of rape, Munz says: 'During the whole time, we encountered no single case of a woman who was raped. And we looked at 60,000 persons in Stenkovac I and II, as well as two smaller camps. Due to the rumors about systematic rape, we wondered in advance what to do about the raped women, but this situation did not arise. We have heard of no cases of rape, which of course does not mean that there were none at all' (Die Welt, June 18, 1999).

6. Massacre in Rogovo

'I feel sick when I look at these pictures... During the daily press conference I announce: 'We will present to you pictures of a massacre that had already occurred on January 29, 1999 ... I advise you, however, to come well prepared, since these are original photographs taken by an OSCE observer ... You will clearly see what was going on already in January.' (Entry April 25 and 26, 1999, pp.132 and 136)

During a press conference On April 27, Scharping presents photographs of corpses to substantiate his claim that the Serbs had already committed massacres of civilians and begun systematic deportations of Kosovo-Albanians in January 1999. But journalists immediately recognized the pictures and replied that OSCE inspectors had already used them to refer, not to a massacre, but to combat between Serb soldiers and the KLA. When Scharping is confronted with these facts again during in a TV-broadcast, he takes recourse to further speculation - allegedly, the skulls of the corpses were demolished with baseball bats (Bericht aus Berlin, April 30, 1999). Highly indignant, Scharping rejects all criticism of his behavior.

7. Collateral Damage

The Serb media immediately use these tragic mistakes for their own propaganda, as proof of wanton destruction and deliberate attacks on the civilian population. Our media also spread these reports.' (Entry April 6, 1999, p.192)

This is Scharping's entry, after a rocket had exploded in a residential neighborhood in the town of Aleksinac on April 5. Seventeen people had died. Later, 'deliberate attacks' against civilians occur, for example, when the Radio- and TV-Station RTS, the Chinese Embassy, and the town of Korisa are attacked: On May 14, NATO airplanes fire 10 bombs into the village Korisa in Kosovo, killing at least 87 civilians. On the same day, NATO spokesperson Jamie Shea announces on BBC: 'We have reports that soldiers died as well, not only civilians.' During a press conference the following day, the German NATO General Walter Jertz insists that Korisa was a legitimate target, since there had also been military installations there. Western information strategists manipulated so-called 'collateral damage' evidence for their own propaganda, too. This becomes clear after a rocket-attack on April 12: During two subsequent sorties, a NATO fighter fired a rocket against a train, when the latter crossed a bridge near Gredelica. Two carriages are hit, at least 12 people die, and many more are wounded. On April 13, General Wesley Clark, the NATO Supreme Commander in Europe, speaks of a 'freakish coincidence'. At the end of the conference, he presents the cockpit-video of the plane, in order to emphasize that the pilot allegedly had no choice: 'Look carefully at the target, concentrate on it, and you can see, if you focus like a pilot, that suddenly this train appeared'. In January 2000, it is revealed in Germany that NATO experts manipulated the tape before it was shown and thus deceived the international public: The tape was running five times faster than the real events, which confirmed the impression that the train raced toward the bridge and could not be detected by the pilot (Frankfurter Rundschau, January 20, 2000). NATO-speakers excused this as a 'technical problem'.

8. Rockets Hit Refugees

'A convoy is hit near Djakovica, many people are killed. It remains uncertain for days whether it was a civilian or a military convoy, whether the Serb military abused a civilian convoy as a shield, and whether it was a

NATO attack at all ... The probability that NATO pilots tragically mistook a group of refugees for a military convoy was another sad example that war without sacrifices among the civilian population does not exist.' (Entry of April 14, 1999, p.121)

The rocket attack on the refugee convoy near Djakovica occurs on April 14. More than 70 people are killed. For days, Defense Minister Scharping and NATO speakers cast doubts on the NATO origin of the attack. Later, the event is excused with the high altitude of the plane and the pilot's confusion of 'tractor-like vehicles' with Serb military vehicles. A few weeks later, the U.S.-based International Strategic Studies Association publishes the voice traffic between the USAF F-16 strike aircraft and his EC-130 Hercules AWACS:

'Pilot: Charlie Bravo to Mother. I am coming out of the clouds, still nothing in sight.

AWACS: Mother to Charlie Bravo. Continue to the north, course 280.

Pilot: Charlie Bravo to Mother. I am keeping 3,000 feet. Under me columns of cars, some kind of tractors.

What is it? Requesting instructions.

AWACS: Mother to Charlie Bravo. Do you see tanks? Repeat, where are the tanks?

Pilot: Charlie Bravo to Mother. I see tractors. I suppose the Reds did not camouflage tanks as tractors.

AWACS: Mother to Charlie Bravo. What kind of strange convoy is this? What, civilians? Damn, this is all the Serb's doing. Destroy the target.

Pilot: Charlie Bravo to Mother. What should I destroy? Tractors? Ordinary cars? Repeat, I don't see any tanks. Request additional instructions.

AWACS: Mother to Charlie Bravo. This is a military target, a completely legitimate military target. Destroy the target. Repeat, destroy the target.

Pilot: Charlie Bravo to Mother. OK, copy. Launching.'

(Defense & Foreign Affairs Strategic Policy, 3/1999)

The authenticity of this transcript of the mission radio traffic remains a matter of debate. But the statement of a Spanish F-18 pilot after he returned from the war at the end of May is clear proof that civilians were targeted deliberately. The pilot claims that he and his colleagues repeatedly received orders to attack civilian installations: 'Our colonel went to his NATO heads several times and protested against the choice of targets that were not of a military nature ... Once we received an encoded order from U.S. military officials to drop anti-personnel bombs over the towns of Pristina and Nis. Our colonel refused the order, and a few days later he was deposed' (Articulo 20, June 14, 1999).

The facts speak for themselves. During the war, thousands of anti-personnel bombs - so-called cluster-bombs against 'soft targets' - were dropped on military as well as civilian installations in Serbia. For example, on May 7, two of them explode in Nis, killing 13 civilians and wounding 29, some of them critically.

9. The bombing of RTS in Belgrad

'I am not satisfied with NATO's information policy. The information itself is reliable, but it comes much too late and allows too much time in between for speculation and disinformation. Why is it not possible to disseminate information in Brussels early in the morning, in order to counter images of Yugoslav TV?' (Entry of April 4, 1999, p.99)

10. The Targeting of the Chinese Embassy

'What a terrible disaster ... It will create great political difficulties, not only in terms of public opinion and growing impatience and uncertainties; this terrible mistake also threatens to ruin our political efforts.' (Entry of May 8, 1999, p.154)

Mr. Scharping is worried after three rockets had hit the Chinese Embassy in the center of Belgrad on May 7. Three Chinese journalists are killed, and many officials are wounded severely. Scharping talks about

'imprecise target coordination' and 'deficiencies of the information provided by intelligence services'. Months later, it is revealed that the CIA was responsible for the targeting process and that the building was not mistakenly hit. It is presumed that the embassy building was used to communicate intelligence information to the Serb military and that this was the reason for NATO's attack (Der Spiegel, 2/2000).

11. Defense of Human Rights

'Finally, we are not the aggressors, as we were so often before 1945, but we defend human rights. For the first time, the Germans are acting in cooperation with all Europeans, instead of against them. For the first time the goal is not subjugation but human rights and their enforcement.' (Entry of April 11, 1999, p.114)

Scharping's heroic justification of the German military campaign between March and June 1999 reiterates the delusion that motivated him before and during the war. On the eve of March 24, 1999, the opposite of Scharping's promise becomes reality within hours. With the start of the bombing campaign, the situation dramatically worsens - also for Kosovo-Albanian civilians. Members of aid organizations note that the NATO bombings led to the massive exodus from Kosovo. In the wake of the bombings, the conflict between Serb soldiers and the KLA escalates. Moreover, thousands of people from all ethnic groups flee their homes, because the on-going air-strikes make them fear for their life. An OSCE-report entitled 'Kosovo/Kosova: As Seen, As told', published on December 6, 1999, indicates that attacks against Kosovo-Albanians do occur, but the vast majority of them took place only after the NATO war began. Thanks to the NATO war, the basis for a peaceful life of the different groups in Kosovo, which was weak and previously damaged anyway, is destroyed for years, if not decades.

ARTEL GEOPOLITIKA is a private, independent and non-profit web site provided by the volunteer work of a small group of enthusiasts. If you enjoy the information that ARTEL GEOPOLITIKA is publishing, we would be grateful for any financial contribution from your part or advertising on our web site. Your help would be used for the improving of the selection of the information, its faster publishing on the site and for, what we consider the most important, the *translation of the prominent information on other languages*.

For contributions in Dinars: Rade Drobac- Postanska stedionica- Account No. 908-20001-18-8888-47712653
For contributions in foreign currency: Rade Drobac- Nacionalna stedionica- Foreign Account No.: 00-305-0002922.2

Deze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

Symbool van verzet en veerkracht

Door onze redacteur
PETER MICHELSEN

ROTTERDAM, 20 OKT. Tegenstrijdigheden – sommige echt, andere schijn – hebben altijd het beeld vertekend. Was Alija Izetbegović, Bosnië's president, de milde, gematigde leider van de Bosnische moslims – of leek hij alleen maar mild en gematigd omdat hij opereerde op een politiek toneel waarop verder vooral ultra's optraden, extremisten: Slobodan Milošević en Franjo Tuđman, Ratko Mladić en Radovan Karadžić? Was Alija Izetbegović een slachtoffer van de agressieve Serviërs en Kroaten, die de wapens grepen om 'zijn' Bosnië te verscheuren en te verdelen en die 'zijn' moslims afslachtten toen dat Bosnië besloot uit de Joegoslavische federatie te stappen? Of was hij niet ook mededader, of althans mede-schuldig? Door blind te blijven toen hij had moeten zien hoe die Serviërs en Kroaten de messen slepen? Door, in opperste naïveteit, nog op 2 april 1992, één dag voordat de oorlog uitbrak, te zeggen: „Burgers van Sarajevo, slaap rustig, er komt geen oorlog”? Door – met trucs, en als het moest gewapenderhand – rivalen in eigen kring buitenspel te zetten? En hoe gematigd was Alija Izetbegović in het na-oorlogse Bosnië, toen zijn Partij van Democratische Actie SDA zich ontpopte als niet minder ondemocratisch dan de zeer ondemocratische partijen van de Bosnische Serviërs en de Bosnische Kroaten? Sterker: ijverde Izetbegović' SDA na 1995 niet voor de moslim-staat die ze vóór 1995 altijd riep niet te wenssen?

In een conflict waarin voornamelijk gewetenloze schurken ope-

Alija Izetbegović in 1996 (Foto AP)

reerden was Alija Izetbegović het gezicht van het fatsoen, van de waardigheid en van de integriteit. Maar een goede leider in oorlogstijd is nog geen goede leider in vreedstijd. De gisteren in Sarajevo overleden Alija Izetbegović was géén modeldemocraat als zijn macht bedreigd werd. Het was niet alleen zijn slechte gezondheid die hem in 2001 noopten zijn presidentschap op te geven – het was óók druk van buiten, druk die hij zelf oepriep door ondemocratisch gedrag, bestuurlijke incompetentie, besluiteloosheid en het toelaten van meer corruptie en intolerantie dan het internationale bestuur van Bosnië wilde toelaten.

Alija Izetbegović, in 1925 in Sarajevo geboren en opgeleid tot jurist, zat twee keer in de gevangenis voordat de buitenwereld hem leer-

de kennen. In het titoïstische Joegoslavië werd hij in 1946 tot drie jaar gevangenisstraf en in 1983 zelfs tot veertien jaar veroordeeld wegens 'contrarevolutionaire activiteit' en 'islamitische propaganda' – pleidooien voor respect voor de islam. In totaal zat hij negen jaar in de gevangenis. Zijn vijanden hebben hem altijd afgeschilderd als een moslim-fundamentalist die vocht voor een islamitische staat. Het is een onzinnig verwijt, want de islam waarvoor Izetbegović in zijn geschriften opkwam was een moderne, Europese, tolerante en gematigde islam. De echte fundamentalisten waren zijn vijanden: Karadžić, Tuđman, Mladić.

In 1990 werd Izetbegović in de eerste vrije verkiezingen gekozen tot voorzitter van het collectieve presidentschap van Bosnië – een ex-gevangene in wie zijn Bosnisch-Servische en Bosnisch-Kroatische rivalen zich vergisten: zij dachten deze politieke amateur met het treurige uiterlijk te kunnen gebruiken. Hij was hun alibi: was Bosnië geen democratisch land, waar na 45 jaar atheïsme een gelovige moslim aan de macht kwam? Hij was, dachten ze, een oude man, makkelijk te manipuleren. „Een gepensioneerde die doet of hij politicus is”, zoals een van hen het uitdrukte. Hij zou bij de eerste de beste tegenslag instorten.

Maar Alija Izetbegović stortte niet in, niet toen hij zich na het weglopen van Slovenië en Kroatië gedwongen zag op te staan tegen Slobodan Milošević ente pleiten voor de Bosnische onafhankelijkheid – wetend dat Bosnië niet in een door Milošević' Servië gedo-

mineerde halve federatie kon blijven. Hij stortte niet in toen de Bosnische Serviërs in 1992 hun wrede, wrede oorlog begonnen, of toen ook de Bosnische Kroaten de moslims in 1993 in de rug aanvielen, toen de massaslachtingen begonnen, of toen Europese 'Realpolitiker' hem opriepen zich over te geven. Hij stortte ook niet in toen de Serviërs zijn hoofdstad omsingelden en bombardeerden, van 1992 tot vlak voor het eind van de oorlog in 1995. Tienduizend inwoners kwamen in die drie jaar om en Alija Izetbegović was nauwelijks meer dan de president van een met zandzakken verdedigd paleis. Zijn moslims noemden hem 'dedo', opa. Dedo met zijn droevige gezicht. Dedo met zijn treurige gestalte. Maar dedo stortte niet in. Hij vertoonde een ijzeren onbuigzaamheid die geen van zijn vijanden, tegenstanders en critici vermoedden.

Een man van tegenstellingen en onvermoede kwaliteiten. Onbuigzaamheid achter een masker van treurigheid. Politieke handigheid en een vermogen mensen te manipuleren en tegen elkaar uit te spelen achter een masker van naïveteit. Een ongenadig criticus van buitenlandse onverschilligheid en hypocrisie. Zijn openheid was schijn, want Izetbegović had geen intimi en vertrouwde niemand. Op zijn democratische instelling was veel aan te merken, want hij bestuurde zijn partij en regering met ijzeren hand en vervreemde uiteindelijk al zijn bondgenoten en vrienden van zich. Maar al met al was Alija Izetbegović toch vooral een symbool van verzet en veerkracht tegen geweld en wreedheid.

Sagittarius

Van: "Nedeljko Vasiljevic" <adineda@sezampro.yu>
Aan: "jo" <jofried@onetel.net.uk>; "fliss" <flisspremr@hotmail.com>; "brian" <brian.filling@gcbp.gla.uk>; "cindy" <cindy@stopesso.com>; "gina" <ginamoya@aol.com>; "jessica" <jethuresson@hotmail.com>; "barry" <barry.johnson2@btinternet.com>; "lucy" <lucy@corporatwatch.org>; "nina" <buen-aventura@gmx.net>; "osama" <osamaqashoo@yahoo.com>; "helena" <helena.paul@virgin.net>; "eugen" <euartpe@yahoo.com>; "pilgrim" <pilgrimtucker@yahoo.com>; "becky" <becky.price@genewatch.org>; "noah" <cubanbulldog@hotmail.com>; "noah1" <noah@noah1917.fsnet.co.uk>; "stuart" <s.round@southafricahouse.com>; "angela" <aryan35@onetel.net.uk>; "nico" <sagitar@hetnet.nl>; "simon" <korner@btinternet.com>; "meindert" <meindert.stelling@planet.nl>; "shanaan" <shanaan@hotmail.com>; "sahr" <sumanask@hotmail.com>; "theo" <siezetheday@thismoment.freemove.co.uk>; "pat" <pattumbull.hackney@virgin.net>; "belgrade" <beoforum@verat.net>; "gigi" <gigidavies@hotmail.com>
Verzonden: vrijdag 26 maart 2004 21:23
Onderwerp: from Noah - interview with ex-foreign minister of Yugoslavia

Zivadin Jovanovic, former Foreign Minister of Yugoslavia (in the Milosevic government) interviewed by Noah Tucker

Why was Yugoslavia singled out for special treatment by the West?

Mainly because of the geo-political interests of NATO and especially the USA. The former Yugoslavia is situated in an extremely important position in Europe. It is on the bridgehead to the Middle East and Caspian regions – I don't need to speak of why these are so important. I believe that NATO considered Yugoslavia to be a stumbling block in its eastward expansion and strategic control of Eurasia. So it was in their interests to weaken and fragment Yugoslavia in order to gain easier control and access.

Also, global changes in Europe made American troops and NATO bases in Central Europe unnecessary. There was no more danger from the Warsaw Pact and Russia. So it was understandable that NATO was trying to find a new role, and looking for locations for new bases, more in line with the new situation and new strategic objectives.

Now they have Camp Bondsteel in Kosovo and Mitohija, Krivolak in Macedonia, and Tusla in Bosnia, near the border with Serbia. The Americans would also like to have bases in inner Serbia, including one on our highest mountain, Kapaonik.

The USA has been building a network of bases in the Balkans - as well as Greece, they have Romania, Croatia and Albania, which are members of the 'Partnership for Peace' and candidate members of NATO.

Why did Yugoslavia stay out of NATO? Will Serbia apply to join NATO?

Yugoslavia was never the same as the other Eastern European countries. From the beginning of World War 2 we were part of the Allied forces, unlike Hungary, Romania, Bulgaria and Albania which did not join the Allies until the end of the war. We liberated ourselves, rather than being liberated by the Red Army. Also we resisted Stalin. We had a position which was between Warsaw and Brussels, independent of Moscow and Washington. So for historical reasons we are different from the rest and have to be treated differently.

We have to have a dialogue, even some co-operation with NATO. But we were victims of NATO aggression only five years ago, which has had a terrible effect on our economy, our society, and people's health. There are two points in my opinion-

Firstly, any strategic change, for instance entering the 'Partnership for Peace' or NATO, could only be decided by a referendum.

Secondly, Serbia and Montenegro should pursue its own security within the European security concept, or by seeking recognition for a position of active neutrality.

Could you explain two tactical decisions by the government of which you were a member – the agreement to the ceasefire in Kosovo in October 1998, under which the Kosovo Liberation Army greatly strengthened its positions with US assistance, and the agreement with NATO in June 1999 which allowed NATO to claim victory even though the Yugoslavian Armed Forces were apparently still capable of fighting?

On the so-called ceasefire in 1998 - the Yugoslavian government always wanted to be co-operative in achieving stability. In accepting the demand for the ceasefire in Kosovo and Mitohija, Yugoslavia respected the fact that the USA had overall influence over the UCK (KLA). Their terrorism was like a cancer for Serbia. The government hoped that the United States would exercise control over them.

Was that not naive?

We had the experience of the Dayton agreement. Peace was reached in Bosnia, however unfavourable that was to Serbians, and it resulted in some stability. So in 1998, the Yugoslavian Government counted on a reasonable possibility that the USA would hold to their part of the agreement.

On the end of the bombing in 1999 – it is a historical fact that NATO and US generals miscalculated about the strength of the Yugoslavian defence. Recall the statements that in three days, seven days, fourteen days and so on, Serbia will kneel. That is the case in spite of the fact that the military power of NATO was without comparison to Yugoslavian military equipment and potential.

The war had to be ended at some stage. It ended at a point when the Yugoslavian military equipment and manpower was not too badly affected by the 78 days of continuous bombardment. But NATO had started widely and massively to attack civilian targets – cities, television stations, markets, trains, hospitals, schools, bridges, electricity transformers, and so on.

The bombing ended by an agreement which placed responsibility for Kosovo and Metohija in the hands of the United Nations Security Council rather than NATO. Putting aside the abuses of the Security Council – we are talking of the right moment to reach agreement.

And finally, it is my understanding that our military reserves, of petrol, ammunition etc were by then rather exhausted. Sanctions, lack of foreign currency, almost an iron curtain erected around us by neighbouring countries under very strong American pressure, made it very difficult, nearly impossible, to replenish our reserves. The Yeltsin government in Russia, instead of helping us to make these pressures at least sustainable, was transmitting American pressures to us.

Can you explain something about the transfer of power in Yugoslavia and Serbia in the year 2000?

This had many characteristics of American pressure and interference, including interference in the electoral process. This was contrary to basic international principles and UN resolutions.

According to official US Congress records, the USA poured in over \$100 million for 'democratisation' in Serbia. This went to the DOS 'Democratic Coalition' parties, opposition media and some NGOs. This is not to mention the money from George Soros. That degree of interference, unimaginable in any Western country, led to a deformation of the will of the electorate in the 2000-2001

September and December 2000 elections.

Personally, I think that the consequences of this change – which essentially was the result of Western interests rather than the result of real freedom of citizenship – are still felt in Serbia. Everyone was surprised at how the Radicals gained such popularity in Serbia. The explanation is that the most recent election results, of 28th December 2003, were a reaction against the artificial results in 2000.

What about the Socialist Party?

The Socialist Party suffered badly because it was considered the only real danger for the DOS. So combined pressures from inside and abroad led to fractionalization of the party, with part of it in practice joining the DOS coalition.

These pressures continue. The Americans would like the Socialist Party to become anti-Milosevic. But I think they may also prove to be counterproductive, not helpful for political stability and relationships with the West. A country with such huge economic problems, an explosive social situation, an undefined state, calls for a very strong socialist party, and there is no chance to invent a better one than the Socialist Party of Serbia that already exists. So the next general elections may be even more of a disappointment for the West than the results of December 2003.

Noah Tucker

26th March 2004

Deze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

Izetbegovic offerde vrede voor een soeverein Bosnië

2001-2003

Profiel | Machteloos Moslim-leider in een etnische oorlog

De voormalige Bosnische president Izetbegovic die zondag in Sarajevo op 78-jarige leeftijd overleed, was een tragisch figuur die zijn Servische en Kroatische rivalen stevast onderschatte.

Alija Izetbegovic FOTO BRUNO PRESS

In de jaren 1992 en 1993 woedde de burgeroorlog in Bosnië in alle hevigheid. Bij vrijwel ieder bezoek aan een westerse hoofdstad werd Moslim-president Alija Izetbegovic toen toegejuicht alsof hij Nelson Mandela was. Behalve op die van Mandela leek zijn status in het Westen toen ook op die van de Daila Lama. Izetbegovic was de goede man in het Bosnische drama, de leider van het volk dat geslachttofferd werd.

In de Servische pers werd Izetbegovic ondertussen afgeschilderd als een gevaarlijke separatist die de burgeroorlog in Bosnië in gang had gezet. In de Kroatische pers was hij een moslim-fundamentalist die de Kroatische nationale renaissance kwam verstoren. Gisteren overleed hij op 78-jarige leeftijd na een slepend ziekbed in een ziekenhuis in Sarajevo.

Joegoslavië-specialisten zijn het erover eens dat Izetbegovic de Bosnische burgeroorlog had kunnen voorkomen als hij geen referendum over onafhankelijkheid had laten uitschrijven. Evenzeer achten zij het een feit dat hij dit pas deed toen Joegoslavië reeds in een vergaand desintegratieproces verkeerde, waaraan hij alles behalve de hoofdschuldige was.

Hoe dan ook zette dit referendum de oorlog in Bosnië in gang, waar Moslims, Serviërs en Kroaten decennialang goed hadden samengeleefd. Izetbegovic gold als de verdediger van het multi-etnische Bosnië. Dat was niet helemaal waar: net als zijn rivalen Mi-

losevic en Tudjman was hij exclusivistisch ingesteld.

In het communistische Joegoslavië van Tito was hij een Moslim-dissident. In 1985 verdween hij wegens 'Moslim-nationalistische deviaties' zelfs voor zes jaar achter de tralies. Toen hij vrijkwam was de Koude Oorlog voorbij en had Milosevic in Servië het door Tito verboden nationalisme weer aangewakkerd, later gevolgd door Tudjman in Kroatië.

Izetbegovic ging over tot de oprichting van de Partij voor de Democratische Actie (SDA) ten behoeve van de rechten van de Bosnische Moslims. Dat hij er in die tijd niettemin nog was overtuigd was dat de plaats van Bosnië in Joegoslavië was, blijkt wel uit het feit dat hij in 1990 een van de sprekers was op de oprichtingsbijeenkomst van de Servische Democratische Partij (SDS) van Radovan Karadzic - een jaar later door Milosevic omgevormd tot een gewapend bolwerk dat Bosnische Moslims executeerde.

In 1990 werd Izetbegovic de eerste gekozen president van de Joegoslavische deelrepubliek Bosnië. In die hoedanigheid zou hij de meedogenloosheid van Milosevic en Tudjman systematisch onderschatten. Terwijl zijn Servische en

Kroatische tegenspelers reeds plannen maakten Bosnië onderling te verdelen, deed Izetbegovic samen met de Macedonische president Gligorov nog een poging Joegoslavië te redden.

Uiteindelijk geconfronteerd met de keuze tussen onderwerping aan Milosevic of onafhankelijkheid die Milosevic met geweld zou aanvechten, besloot Izetbegovic begin 1991 tot het laatste: 'Ik ben bereid de vrede op te offeren voor een soeverein Bosnië, maar voor vrede offer ik een soeverein Bosnië niet op.'

Het door Izetbegovic in 1992 uitgeschreven referendum over onafhankelijkheid, werd door de Bosnische Serviërs van Karadzic - op dat moment reeds goed door Milosevic bewapend - geboycot. Enkele weken later begonnen zij een oorlog om de door hen gewenste Bosnische gebieden bij Servië te trekken, daarbij goed samenwerkend met de Bosnische Kroaten. In de oorlog vielen meer dan 200 duizend doden, de meeste van hen Moslims.

Izetbegovic koos voor oorlog zonder dat hij de middelen had die te voeren, stelden critici. Zij zagen Izetbegovic 'onhandigheid en gebrek aan inzicht' in 1995 bevestigd tijdens de vredesonderhandelingen in Dayton, waar de nieuwe Moslim-premier Haris Silajdžić zich een veel competentere tegenspeler van Milosevic toonde.

In het door oorlog verwoeste en etnisch gezuiverde Bosnië van na Dayton kwam Izetbegovic' SDA constant in opspraak wegens corruptie. Kritische, dynamische multiculturalisten als Silajdžić konden echter niet verhinderen dat de SDA de dominante partij onder de Moslim-bevolking bleef - dit ondanks het feit dat haar geestelijk vader Izetbegovic zich in 2000 wegens zijn sterk verslechterde gezondheid uit de politiek terugtrok.

Olaf Tempelman

Madeleine Albright op de omslag van het weekblad Time op 17 mei 1999

2003

De memoires van Madeleine Albright

pa bleef voor haar belangrijk. De integratie van de voormalige communistische staten in Europa was een van haar belangrijkste zorgen. Milosevic werd bijna een persoonlijke vijand en ze beschouwt de NAVO-aanvallen op Bosnië en het ingrijpen in Kosovo als een van de grootste successen van haar loopbaan.

Hoe subjectief ook, toch zijn die verslagen van de onderhandelingen over de Balkan interessant om te lezen. Neem het hoofdstuk over het vredesbeleid over Kosovo in het Franse kasteel in Rambouillet, waar de Europese, Russische en Amerikaanse onderhandelaars de Serviërs en de Albanese probeerden te dwingen tot het ondertekenen van een vredesakkoord. Haar afkeer van de Serviërs weet Albright niet goed te verbergen, maar ook de Albanese delegatie wordt door haar niet mooier voorgesteld dan ze was: de weifelende intellectueel Ibrahim Rugova (u weet wel, die kale

bright volmondig dat Russen uit Afghanistan Taliban in het zadel Dan ontdekt Amerikaanse terroristen van Al-Qaeda leent en dat vrouwen geen leven hebben in een vluchteling sprekt de Afghaanse rend toe en zegt dat hij zal laten zitten dat die eerste dus kennelijk weest.

Een auto-ans vinder ncel. Bij naniem bij haar tot vrede schrijft VN ti Rwa

magere man met dat eeuwige sjaaltje om zijn nek), de nationalistische schrijver Rexhep Qosja en de onpeilbare UÇK-revolutionair Hashim Thaçi, een 29-jarige snotneus die zij onervaren, koppig en behaagziek noemt. 'Thaçi was meer een veelbelovende student met de neiging zijn opgaven te laat in te leveren.' Toen de Serviërs weigerden, begon de NAVO met de bombardementen die hen uiteindelijk op de knieën dwongen. Albright is er trots op dat Milosevic nu voor het Joegoslavië-tribunaal terechtstaat.

Albrights opvatting van diplomatie is nogal eendimensionaal en praktisch. Er is een probleem en dat moet opgelost en daarvoor praat, duw en trek je net zo lang als nodig is. En als het echt moet: bombarderen. Achteraf je fouten analyseren is er niet bij, want dan wacht alweer een nieuwe brandhaard. Dat gebrek aan introspectie valt bijvoorbeeld op bij Afghanistan. Eerst erkent Al-

bright volmondig dat Russen uit Afghanistan Taliban in het zadel Dan ontdekt Amerikaanse terroristen van Al-Qaeda leent en dat vrouwen geen leven hebben in een vluchteling sprekt de Afghaanse rend toe en zegt dat hij zal laten zitten dat die eerste dus kennelijk weest.

Een auto-ans vinder ncel. Bij naniem bij haar tot vrede schrijft VN ti Rwa

'Bosnië in 1991 opgedeeld'

2003

Door een onzer redacteurs

DEN HAAG, 24 OKT. De Servische leider Slobodan Milošević en de Kroatische leider Franjo Tuđman hebben in 1991 geheime afspraken gemaakt om Bosnië op te splitsen. Dat zei getuige Ante Marković gisteren voor het Joegoslavië-tribunaal tijdens het Milošević-proces.

Marković was (tot december 1991) de laatste premier van Joegoslavië voor het in 1992 uitceven. Zijn aftreden was een protest tegen de defensie-uitgaven voor 1992 – volgens hem „een oorlogsbegroting”. Milošević, president van Servië, had de hoge federale defensie-inspanning doorgedrukt.

Eerdere getuigen in het proces tegen Milošević hadden ook al melding gemaakt van de afspraak uit 1991 in het buitenverblijf Karadjordjevo. Maar geen enkele getuige had dat direct van Milošević zelf gehoord. Marković zei dat zowel Milošević als Tuđman hem in aparte gesprekken heeft verteld van hun plan Bosnië op te delen. Voor de Bosnische moslims bleef in het plan een kleine enclave over, „een soort Palestina”, aldus Marković. Hij waarschuwde Milošević en Tuđman dat hun plan tot een bloedige oorlog zou leiden. Tuđman wuifde de bezwaren weg: „Europa zal geen moslimstaat in zijn hart toestaan.” Marković zei dat hij de Bosnische leider Alija Izetbegović „veel later” op hoogte heeft gebracht van het delingsplan.

Marković vertelde het VN-hof ook over een bandje van een telefoongesprek tussen Milošević en Radovan Karadžić, leider van de Bosnische Serviërs, dat was afgeleust door de Bosnische geheime dienst. De twee mannen bespraken de bewapening van de Bosnische Serviërs met vuurwapens en helikopters. Volgens Marković ging het Milošević helemaal niet om de Servische zaak, maar „alleen om zijn eigen macht”. Marković wist dat Milošević hem kwijt wilde. Zijn laatste maanden in Belgrado sloop Marković met een pistool onder het hoofdkussen.

Vladimir Kovačević, een ex-officier van het voormalige Joegoslavische leger die bekend staat als Rambo, is gisteren door Belgrado aan het Haagse tribunaal uitgeleverd. Volgens de aanklacht heeft hij zich in 1991 schuldig gemaakt aan oorlogsmisdaden bij Dubrovnik in Kroatië.

Europese eis aan Izetbegovic leidde tot oorlog in Bosnië

220 vs 2003

+ Niet Izetbegovic maar de EU ontketende de burgeroorlog in Bosnië, menen Martin van den Heuvel en Dick Verkijk.

Joegoslavië-specialisten zijn het erover eens dat Izetbegovic de Bosnische burgeroorlog had kunnen voorkomen als hij geen referendum over onafhankelijkheid had laten uitschrijven en 'Izetbegovic koos voor oorlog zonder dat hij de middelen had die te voeren, stelden critici'. Aldus Olaf Tempelman (*de Volkskrant*, 20 oktober). We weten niet of Tempelman ons als 'Joegoslavië-specialisten' beschouwt, maar wij zijn het oneens met zijn stelling die in strijd is met de feiten.

In december 1991 besluit de EU onder druk van de Duitse minister Genscher Kroatië als onafhankelijke staat te erkennen. Zonder enig overleg met Izetbegovic besluit de EU tevens om Bosnië te vragen: 'Willen jullie net als Kroatië onafhankelijk worden of deel blijven uitmaken van 'klein'-Joegoslavië?' En of Bosnië binnen veertien dagen wilde antwoorden. Dat was een catastrofale vraag die Izetbegovic had willen vermijden. Zou hij voor onafhankelijkheid

kieszen, dan kreeg hij het aan de stok met de Serven, zou hij kiezen voor 'klein-Joegoslavië' (wat toen uit Servië en Montenegro bestond), dan was dat onaanvaardbaar voor de Kroaten en Moslims.

Zijn poging dat besluit voor zich uit te schuiven werd nu geblokkeerd door de eis van de EU. Hij kon niet anders dan in allerijl het parlement bijeenroepen dat, ook al omdat de Serviërs de vergadering boycotten, voor onafhankelijkheid koos. Maar dat vond de EG niet voldoende om tot erkenning over te gaan en zij drong aan op een referendum. Ook dat werd in allerijl georganiseerd: op 29 februari en 1 maart 1992.

Weer riepen de Karadžić-Serven op dat referendum te boycotten en dus was opnieuw een meerderheid voor onafhankelijkheid – en uit die uitslag bleek statistisch dat heel wat Serven vóór hadden gestemd. Maandag 2 maart vergadering van de EU-top en die zou nu toch wel een einde maken aan de gevaarlijke onzekerheid waarin zij Bosnië had gemanoeuvreed. Maar die top stelde erkenning van Bosnië weer uit.

Op 1 maart had een malloot in Sarajevo op een Servische bruidstoet geschoten; de vader van de bruid komt om. Voor de Karadžić-Serven is dat het begin van Moslim-genocide tegen het Servische volk: zij richten in Sarajevo barricades op. Vreedzame beto-

gingen van weldenkende Serviërs, Kroaten en Moslims tegen die barricades en bemiddeling van de vreedzame Bosnische tv en het hardnekkig goed-Joegoslavisch denkende tv-station Yutel (gevestigd in Sarajevo) brengt de rust terug; de Serviërs verlaten de barricades. Niet voor lang. Op 4 april begon de strijd pas echt toen het Servisch-Bosnische leger, in feite het Joegoslavische Volksleger onder bevel van Belgrado, in hoog tempo bijna heel Bosnië veroverde.

Inderdaad: het referendum ontketende de burgeroorlog. Maar de schuld ligt geheel bij de EU, die de zaak nog liet escaleren door niet onmiddellijk te reageren op het resultaat dat zij zelf had uitgelokt. En Izetbegovic koos voor oorlog? Nonsens. Het niet door Izetbegovic gewenste, hem opgedrongen parlamentsbesluit en referendum waren het voorwendsel voor de Karadžić-Serven, gesteund door Milošević, om voor oorlog te kiezen. Pas in dit geval zou Izetbegovic de soevereiniteit van Bosnië prefereren boven de vrede. Het gaat niet aan om Izetbegovic postuum verantwoordelijk te stellen voor die oorlog als het zo evident is dat die verantwoordelijkheid bij derden lag.

Martin van den Heuvel is Oost-Europa specialist en Dick Verkijk was correspondent van de NOS in Joegoslavië.

Wurggreep

Terwijl er niets aan de hand was in Joegoslavië nam het Congres in de VS in november 1990 de beruchte wet 101-153 aan. Plotseling werden alle hulp, handelskredieten en leningen aan Joegoslavië stopgezet en werd geëist dat er binnen zes maanden verkiezingen werden uitgeschreven voor elk van de zes federale republieken. Dan zouden die eventueel weer hulp krijgen.

Alleen kleine groepjes rechtse nationalistengroepen kregen hulp van diverse Amerikaanse fondsen. Geholpen door de CIA konden zij zo een crisis veroorzaken. De Joegoslavische regering kwam in een wurggreep terecht. Dat was ook de bedoeling. Verdeel en heers. Het Amerikaanse grootkapitaal beheerst de hele wereld en vroeg of laat komen staten die zich niet aan de Amerikaanse regels wensen te houden in de wurggreep van de VS. Aan een oorlog buiten de VS wordt dik verdiend: wapenleveranties, leningen voor de wederopbouw. Besef deze Nederlandse regering met welke vuile spelletjes ze meedoet?

R. STROEK
Alkmaar

2003/4/199

van holst en steijnen

From: CDSM <cdsm_b@btopenworld.com>
To: <Undisclosed-Recipient:;>
Sent: zondag 16 juni 2002 13:42
Subject: Cinéaste Kusturica opposes "bombarding in the name of humanity"

Cinéaste Kusturica opposes "bombarding in the name of humanity"

>WorldNow: Kusturica opposes 'bombardment' in name of humanity

>

>ZLATIBOR, Yugoslavia, May 17 (Kyodo) - Emir Kusturica, the Sarajevo-born filmmaker, has won two Palme d'Or awards at Cannes since starting out as a film director in 1981. During his 20-year career he has produced only seven films, all of which have won praise.

>

>Asked what he thinks of events in Afghanistan, Kusturica said the United States is "bombarding (the country) in the name of humanity" to achieve "its own strategic and economic interests."

>

>He was speaking to Kyodo News in an interview held at a hotel in the mountainous district of Zlatibor in Yugoslavia, where the director and his colleagues are working on a new film called "Gladno Srce" (Hungry Heart). The district is near Bosnia.

>

>"The international community has never intervened properly in" the former Yugoslavia, he says. "The international community was supposed 10 years ago to bring the whole of former Yugoslavia into the European Union, to give credits, to give money and to help it keep going as a normal country," said Kusturica, wearing a T-shirt with the face of Ernesto "Che" Guevara printed on it.

>

>The following are excerpts from Kyodo's interview with Kusturica. His quotes below are edited for the sake of readability.

>

>What is the main theme of your new film "Gladno Srce" (Hungry Heart)?

>

>It is a love story. The central motive, the central place of the movie is a Serbian guy...whose son went to the war, was captured by the Muslim and he gets in touch with one Muslim woman whom he was supposed to exchange for his son, but he falls in love with her. So basically the idea is to create a movie about the war in Bosnia, but not from the ideological, not from this kind of new way of thinking, in which no roots, no real causes are exposed to the audience. This movie does not want to be ideological, this movie wants to ... create the context from which the war started and how the war was projected through the love story of 45-year-old man.

>

>Can people understand your film as a message that love is a winner over nationalism?

>

>Certainly, although the theme of my movie is not nationalism, but just the social and historical context from which the love story is being created by the absurd human position, not the position in which love comes naturally.

>

>You told me that somebody is creating good and bad, or yes and no. Now the United States is also creating something like that -- right and wrong, or black and white.

>

>It does not exist. It is just a genre like in a cinema in which they create this kind of impression about life... I am not trying to define what is good, what is bad. This is more a question of ideology, a political idea, than an artistic idea.

>

>The name of Yugoslavia will disappear from the maps. Former Yugoslavia has already disappeared. This Yugoslavia will disappear, too. What kind of emotional feelings does that create for you?

>

>To me it creates a certain emotional turbulence, because I was born here. I believed Yugoslavia was supposed to stay and I think like many other things in the history of this region the big powers create countries. This country (former Yugoslavia) was created after World War I and after about 200 years of predecessors were trying to be (joined) together in order to preserve our culture, our history. The problem with this disappearance is that it was, I think, mostly created from outside the country, and is unfortunately not making nowadays people as happy as I was. So, I think this is clear: this time Yugoslavia was dismantled because the entire region is under the capitalist way of imposing a new history. And it was done much too aggressively, against what this country used to be. So, I cannot say that I am very sentimental, because people were killing each other very much in the name of one or the other. But, on the other hand, I must say that what has been defined as the international community very heavily participates in this crime. Because, as much as at one time it was OK to create it (Yugoslavia), at another time it was not... it was not good for it (Yugoslavia) to exist on this scale.

>

>Was it maybe nationalism, religion, that destroyed Yugoslavia?

>

>If there was a nationalism, and it was nationalism, it was fueled from outside. I think the Western world was creating it, if not creating than at least putting oil into the fire... I was very suspicious about just nationalism being what created this tragedy. Because if you wanted to stop the war in Macedonia, they did it within two months, that much they could have done in Yugoslavia. But they did not want to, because they wanted to break it up, to make these small regions without any power.

>

>What is your definition of nationalism?

>

>At the end of World War I nationalism used to be of a kind that is today called patriotism.

>

>Is there any boundary between nationalism and patriotism?

>

>My problem is I do not have strong national feelings. But, I think nationalism, which can be very dangerous, is at the same time taken as an instrument in the destruction of the Eastern world. Because what can you be if you do not have any goods and if you are poor? Unfortunately you are determined to be at least nationalist... I am not nationalist, but I am not globalist, either, because I think globalism is a kind of new form of imperialism... If you look at the statistics, and if you look from 1989 until today, from the fall of the Berlin wall, which was the change from what used to be called the Old World Order, not many people live better.

>

>So, the new conception of the world is one in which there is no nation. But then what? What is the belief, what is the idea, what is the utopia of the

world? To believe that the market is the one that regulates our relationships? That is not enough.

>
>You told us that somebody from outside had put oil on the fire to cause the collapse of former Yugoslavia. Why did they need to do that?

>
>Because in the projection of serious economists and historians today... for the period of transition from a communist regime to a market economy you need 20 years. They never allowed anybody to go on so long. They, the big companies, as well as some Western countries, want to destroy the national infrastructure as soon as possible, so they can come and buy everything very cheap.

>
>You have made films about the Roma, Gypsies so many times and recently you have been appointed goodwill ambassador of UNICEF.

>
>As a hope... and I think humanity's biggest capacity is to hope. And when you hope, you have some chances. So, therefore I wanted to help the kids as much as I can.

>
>In what way are you going to help, especially Roma children?

>
>Not just the Roma, all children. I think about what I can do as a film director. I could do my best to make short movies to participate in the campaigns.

>
>One very important question. How did you feel about your film "Underground" on the destruction of Yugoslavia. Who was attacking you, who was defending you at that time. Why did you leave Yugoslavia and come back?

>
>The point is that the entire story about Yugoslavia is the opposite of what we have read and what we know. If you look at the end the ethnic cleansing, the worst thing that could happen to some territories, if you look how the Western politicians were treating the issue, you can find out that some territories that are ethnically cleansed are very much sponsored by the West, because the idea of the Western politicians is not humanitarian. That is just a cover story for something that is much deeper. As I said they need the region, or small regions in which they can penetrate much more easily than if it was a serious country. So, since I see this and I know this, I must say I am standing in the center of this problem, because this problem is familiar to me from watching all over the world. The Eastern world economically is a huge one in which there are 1.5 billion people who want to come to the West to share the goods with them. And they (the West) have put the border through our country, as they were doing always in history... I will give you one statistic, look into it. Croatia is almost ethnically purified. They (the Croats) can now travel all over Western Europe, no problems. Slovenia, too. The only one that is still a mixture of various nations is Serbia and this is the worst case for them. I mean the Western world is very simple: profit above all.

>
>How do you see military operations under the pretext of humanitarian intervention, such as in Afghanistan?

>
>Certainly the opinion of any human being will be against it. Because they are bombarding in the name of humanity, but in fact they have their own strategic and economic interests. They know that this vicious cycle of war, capital, profit is something that functions for 200 years. We know that the biggest scientific achievements have been reached in the field of the military. So, the military is a part of these operations...

>
>The change from the past is just the way, the form... They always find somebody who is very vicious to destroy him. They call it evil. But it is not because of this evil. I am very much against any type of bombardment, including American bombardment of anyone.

>
>Also in Afghanistan?

>
>Everywhere... They bomb Afghanistan as a retaliation to the terrorist attack, but they do it the same way.

>
>The American logic is that if they did not intervene in Yugoslavia, (former President Slobodan) Milosevic could have continued to massacre the Kosovo Albanians. How, in that case, could the international community have intervened, or helped?

>
>The international community has never intervened properly (in former Yugoslavia). The international community was supposed 10 years ago to bring the whole of former Yugoslavia into the European Union, to give credits, to give money and to help it keep going as a healthy normal country. I would not talk about massacres, because I do not believe what the propaganda is saying. I want to see the proof. I still did not see the proof of the massacres. That was the trigger aimed to bring the international community to the level it needed (for intervention).

>
>Do you believe children can be nationalist?

>
>I do not think that is possible.

>
>What did you feel about the tragedy of Sept. 11?

>
>I was very much moved, because any human tragedy, whoever did it, produces in my heart a kind of turbulence. So, I was really sorry for these people.

>
>What is your opinion about U.S. unilateralism?

>
>That is a Medieval way of drawing history, in which they do not respect the law and want the rest of the world to respect the law. That is not possible.

>
>Why did UNICEF selected you for good-will ambassador?

>
>Because I am a funny guy.

>
>Biographical note: Emir Kusturica, born in Sarajevo in 1954, began his career as TV-film director in the capital of former Yugoslavia's Bosnia-Herzegovina after having studied film-making technologies at FAMU School in Prague. In 1981, his first film "Do You Remember Dolly Bell?" won the Golden Lion Award in Venice. His other films include "Time of the Gypsies," which earned the Best Director Award at Cannes, "When Father Was Away On Business," winner of the Palme d'Or at Cannes in 1985, and "Underground," winner of the Palme d'Or in 1995.

Westerse inmenging maakte alles erger

24-5-2007

Aan het conflict in Joegoslavië is iedereen schuldig. Dat pepert Čičovački zijn lezers in. Het is een motief dat door al zijn verhalen loopt. Hij laat een bont gezelschap in Kosovo leven en verdwijnen.

Borislav Čičovački: Zwarte merel in een veld met pioenen. Uit het Servo-Kroatisch vertaald door Reina Dokter. Van Genneep, 344 blz. €17,90.

Arthur Langeveld

Borislav Čičovački Foto Van Genneep

Het voormalige Joegoslavië was een heel beschaafd land met een rijk cultureel leven. Er werden prachtige films gemaakt, er waren goede theaters, en mensen die oude muziek speelden op klavecimbel en barokhobo en er was een bloeiende literatuur. Er woonden kunstenaars, studenten, punkers, homo's en er werd geblowd bij het leven, want de wiet gedijt er uitstekend. Een paradijs eigenlijk.

En dan opeens stort alles in en blijkt er naast het culturele deel der natie nog een heel ander land te bestaan, vol exotische gewoontes en vervuld van een al eeuwen broeiende wrok en haat, een land waar geschiedkundige feiten van eeuwen geleden nog steeds springlevend zijn en wachten om gewroken te worden. Verbijstering over hoe dit allemaal kon gebeuren is het hoofdthema van de Servische en Kroatische schrijvers van het moment, onder wie de in Nederland wonende schrijver-musicus Boris Čičovački, die twee jaar geleden debuteerde met de opmerkelijke verhalenbundel *In oude tijden heette dit land Hæmus*. 'Wat kunnen mij keizer Lazar en Murad verdommen, en die hele Middeleeuwen waarvan ze nog steeds dezelfde gevechten uitvechten. Ik wil Europeaan zijn, geen Serviër,' verzucht iemand dan ook in een van zijn verhalen.

In zijn debuut al werd de hoofdschotel gevormd door verhalen over jonge musici, wier sterk door kunst bepaalde leven ruw werd verstoord door de politieke ontwikkelingen die cultureel praktisch onmogelijk maakten. In zijn tweede bundel met de fraaie titel *Zwarte merel in een veld met pioenen* zet hij voort wat hij in zijn debuut begon met dit

verschil dat alle verhalen nu op Kosovo betrekking hebben. Dat Kosovo het hoofdthema is, blijkt voor de Servisch sprekende al uit de titel, want Kosovo is afgeleid van 'Kosovo polje' dat 'Merelveld' betekent en ook die pioenen uit de titel zijn een belangrijk onderdeel van de Servische mythologie over dit omstreken rijkdeel.

Net als in zijn eerste bundel zien we een schrijver aan het werk die dol is op experimenten met vertelvormen en stijl. Zo is de proloog geschreven in een

De Hollandse Serviër Borislav Čičovački is dol op stilstatische experimenten

zeer archaïsche taal waarin de mythe wordt verteld van de Servische stammen die na lange omzwervingen in een paradijselijk gebied aankomen - Kosovo, al dijselijk gebied aankomen - Kosovo, al heette het toen anders - en dit in bezit nemen zonder er acht op te slaan dat er al bewoners zijn en zonder weet te hebben van het feit dat Byzantium al een leven heeft uitgerust om hen te onderwerpen en tot slaven, servi, te maken. Het verhaal 'Het is lente maar ik ben

in Belgrado' is helemaal van deze tijd, want het bestaat voor een deel uit mededelingen uitgesproken op het antwoordapparaat van de hoofdpersoon die aarzelt of hij nu wel of niet naar Boedapest moet ontsnappen. Het verhaal heeft dan ook twee eendes die door elkaar heen, om de andere regel, zijn afgedrukt. In het ene smeert hij hem naar Hongarije, in het andere blijft hij in zijn eigen land.

Een volgend verhaal brengt ons naar het Kosovo van nu. Ramiz, een jonge Albanees die in Belgrado is opgegroeid, moet tegen zijn zin met zijn familie een bezoek brengen aan zijn grootvader in een Albanees dorp in Kosovo. Het is een bezoek aan een andere tijd en een andere wereld waarmee Ramiz, een homoseksuele student uit de grote stad, geen enkele affiniteit heeft. In de vijf verhalen over Ramiz die als een soort refrain tussen de andere verhalen door steeds terugkomen, wordt het beeld geschetst van een geheel westerse jongen die geen niet van het homoleven, maar die de doem van zijn afkomst, Albanees te zijn, niet kan ontlopen. Opeens verdwijnt hij, gekidnapd door zijn familie: hij moet soldaat in het Albanese bevrijdingsleger worden.

Ramiz wordt zonder het te willen - door zijn fanatiek Albanees nationalistische familie - bij het Kosovo-conflict be-

trokken. Net als... dat de hoofdpersoon is in het lange verhaal 'De wagen verlangen naar de Turken'. In tegenstelling tot de hoogst literaire, beeldende stijl van de Ramiz-verhalen, is dit geschreven in dagboekvorm in een heel eenvoudig idioom. Het meisje is een Servische, maar opgegroeid in een kleine stad in Noord-Kroatië. Zij is met haar familie naar Servië gevlucht voor de oorlog en het Kroatisch nationalisme, maar Kroatische Serviërs werden in hun land van herkomst buitengewoon vijandig ontvangen en gediscrimineerd. Te slotte belandt het gezin in Kosovo waar ze voor de Albanese bevolking Serviërs zijn en dus gehaat, en voor de Serviërs Kroaten en dus gehaat. Een Servische maffiabaas dwingt haar tot prostitutie, het gezin weet te ontsnappen naar een stad buiten Kosovo, maar kan ook daar zijn noodlot, in de vorm van een NAVO-bombardement, niet ontlopen.

Čičovački heeft zo wel erg veel leed op de schouders van het arme schoolmeisje geladen: verdreven door de Kroaten, veracht en misbruikt door haar eigen landgenoten, gehaat door de Albanesen, waarna het westen ten slotte de genadeslag mag geven. Aan het conflict in Joegoslavië is iedereen schuldig, zoals Čičovački de lezer misschien iets te voorspelbaar inpeert. Het is een motief dat ook door andere verhalen heenloopt: de schuld van het uitzichtloze conflict tussen Albanesen en Serviërs ligt bij alle partijen en westerse inmenging heeft alleen averechts gewerkt. (Hoewel die de Serviërs wel van 'Sloba' heeft verlost, wat Čičovački vergeet te vermelden).

Weer een andere vorm heeft het derde lange verhaal in de bundel. 'Een hele waslijst' lijkt een televisiedocumentaire waarin allerlei verschillende mensen in korte flitsen worden geïnterviewd over hun relaties met de hoofdpersoon. Het is een bont gezelschap dat zijn uitlopende ervaringen met en meningen over de hoofdpersoon, de jonge Laza, en over de Servische geschiedenis ventileert, variërend van een oude oma vol oeroud bijgeloof, via een Servische nationalistische historicus, een idem dichter tot schoolkameraden, vriendinnetjes, leraren, collega's. Het is het 'lichtste' verhaal uit de bundel en het enige dat goed afloopt. Kenmerkend genoeg is de hoofdpersoon een tamelijk gladde jongen, een Servische nationalist, die zich op tijd uit de voeten weet te maken. Alleen zulke mensen weten de waanzin van Joegoslavië heelhuids te doorstaan.

Čičovački heeft een bundel geschreven met zeer afwisselende, verschillende verhalen rond één thema. Het is daarom opvallend hoe weinig afwisselend al de verhalen op zichzelf genomen zijn. Wanneer stijl en toon eenmaal gezet zijn, dan wordt daar consequent aan vastgehouden, wat een zekere voorspelbaarheid tot gevolg heeft. Daar komt bij dat sommige verhalen, zoals het bovengenoemde 'Een hele waslijst', veel te lang zijn. De schrijver lijkt minder snel genoeg van zijn eigen vondst te krijgen dan de lezer.

Afgezien van deze zwakke punten is *Zwarte merel in een veld met pioenen* een zeer geslaagde poging om een zeer gevoelig onderwerp literair vorm te geven, geschreven door iemand die een enorm plezier heeft in het vertellen en in het spelen met literaire vormen.

Sagittarius

Van: "R" <despot@tiscali.nl>
 Aan: "Nico Varkevisser" <office@globalreflexion.org>; "Nico & Neeltje"
 Verzonden: dinsdag 17 februari 2004 2:53
 Onderwerp: Henry Kissinger
 Commentary

Limits to What the U.S. Can Do in Bosnia by Henry Kissinger

Every American foreign policy setback, from Indochina to Somalia, has resulted from the failure to define objectives, to choose means appropriate to these objectives and to create public opinion prepared to pay the necessary price over the requisite period of time.

We are now on the verge of sliding into a similar dilemma in Bosnia. Our goals are unrealistic, the means available do not fit the objectives and the public is unlikely to back the probable consequences of our actions. Policy drifts because three issues await resolution. What are our objectives in Bosnia? How long should our troops stay? What risks should we run for the capture of war criminals?

In 1991, when Yugoslavia broke up, the United States joined the other NATO countries in recognizing its various administrative subdivisions as independent states. With respect to Croatia and Slovenia, inhabited by a dominant ethnic group, this decision made sense. But in Bosnia, populated by Croats, Serbs and Muslims whose reciprocal hatreds had broken up the much larger Yugoslavia, the attempt to bring about a multiethnic state evoked a murderous civil war.

The same flaw that attended the birth of the Bosnian state lies at the heart of the dilemmas of the Dayton accords mediated by the United States that brought about the current Bosnian cease-fire. Its military provisions separate the parties substantially along the lines of the ethnic enclaves that emerged as hostilities ceased. But the political provisions do the opposite: They seek to unite these enclaves under the banner of a multiethnic state that caused the explosion in the first place.

The American tendency is to treat Bosnian tensions as a political problem to be overcome by constitutional provisions that reconcile the parties and establish procedures for settling conflicts. But for the Bosnians, the overwhelming reality is their historical memory, which has sustained their ineradicable and unquenchable aspirations for centuries.

Throughout their histories, the Serbs and Croats have considered themselves defenders of their religions, first against a Muslim tide, then against each other. The Serb's identity derives from a series of bloody battles in defense of the Serbian faith and population against Islam. Once Islam was stopped, the Serbs fought to vindicate their independence from Catholic Austria, spearheaded by the Croats.

The Croat's perception is precisely the reverse - as upholders of Catholicism against Serbian Orthodoxy and Islam. And the Muslims know that they are regarded by the two other ethnic groups as a historical instrument of the hated Turks and therefore - since ethnically they are at one with the Serbs and Croats - as turncoats.

The deep-seated hatred of each party for all of the others exists because their conflict is more akin to the Thirty Years War over religion than it is to political conflict. And this should serve to caution the United States not to get in between these parties by trying to impose political solutions drawn from our own, largely secular, experience.

Once passions were unleashed by the civil war, each group committed unspeakable cruelties in the process of expelling the other groups from the regions that they controlled - the ethnic cleansing. The Serbs started the process, but as the war continued, the other parties also engaged in murderous acts - the Croats in Krajina, the Muslims around Sarajevo. Among the existing leaders, few, if any, innocents are to be found.

The NATO allies would have done well to stop the killing six years ago, in its incipient phase. They could have taken the position that they would not tolerate such outrages within the reach of NATO forces and on the continent where the political concept of human dignity originated and is now institutionalized. As a result of their failure to do so, each of the ethnic regions of Bosnia has become largely homogeneous; the results of ethnic cleansing are now the dominant fact of life in Bosnia.

Deze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

Pale Aug. 1995

7 Aug.'95: Exodus van 200.000 vluchtelingen uit de Krajina, een eeuwen oud Servisch gebied, door fascisten Tudjman en Susak met hulp van Genscher, Kohl en Kinkel en, hun collaborateurs VN en Amerika.

EEN WRANGE NAGEDACHTENIS:

De oorlog in Joegoslavië is terug naar 'af'.
De moraal en het respect voor alles wat leeft 'ver zoek' bij de gratie van een bondgenootschap tussen :

de Geallieerden van TOEN '40-'45 en, hun vijanden van TOEN '40-'45, de Fascisten;

Alleen, de namen zijn ANDERS.

Anno 1991-....jaren waarin de hypocrisie haar weerga niet kent termen als HUMAAN, CHRISTELIJK en VREDELIEVEND misbruikt worden, tegelijkertijd MACHT, CORRUPTIE en LEUGENS gebruikt worden, om de bondgenoten uit WOII, het Servische Volk te vertrappen, te vernederen en, door de ONTERECHT opgelegde sancties, het leven van de medemens ONWAARDIG maakt, hetgeen in strijd is met ALLE wetten die na de Holocaust in het leven geroepen zijn:

'Oorlogs misdaden TEGEN de vrede' en

'Schending van de RECHTEN van de mens'

Toevallig wonen hier OOK mensen , zoals U en ik, en geen barbaren, menseneters, verkrachters, waarmee de politiek en de media het westerse publiek heeft vergiftigd!

Ik wil maar zeggen:

Het gedrag en de blunders van de 'Geallieerden' en hun vriendjes 'Fascisten' zijn, anno 1995:

Een blamage voor de hele wereldgemeenschap en een POSTHUME VERNEDERING aan de nagedachtenis van hen, die in WOII het slachtoffer werden van 't Fascisme de Holocaust en Genocide te weten:

Al onze en vele andere Verzetstrijders, vele burgers, miljoenen Joden, Zigeuners en Serven.

Anno 1991 slaat opnieuw het Fascisme toe. VN, EU, en Amerika collaboreren, complotteren en bedriegen.

Opnieuw, vallen miljoenen mensen als slachtoffer ten prooi aan het Fascisme en Genocide ten gevolge van een oneerlijke strijd.

Opnieuw, een schande voor de z.g. 'beschaafde' wereldgemeenschap.

Opnieuw, een POSTHUME VERNEDERING aan de nagedachtenis van allen die ten prooi vielen sinds 1933 en zij, die nog leven, 'levend' zijn begraven doordat hen 'het RECHT om te leven' ontnomen is.

Het Servische Volk, vriendelijk en gastvrij, vraagt het westerse publiek slechts om begrip en...geweten.

Een protest, TEGEN de sancties, waardoor velen sterven door gebrek aan de elementaire noden van ons bestaan te weten: medicijnen en voedsel. Dit zou het mooiste, humane gebaar van, het 'ene volk' naar het 'andere volk' zijn.

Het is..... NIET het volk, maar de politiek en een handjevol FANATEN, waarbij MACHT, GELD en OLIE, DE eigenbelangen zijn. Bedankt voor Uw aandacht, van een prive vrijwilligster uit Sarajevo/Pale

Sagittarius

Van: "Ruza" <despot@tiscali.nl>
 Aan: "Nico & Neeltje" <sagitar@hetnet.nl>
 Verzonden: vrijdag 2 januari 2004 1:47
 Onderwerp: Kosovo Liberation Army and Albanian

Kosovo Liberation Army and Albanian Sponsors Have Well Documented Roots in The Heroin Trade

By Michael C. Ruppert

The Drug Trade Is Entrenched in NATO Politics

An exceptional record of respected media sources from the U.S. and Europe have documented that the Kosovo Liberation Army and their Albanian sponsors are heroin financed organized crime groups struggling to dominate the flow of middle eastern heroin into Europe and even the Eastern United States.

The Christian Science Monitor reported on Oct. 20, 1994: "Disrupted by the Yugoslav conflict, drug trafficking across the Balkans is making a comeback as Albanian mafia barons carve out a new smuggling route to Western Europe, bypassing the peninsula's war zones, according to United Nations and other narcotics experts." To document the increase in traffic through the Albanian Kosovar region *The Monitor* continued, "For example, just 14 pounds of hard drugs were seized by Hungarian police in 1990, but by August this year [1994] the figure had risen to 1,304 pounds."

In describing the then evolving trade, which was coming to be dominated by Kosovar Albanians *The Monitor* added, "But European police chiefs fear the conduit will strengthen Kosovo Albanian drug syndicates - some of the most powerful on the continent - whose tentacles have stretched as far as the East coast of the United States"

"From their base in Velki Trnovac in southern Serbia, dubbed the 'Medellin of the Balkans,' Albanian mafia chiefs oversee their European drug operation and are suspected of masterminding the new Balkan route."

Colombia in the Balkans

The highly respected *Jane's Intelligence Review* from Great Britain went much deeper in predicting the coming crisis

in a February 1, 1995 article entitled *The Balkan Medellin*. Three paragraphs from that article are so compelling we reprint them here in their entirety.

"The Albanian-dominated region of western Macedonia accounts for a disproportionate share of Macedonia's (FYROM) shrinking GDP. This situation has strengthened Albanophobic sentiments among the ethnic Macedonian majority, especially as a great deal of revenue is thought to derive from Albanian narco-terrorism as well as associated gun-running and cross-border smuggling to and from Albania, Bulgaria and the Kosovo province of Serbia. Although its extent and forms remain in dispute, this rising Albanian economic power is helping to turn the Balkans into a hub of criminality.

"Previously transported to Western Europe through former Yugoslavia, heroin from Turkey, the Transcaucasus and points further east is now being increasingly routed to Italy via the Black Sea, Albania, Bulgaria and Macedonia. This is a development that has strengthened the Albanian mafia which is now thought to control 70% of the illegal heroin market in Germany and Switzerland. Closely allied to the powerful Sicilian mafia, the Albanian associates have also greatly benefited from the presence of large numbers of mainly Kosovar Albanians in a number of western European countries; Switzerland alone now has over 100,000 ethnic Albanian residents. As well as providing a perfect cover for Albanian criminals, this diaspora is also a useful source of income for racketeers"

"If left unchecked, this growing Albanian narco-terrorism could lead to a Colombian syndrome in the Southern Balkans, or the emergence of a situation in which the Albanian mafia becomes powerful enough to control one or more states in the region. In practical terms, this will involve either Albania or Macedonia, or both. Politically, this is now being done by channeling growing foreign exchange (forex) profits from narco-terrorism

into local governments and political parties. In Albania, the ruling Democratic Party (DP) led by President Sali Berisha is now widely suspected of tacitly tolerating and even directly profiting from drug-trafficking for wider politico-economic reasons, namely the financing of secessionist political parties and other groupings in Kosovo and Macedonia."

These four-year-old evaluations, along with an abundance of other evidence of Albanian-Kosovar mafia expansion paint a whole new picture of what is really happening in Kosovo. Clearly Serbia is legitimately defending itself from an organized crime syndicate taking control of one of its provinces.

How powerful is the Albanian mafia? Well, as far back as 1985 it was powerful enough to frighten New York U.S. attorney Rudy Giuliani who, according to a Wall Street Journal story dated September 9, was receiving special personal protection after prosecuting a heroin case in New York City connected to a ring of powerful Albanian traffickers.

The *Journal* wrote, "But it is drug trafficking that has gained Albanian organized crime the most notoriety. Some Albanians, according to federal Drug Enforcement Agency officials, are key traders in the 'Balkan connection' the Istanbul-to-Belgrade heroin route. While less well known than the so-called Sicilian and French connections, the Balkan route in some years may move 24% to 40% of the U.S. heroin supply, say."

If the Albanians were moving 24 to 40% fourteen years ago then, given their growing control over the traffic through the region, their access to Western Europe and mobility throughout

the world, they may well control more than half of the heroin now entering the United States and law enforcement sources indicate that they control 75% of the heroin entering Western Europe.

A Brilliant Voice From Canada

Michel Chossudovsky, Professor of Economics at the University of Ottawa has written an absolutely brilliant article on the Kosovo war which decimates, in its entirety, the U.S. government's stated version of events and lays bare a plan to re-colonize the region on behalf of Germany and the United States. The meticulously footnoted article sums up the entire Kosovo nightmare in one sentence by saying, "The west was relying on its KLA puppets to rubber-stamp an agreement which would have transformed Kosovo into an occupied territory under Western administration."

After describing in detail the heroin-financed, organized crime, political power structure of the region, and noting carefully that there are other organized political entities not involved in the drug trade speaking on behalf of ethnic Albanians from Kosovo, Chossudovsky documents the military and intelligence alliance between Bonn (now Berlin) and Washington to create the KLA.

"Since the early 1990s, Bonn and Washington have joined hands in establishing their respective spheres of influence in the Balkans. Their intelligence agencies have also collaborated. According to intelligence analyst John Whitley, covert support to the Kosovo rebel army was established between the CIA and Germany's [BND]É The task to create and finance the KLA was initially given to Germany: "They used German uniforms, East German weapons and were financed, in part, with drug money. According to Whitley, the CIA was subsequently instrumental in training and equipping the KLA in Albania."

Giving the overall economic perspective, Chossudovsky notes the effect of often brutal economic sanctions imposed by the IMF and other banking institutions which so often presage a region's descent into apparent anarchy before its rescue by the "benevolent" industrial powers.

"The application of strong 'economic' medicine' under the guidance of the Washington based Bretton Woods institutions had contributed to wrecking Albania's banking system and precipitating the collapse of Albania's economy. The resulting chaos enabled American and European transnationals to carefully position themselves. Several western oil companies [some represented by Richard Armitage] including Occidental, Shell and British Petroleum had their eyes riveted on Albania's abundant and unexplored oil deposits. Western investors were also gawking Albania's extensive reserves of chrome, copper, gold nickel and platinumÉ"

Given these undeniable facts, and a well documented history which the Internet and publications like this will not forget, the current propaganda and very real war being fought in Kosovo takes on a new and unforgivable light. Ronald Reagan's comparison of the Contras in Central America to America's Founding Fathers is today

as comical as it is offensive in light of what we know about the Contra war and how the Contras were financed. The Mujahedeen Freedom Fighters of Afghanistan and Pakistan who we financed with heroin from the same fields which now supply the KLA have

become terrorists who attack embassies and target American citizens. The forgotten Meo tribesman of Laos, who Ted Shackley created with heroin from the Golden Triangle are now basically forgotten - those who survived having been resettled in the U.S. and elsewhere. But the warlords remain in Washington, Berlin, London, the Golden Triangle, the Golden Crescent, Albania and Kosovo.

This writer has said many times and in many places that these wars, destabilizations and "economic cleansings" are planned and orchestrated years, even decades in advance. It was a bittersweet affirmation for me to read Chossudovsky's own analysis:

"The fate of Kosovo had already been carefully laid out prior to the signing of the 1995 Dayton agreement. NATO had entered an unwholesome 'marriage of convenience' with the mafia. "Freedom Fighters were put in place, the narcotics trade enabled Washington and Bonn to "finance the Kosovo conflict" with the ultimate objective of destabilizing the Belgrade government and fully recolonizing the Balkans."

What remains to be seen is whether or not a badly misled American public will be willing to sacrifice the blood of her sons in this utterly dishonest conflict. I read somewhere once that the historical memory of a nation lasts only about one generation. Funny, Vietnam doesn't seem that long ago.

Suggested Reading: KOSOVO FREEDOM FIGHTERS FINANCED BY ORGANIZED CRIME by Michel Chossudovsky, Department of Economics, University of Ottawa. Voice Box 1-613-562-5800 ext 1415, e-mail chossudovsky@sprint.ca

Deze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

maart 2003

Bosnië: enerzijds anderzijds

Al enkele jaren lezen we dagelijks berichten met betrekking tot voormalig Joegoslavië*. Genoemde berichten gaan nagenoeg uitsluitend over de gebeurtenissen vanwege Srebrenica en het Joegoslavië Tribunaal in Den Haag. Het aandeel in de nieuwsvoorziening over deze twee punten is zo alles overheersend dat andere gebeurtenissen uit heden en verleden totaal ondergesneeuwd raken. Hierna zullen een aantal zaken worden vermeld die de laatste tijd regelmatig aan de orde komen in de plaatselijke nieuwsbladen.

'Terrorisme heeft zich gevestigd in Bosnië'

In april 2002 berichtte het weekblad 'Oko' onder de titel 'Terrorisme heeft zich gevestigd in Bosnië' dat op dat moment zes Algerijnse leden van een moslim-fundamentalistische organisatie die actief was in Bosnië in de periode 1992-1995, gevangen zitten op de Amerikaanse basis Guantanamo op Cuba. Zij waren gevangen genomen tijdens de oorlog in Afghanistan. Ook werd bericht over een raadselachtige en spectaculaire verdwijning van een groepering bestaande uit negen Egyptenaren uit Bosnië. John Silvester, de Amerikaanse commandant van SFOR, wilde over deze feiten geen nadere mededelingen doen. "Het is niet de bedoeling om over lopende zaken verklaringen af te leggen". Daarna was niemand verbaasd dat hij op vragen van journalisten, waarom de Amerikaanse ambassade in

Sarajevo in 2002 al zeker tweemaal een tijdje was gesloten, meldde, dat wat hem betreft "we moeten beseffen dat het Al Qaida-terrorisme ook in Bosnië** is gevestigd".

Het blad meldt ook dat daarom is gevraagd om opheffing van BIF (Bosanska Idealna Futura) waarvan de directeur Munib Zaharagić reeds in de gevangenis zit op beschuldiging van ongeoorloofde geldtransacties, spionage en wapenverkoop. Dit in navolging van het verbieden van de organisaties als 'Tajbahu', 'Elharmein Islamic' en 'Global Relation' na het in staat van beschuldiging stellen van drie hooggeplaatste functionarissen (Bakir Alispahić, Irfan Ljevaković en Enver Mujezinović) van de AID (Bosnische inlichtingendienst) voor dezelfde genoemde delicten. Verder werden zij beschuldigd van diefstal van zes miljoen DM uit

anderd, bewijzen twee van zijn publicaties; de eerder genoemde 'Islamic declaration' en 'Islam between East and West' in 1984. Daarin propageert hij de 'strijd voor een grote islamitische federatie van Marokko tot Indonesië, van Zwart-Afrika tot midden-Perzië'. Zulk een statenbond zou zich streng religieus moeten oriënteren: "Inderdaad is alles wat in de geschiedenis van de moslimvolkeren groots of vermeldenswaardig was, onder de

* Met voormalig Joegoslavië wordt hier bedoeld de Socialistische Federatie van Republieken Joegoslavië, bestaande uit de republieken: Slovenië, Kroatië, Servië (met de autonome provincies Vojvodina en Kosovo), Bosnië, Monte Negro en Macedonië.

** Het huidige Bosnië bestaat uit twee bestuurlijke delen t.w. Republika Srpska en de Federatie van Moslims en Kroaten.

RA nog tot 1996 actief was en dat via hun rekening nog 500.000 dollar is doorgesluisd.

Elfatih Hasanein is in augustus 1996 door Alija Izetbegović geridderd voor bewezen diensten. Hun eerste kennismaking dateert van 1970 en in 1983 tijdens het verhoor over zijn boek 'Islamic declaration' heeft hij bevestigd dat Elfatih Hasanein zijn beste vriend was. In 1994 heeft hij in een interview met een islamitisch magazine opgeroepen tot de oprichting van een islamitische staat in Bosnië en Herzegovina met de woorden: "Bosnië moet toch uiteindelijk islamitisch worden, want als dat niet gebeurt, dan heeft de hele oorlog geen zin".

Islamic declaration

Als auteur van de 'Islamic declaration' (geschreven in 1970) en wegens andere activiteiten tegen de staat werd Izetbegović in 1983 tot 14 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Hij werd geboren in 1925. Joegoslavische bronnen gaan ervan uit dat hij sinds 1941 deel uitmaakte van de 'Jonge moslims' die later, in het Joegoslavië van Tito, als pro-fascistisch werden verboden. Reeds in 1946 werd hij als medewerker van het tijdschrift 'El Hidaje' wegens oproep tot haat en pan-islamistische activiteiten tot drie jaar gevangenis veroordeeld. In 1949 probeerden de 'Jonge moslims' een opstand die echter gauw werd neergeslagen. Hoe weinig Izetbegović in de daarop volgende jaren in zijn opvatting is veranderd, bewijzen twee van zijn publicaties; de eerder genoemde 'Islamic declaration' en 'Islam between East and West' in 1984. Daarin propageert hij de 'strijd voor een grote islamitische federatie van Marokko tot Indonesië, van Zwart-Afrika tot midden-Perzië'. Zulk een statenbond zou zich streng religieus moeten oriënteren: "Inderdaad is alles wat in de geschiedenis van de moslimvolkeren groots of vermeldenswaardig was, onder de

banier van de Islam tot stand gekomen. Turkije als islamitisch land overheerste de wereld. Turkije als slechte kopie van Europa is heden een derderangs land". Als voorbeeld beschouwt Izetbegović de 'Islamitische staat'. Om de verderfelijke invloed terug te dringen, bepleit hij een fundamentalistische gelijkschakeling van de openbare leugen: "De opvoeding van het volk en vooral de massamedia moesten in handen van mensen zijn wier islamitische moraal en intellectuele autoriteit onbetwistbaar is". Met de geëmancipeerde positie van de vrouw moet het afgelopen zijn: "De civilisatie doet vooral het moederschap in achting dalen". Izetbegović ziet in het materialisme het grondeuvel van de moderne wereld. Kapitalisme en socialisme zouden slechts twee varianten ervan zijn. Omdat dit materialisme volgens hem zijn wortels in het jodendom heeft, bereikt zijn hele ideologie haar hoogtepunt in een pseudo-wetenschappelijk antisemitisme. Er is voor hem maar één oplossing mogelijk: "de strijd voortzetten, uitbouwen en verlenen; dag voor dag, jaar voor jaar, wat ook de slachtoffers mogen zijn".

Terwijl in Den Haag Slobodan Milosević zich verdedigt tegen de aanklacht dat hij de aanjager is geweest van het nationalisme, vragen we ons af waarom Alija Izetbegović, als aanjager van het moslim-extremisme, vandaag de dag nog steeds zo'n grote bescherming geniet en zelfs wordt bewonderd.

Rob Fransen

* Met voormalig Joegoslavië wordt hier bedoeld de Socialistische Federatie van Republieken Joegoslavië, bestaande uit de republieken: Slovenië, Kroatië, Servië (met de autonome provincies Vojvodina en Kosovo), Bosnië, Monte Negro en Macedonië.

** Het huidige Bosnië bestaat uit twee bestuurlijke delen t.w. Republika Srpska en de Federatie van Moslims en Kroaten.

Sagittarius

Van: "CDSM"
Aan: <Undisclosed-Recipient:>
Verzonden: woensdag 8 januari 2003 10:54
Onderwerp: Fw: Letter to The Guardian

— Original Message —

From: BRANKO FILIPOVIC
To: Paul Davidson
Sent: Monday, January 06, 2003 9:51 PM
Subject: Re: Letter to The Guardian

Dear Paul,

The term "ethnic cleansing" was indeed used by the Serbian media in 1991 to denounce the ethnic cleansing of 150.000 Serbs from Western Slavonia by the Croatian police and paramilitary forces. Once this term was used, it was immediately twisted by the Western media to imply the "ethnic cleansing" of non Serbs from Croatia, and later on from Bosnia. This first case of mass ethnic cleansing from Western Slavonia, at the time when Croatia was not even internationally recognised, went completely unreported by the Western media, even though Belgrade TV showed daily accounts of it. I trust that special attention will be placed on this episode by the International Committee, as it was a "blueprint" for later Croatian actions, and ones which the Muslims in Bosnia tried to copy in 1992, which led to the civil war in Bosnia its self.

— Original Message —

From: Paul Davidson
To: letters@guardian.co.uk
Sent: Monday, January 06, 2003 9:46 PM
Subject: Letter to The Guardian

Paul Davidson
21 St Margarets Rd
London E12 5DR
020 8989 8880

p.davidson@btinternet.com

(please publish name and reference but not address)

I submit the following letter for publication

Sagittarius

Van: "CDSM" <cdsm_b@btopenworld.com>
 Aan: <Undisclosed-Recipient:;>
 Verzonden: woensdag 15 januari 2003 16:15
 Onderwerp: Fw: How a Bosnian Journal Celebrated the Nazi SS

— Original Message —

From: Freenations
 To: CDSM
 Sent: Wednesday, January 15, 2003 12:44 PM
 Subject: Re: How a Bosnian Journal Celebrated the Nazi SS Past

Excellent documentation.

Having written more than anyone over the last 10 years of the fascist nature of the new German Europe I am very grateful for this additional evidence.

I covered Handzhar, Skendebeg etc in my 1999 leaflet "Yugoslavia and its Enemies 1903 -1999" and in the book *Fascist Europe Rising*.

Perhaps you could refer your supporters to the site www.freenations.freeuk.com where there is more info and in particular a section "Germany Calling".

Rodney Atkinson

— Original Message —

From: CDSM
 To: Undisclosed-Recipient:
 Sent: Tuesday, January 14, 2003 11:57 PM
 Subject: How a Bosnian Journal Celebrated the Nazi SS Past

As posted on Emperor's Clothes, the text below is accompanied by pictures and captions that could not be included in this email. To see those pictures, please go to <http://emperors-clothes.com/bosnia/svijet.htm>

Join our email list at <http://emperor.vwh.net/MailList/index.php>
 Receive articles from Emperor's Clothes Website

Forward this text to a friend!

=====
"Himmler was their Defender!"
How a Bosnian Journal Celebrated the Nazi SS Past

by Petar Makara and Jared Israel
 [Posted 9 January 2003]

The photos below were published in the weekly magazine, Svijet, or World, in Sarajevo, Bosnia, in 1997.
 [Note: To see photos, go to
<http://emperors-clothes.com/bosnia/svijet.htm>

The photos were taken during World War II, but they provide a glimpse of the truth about what really happened during the recent Bosnia war, and what is happening today. The truth about Bosnia has immediate bearing on the trial of Slobodan Milosevic, that is, of the Serbian people and of the policy of national independence and cohesion, which Serbian leaders and ordinary people fought for. Moreover, the issue of what *really* happened in Bosnia is crucial to understanding the role of aggressive Islam in all parts of the world, and of those who sponsor it.

During the Bosnian war we were constantly told by the media that the Serbs were racists who persecuted Muslims and fought against the supposedly moderate Bosnian Muslim government of Alijah Izetbegovic. In a soon-to-be-published article we will show that every part of this media story was a fabrication. The article will be called, "Wolves in Sheeps' Clothing: The Fictionalization of the Bosnian War." Citizens in the NATO countries believed the media fiction about Bosnia because it was all they heard and saw, or thought they

saw. And seeing is believing.

We were told Mr. Izetbegovic was a great moderate, and the Sarajevo weekly magazine, Svijet, supported Mr. Izetbegovic. So isn't it curious that Svijet's pictures and captions, scanned and posted below, fondly remember a World War II Nazi SS Division made up entirely of Islamic Fundamentalists from Bosnia?

This SS division was called Handzhar, which means Scimitar. The US-backed Bosnian leader, Mr. Izetbegovic, was enamored of Handzhar. He even set up an army division, commanded by Islamic terrorists from Albania, Afghanistan, Pakistan and Arab countries, and called it Handzar. That is discussed in our forthcoming article, "Wolves in Sheeps' Clothing." According to a recent Dutch report, the US sponsored the Islamic terror specialists who traveled to Bosnia to train and indoctrinate Izetbegovic's troops. (1) There are many rocks in Bosnia, and when one turns them over one finds ugly things hiding underneath.

Svijet's Handzhar nostalgia articles were published over the course of five consecutive weeks: October 26th, and November 2nd, 9th, 16th and 23rd, in 1997. We got hold of three: November 2nd, 16th and 23rd.

The captions have been translated verbatim. In addition we wrote some explanatory notes which appear in red.

We would like to thank the linguist and culture historian, Peter Maher (2), for kindly checking the translations and providing information for the notes. After we finished laying out this page, Prof. Maher pointed out that we hadn't explained the significance of the fez, the hat which was part of the Handzhar uniform. The fez was widely worn in the Ottoman Empire and symbolized both Muslim fanaticism and Ottoman power, under which Bosnian Muslims ruled over Orthodox Christian Serbs and Jews. These Christians and Jews were what is known under Muslim religious law as dhimmi people; their inferior status was legally sanctified. By setting up a Division of Muslim troops wearing the fez the Nazis were appealing to Islamic fanaticism, and promising a return to the Ottoman spirit. (To show how seriously Himmler and Hitler took their alliance with Islamic fanatics, one of the captions makes a special point that even the Handzhar division's commanding officer was "required" to wear the fez.)

Regarding the Handzhar division, the "Encyclopedia of the Holocaust" writes:

"These Muslim volunteer units, called Hanjar (sword), were put in Waffen-SS units, fought Yugoslav partisans in Bosnia, and carried out police and security duties in Hungary. They participated in the massacre of civilians in Bosnia and volunteered to join in the hunt for Jews in Croatia..."
 – Encyclopedia of the Holocaust, Edition 1990, Volume 2, page 707

The civilians whom Handzhar massacred were mainly Serbs and Roma ('Gypsies').

When Mr. Izetbegovic resurrected this Waffen SS division he was telling Serbs, Roma and Jews: "Achtung! Handzhar is back!"

– Petar Makara and Jared Israel

To See the Pictures and Read the Captions and Our Notes, go to
<http://emperors-clothes.com/bosnia/svijet.htm>

****Footnotes & Further Reading Follow the Fundraising Appeal****

=====

Please Consider Making a
 Contribution to Emperor's Clothes

=====

If you have been reading Emperor Clothes and find our articles useful but haven't made a contribution in some time (or ever) please consider doing so now. We're experiencing economic difficulties and we can only produce this work if you help us.

When you contribute your hard-earned money to Emperor's Clothes you are taking a stand against the lies that make war possible.

Here's how you can help:

You can make a credit card donation by going to our secure server at
<https://emperor.securesites.com/transactions/index.php>

You can use PayPal at https://www.paypal.com/xclick/business=emperors1000@aol.com&no_shipping=1

You can mail a check to Emperor's Clothes, P.O. Box 610-321, Newton, MA 02461-0321. (USA)

Or donate by phone by calling us in the U.S. at
1 617 916-1705

Note: If you donate by mail, please let us know at emperors1000@aol.com

Thanks!

Footnotes & Further Reading

Note: Footnotes #3 and #4 relate to comments accompanying pictures and captions viewable at
<http://emperors-clothes.com/bosnia/svijet.htm>

1) "Dutch Report: Us Sponsored Foreign Islamists In Bosnia," at <http://emperors-clothes.com/analysis/used.htm>

2) Peter Maher, Professor of Linguistics, Emeritus, Northeastern Illinois University, is author of "'Kosovo' or 'Kosova'? What's in a Name?" at
<http://emperors-clothes.com/articles/maher/inaname.htm>

3) Author: Germany. Auswärtiges Amt. [Foreign Office] Title: Documents on German foreign policy, 1918-1945, from the archives of the German Foreign Ministry. Akten zur deutschen auswärtigen Politik. English Publisher: Washington, U.S. Govt. Print. Off., 1949- Description: Book v. fold. maps. 24 cm.; Series D, Vol. XIII no. 515. NOTE: You may read the entire document at <http://www.psych.upenn.edu/~fjgil/muftihitler.htm>

4) For more on the Nazi-Fatah connection, see "'Palestine Is Our Land And The Jews Our Dogs': Anti-Semitism, Misinformation, And The Whitewashing Of The Palestinian Leadership," by Francisco Gil-White at

<http://emperors-clothes.com/gilwhite/israel.htm>

To unsubscribe, which can only be done from an email address which is actually subscribed, click or send an email to unsubscribe@emperor.vwh.net

Déze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

Sagittarius

Van: "Ian Johnson" <i-
Aan: <Undisclosed-Recipient;>
Verzonden: zondag 1 juni 2003 18:48
Onderwerp: CDSM:Fw: Emailing: interstatement

VETERANS FOR PEACE

Veterans Working Together for Peace & Justice Through Non-violence. Wage Peace!

Veterans for Peace

Wilson "Woody" Powell <mailto:vf@igc.org>
 National Administrator
 World Community Center
 438 North Skinker
 St. Louis MO 63130
 (314) 725-6005

◇

Humanitarian Intervention?**By Jim Burkholder, Past-President, Veterans for Peace**

The public relations gurus of our government (Departments of State, Defense, Congress, and the White House) are making wide use of the term "humanitarian intervention" when they speak of our military activity in Kosovo and the rest of Yugoslavia. When we wish to disguise a distasteful medicine we sugar coat it. When we wish to disguise the factual aspects of war we now call it humanitarian intervention, an oxymoron of the highest order. How do we intervene in a conflict in which we were the principle instigator? How can one call it humanitarian when we fire high explosive weaponry such as cruise missiles, cluster bombs, and depleted uranium shells on a populated target. Those whose lives were affected adversely even those whom we professed to be helping, could not call our assistance humanitarian. We never will know how high the civilian casualties in the target areas were, But, we profess great pride in that, for us, it was a bloodless war.. Our intervention in the Balkans began in the late 1980's at the instigation of our financial and industrial interests. Quietly our government set about destabilizing the relatively good economy of Yugoslavia. On November 5, 1990, Congress passed the 1991 Foreign Operations Appropriations Act which became law when President Bush signed it. One section of that law stopped all financial assistance from the US to Yugoslavia within six months. Its provisions were so stringent that it has been referred to by the CIA as a signed death warrant and was also cited in their analysis stating that a bloody civil war would ensue in Yugoslavia.. Other provisions of that law required a cessation of financial activity favorable to Yugoslavia on the part of the World Bank and International Monetary Fund. We also promoted secession of the various Yugoslav Republics by requiring separate elections within each of those republics and demanding US State Department approval of election procedures and returns before any further aid could be resumed to individual republics.. As time passed, and it did not take long, the Yugoslavian economy deteriorated, industries failed, unemployment vastly increased, and old ethnic tensions which had lain dormant for fifty years began to emerge once more. Hastening the demise of the Yugoslav Federation, sanctions and embargoes were instituted by the US, the European Community (EC) and the UN. In January, 1992, Slovenian and Croatian independence was recognized by the EC and US, stirring up further secessionist hopes by groups within Bosnia-Herzegovina and Macedonia.. Despite the sanctions which barred the furnishing of military assistance and weaponry to Yugoslavia, in 1993 arms and military intelligence were furnished to Croatia by the US. That same year, Croatia was given military advisors from the corporation titled Military Professional Resources, Inc. (MRPI), a group of US retired high ranking military personnel with close ties to the Pentagon. With their assistance, the Croatian Army, in July,

1995, was judged combat ready. That month the US Secretary of State and the German Foreign Minister at a meeting in London approved a plan for Croatian military action against Serbs living in Bosnia and Croatia. On August 4, 1995, with air cover provided by NATO aircraft, the Croatian forces attacked the Serbs who were long time residents in the Krajina area of Croatia, displacing somewhat in excess of 350,000 Serbs and murdering about 14,000. The US ambassador to Croatia hastened to state that this action was not ethnic cleansing since that was done only by Serbs. In the meantime, our government was actively courting the Albanians to grant us bases within their territory for which we would, and did, provide arms and assistance to their offspring, the Kosovo Liberation Army (KLA).. We and our principal allies in the EC avoided bringing the UN into the negotiations with Yugoslavia prior to our military campaign because we knew that humanitarian means would be invoked to solve the conflict. We and our allies were intent on imposing our military prowess over Yugoslavia to the extent that we were willing to profane the defensive mission of NATO by using its aircraft to destroy the cultural, economic, and industrial infrastructure of a nation with whom we were not at war.. Webster defines the adjective humanitarian as helping humanity, and the noun intervention as interference of one state in the affairs of another. War with all of its violence and destruction can never qualify as humanitarian and it is a very obtrusive interference in someone else's affairs. The actions of the US and its allies culmination in the seventy eight days of bombing Kosovo and Serbia could, and should, instead be recognized as war crimes against humanity, as has been alleged from many sources.. *ABOLISH WAR submitted by Jim Burkholder.*

© 2002 Veterans for Peace

Posted April 17, 2002

----- End of Forwarded Message

Deze e-mail is door E-mail Virus Scan van Het Net gecontroleerd op virussen. Zie voor meer informatie: <http://www.hetnet.nl/evs/>

Sagittarius

Van: "CDSM" <cdsm_b@btopenworld.com>
Aan: <Undisclosed-Recipient:;>
Verzonden: vrijdag 17 januari 2003 23:21
Onderwerp: Fw: "Witness To Jasenovac's Hell!" - A SUPPRESSED STORY IS TOLD!

----- Original Message -----

From: <icdsm@aol.com>
 To: <cdsm_b@btopenworld.com>
 Sent: Friday, January 17, 2003 8:53 PM
 Subject: "Witness To Jasenovac's Hell!" - A SUPPRESSED STORY IS TOLD!

- > This is being sent on behalf of icdsm@aol.com
- > as part of the mailing list that you joined.
- > List: ICDSM
- > URL: <http://www.icdsm.org>
- > -----
- >
- >
- > URL is <http://www.icdsm.org/jasenovac/witness-email.htm>
- >
- > Subscribe to our email list at <http://emperor.vwh.net/MailList/icdsm.php>
- > *Receive articles from the ICDSM Website*
- >
- > Please forward this text to a friend and re-post anywhere!
- > *****
- > "Witness To Jasenovac's Hell"
- > by Ilya Ivanovic
- > [Posted 17 January 2003]
- >
- > This text includes:
- > * Comments by Jared Israel
- > * Comments by editor of "Witness," Wanda Schindley
- > * Link to sample chapter ('Great Escape') * Order information
- >
- > *****
- > Comments by Jared Israel:
- >
- > Croatian President Franjo Tudjman was one of twelve foreign leaders honored at the opening of the Holocaust Museum in Washington, DC in 1993. This is remarkable. *Who* invited him?
- >
- > Tudjman was a Holocaust denier, a Serbophobe and an apologist for the Croatian clerical fascists, the Ustashas. [1] During World War II, their 'Independent' State of Croatia set up the first Nazi death camp in Europe. It was called 'Jasenovac'.
- >
- > An Associated Press dispatch reported that Tudjman wrote: "...the 'main characteristics' of Jews were 'selfishness, craftiness, unreliability, miserliness, underhandedness and secrecy.'"
- >
- > Who invited this anti-Semite to the Holocaust Museum?

- >
- > The same Associated Press dispatch reported: "...Naomi Paiss, communications director for the [Holocaust] museum, said the State Department recommended that Tudjman, as a democratically elected leader, be given an invitation." (AP, 21/4/93)
- >
- > Ahh, "recommended." As in: they recommended; she obeyed.
- >
- > Two points about this.
- >
- > First, even if Tudjman had been elected democratically, which is highly debatable, [2] why would that be relevant? It was no secret he was a racist thug. This was obvious long before the summer of 1995, at which time Croatian troops, led by US 'advisers', drove the entire Serbian population, mostly farmers, out of the Krajina area of Yugoslavia. Tudjman went on a train tour to celebrate. His racism - grimly reminiscent of Nazism - was made clear in this excerpt from a speech, broadcast by Croatian radio and monitored by the BBC:
- >
- > "And [applause] there can be no return to the past, to the times when they the Serbs were spreading cancer in the heart of Croatia, cancer which was destroying the Croatian national being and which did not allow the Croatian people to be the master in its own house and did not allow Croatia to lead an independent and sovereign life under this wide, blue sky and within the world community of sovereign nations." [3]
- >
- > "Cancer destroying the heart of the Croatian national being..." If this sounds like anti-Semitism, it should be no surprise. In Tudjman's 1989 book, "Wastelands - Historical Truth," he endorsed the amazing claim that in the Jasenovac death camp, Jewish prisoners:
- >
- > "...jealously kept the monopoly of the management inside the camp and took the initiative in provoking not only individual but also mass slaughters of the non-Jews, Communists, partisans and Serbs..."
- > -- Franjo Tudjman, 1989, Wastelands--Historical Truth, Zagreb, Croatia: Nakladni zavod Matice Hrvatske
- >
- > Only a handful of people survived Jasenovac to contradict Tudjman's infamous lie. For example, most of the 80,000 Yugoslav Jews were murdered.
- >
- > So if Tudjman was a Nazi apologist/thug, *why* was he invited to the opening of the *Holocaust* Museum?
- >
- > Which brings us to the second point: he who decides the guest list runs the party.
- >
- > Ms. Paiss' comment, quoted by Associated Press, above, communicated with eloquence who had the ultimate power. For the State Department to use the opening of the Museum to whitewash Tudjman, who blamed Jews for the deaths at Jasenovac, was audacious. To be sure, some well-known Jewish leaders were quoted in the days before the opening, objecting to Tudjman's presence. But their objections were flexible, like a safety valve; they relented. On the night of the opening, they were silent.
- >
- > Outside the building, Holocaust deniers picketed. Were they stupidly

unaware that Mr. Tadjman, King of the deniers, was inside, on stage? Or were they there precisely to divert attention from the fact?

>

> The Holocaust had been seized by State and would henceforth be a weapon of US policy to glorify or denigrate; the Museum was the showcase. That of course is why the US government wanted it built in Washington. Handy when needed.

>

> Mr. Tadjman was on the 'to-be-glorified' list.

>

> The Serbs, who had lost hundreds of thousands to the Nazi death machine, were on the denigrated list. Thus President Milosevic was conspicuously *not* invited to the opening. And not only that; President Clinton and Holocaust scholar Elie Wiesel spoke, implicitly comparing the Serbian people to the Nazis. Clinton threatened war against the Serbs.

>

> And while the Serbian people, whom the Ustashas had slaughtered alongside the Jews, were denounced and threatened with slaughter, no one spoiled the State Department's show by mentioning that an heir to the Ustashas, whom Hitler once called "our Nazis," shared the stage.

>

> Why? Why did *nobody* object? Why was Elie Wiesel silent? Is it because the dead lack clout? If they do, it is not for lack of numbers. As many as one million people (Serbs, Jews, Gypsies and Partisans) were slaughtered at Jasenovac by Mr. Tadjman's friends, slaughtered so terribly that the German Nazis expressed shock.

>

> Lest we forget, the camp was called 'JASENOVAC'.

>

> *****

>

> To read comments by the editor of "Witness," Wanda Schindley, see below. To order go to end of this email.

>

> Read Sample Chapter - We have posted Chapter 38 of the book. It describes the heroic escape of the male prisoners. Go to

<http://emperors-clothes.com/jasenovac/escape-text.htm>

>

> *****

> Comments by Editor of

> "Witness to Jasenovac's Hell"

> *****

>

> In the area of northern Bosnia and what was Krajina, virtually every family was devastated by internments in the Jasenovac prison camp and the subsequent slaughter that happened there. On April 21, 1945, nine days before Hitler committed suicide, and as Allies moved toward Berlin, the Ustasha worked to destroy evidence of the camp and witnesses to the horror. They blew up camp buildings and burned the 760 surviving women until well into the night. On the morning of April 22, 1,060 men and boys broke down the doors of their prison, fought the Ustasha guards with their bare hands, and ran for their lives. Eighty survived. Ilija Ivanovic, a retired teacher, was one of the eighty and is now one of eight witnesses who still lives to tell the story of the escape.

> -- Wanda Schindley, Editor

- >
- > To read part of the chapter on the 1945 escape go to
<http://www.icdsm.org/jasenovac/escape-text.htm>
- >
- > *Footnotes and Further Reading Follow the Order Information*
- >
- > *****
- > Order Direct from the the ICDSM!
- > "Witness from Jasenovac's Hell"
- > *****
- >
- > Shipped within the US - \$27.95, including shipping.
- >
- > Shipped outside the U.S. - \$35.95, including shipping.
- >
- > If you can donate more, it will help us cover expenses!
- >
- > Here's how to order:
- >
- > BY PHONE - ICDSM, USA 1 617 916-1705
- >
- > BY MAIL - ICDSM
- > 831 Beacon St.,
- > #295 Newton Centre, MA 02459 (USA)
- > (If your check includes an extra donation, please indicate how many copies
of "Witness" you are ordering.)
- >
- > BY SECURE SERVER - Go to
<https://emperor.securesites.com/transactions/index.php>
- > Pay the appropriate amount as a donation. Then email us at
emperors1000@aol.com so we know you ordered "Witness."
- >
- > BY PAYPAL
- >
- > If book is to be shipped *Within* USA, go to:
- >
- >
- > https://www.paypal.com/xclick/business=icdsm%40aol.com&item_name=%22Witness+to+Jasenovac+Hell%2C%22+by+Ilija+Ivanovic+%28Shipped+in+the+US%29&amount=27.95&no_note=1¤cy_code=USD
- >
- > If book is to be shipped *Outside* USA, go to:
- >
- >
- > https://www.paypal.com/xclick/business=icdsm%40aol.com&item_name=%22Witness+to+Jasenovac+Hell%2C%22+by+Ilija+Ivanovic+%28Shipped+to+OUTSIDE+the+US%29&amount=35.95&no_note=1¤cy_code=USD
- >
- > *****
- > Footnotes and Further Reading
- > *****
- >
- > 1) See, "Meet The Nazis The CIA Married: The Croatian Ustashi," by Petar
Makara And Jared Israel at
- > <http://emperors-clothes.com/docs/backin.htm>

